आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ३

श्रीपुरुषसूक्तम् ।

श्रीमत्सायणाचार्यप्रणीतभाष्योपेतम्

विद्वद्भिः संशोधितम् ।

एतच्च

हरि नारायण आपटे

इत्यनेन

पुण्याख्यपत्तने

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा

प्रकाशितम् ।

शालिवाहनशकाब्दाः १८२५

खिस्ताब्दाः १९०३

तृतीयेयमङ्कनावृत्तिः ।

मूल्यं रूप्यकपादः (४) ।

ॐ नमः परमात्मने ।

इदं षोडशर्चं पुरुषसूक्तमत्यल्पमप्यनल्पमाहात्म्यम् । कियदस्य माहात्म्यमिति नामैव कथयति यत्पुरुषः परमात्मैवास्मिन्सूक्ते शोभनतयोक्तः । किंच प्राचीनार्याणां वैदिकमार्गानुसारिणां जीवेश्वरजागतपदार्थसंबन्धेन किं मतं, सर्गस्थाननिरोधकल्पनाऽपि कीदृशी, गुणकर्मविभागशो वर्णाश्रमव्यवस्था च कथं, को नु खल्वीश्वराराधनात्मको मुख्यो यज्ञः, किंच दृष्टादृष्टं ज्ञाताज्ञातं व्यक्ताव्यक्तं यदिदं सर्वं तत्किमस्ति तर्हि परमात्मापरपर्यायो मायाकल्पितपञ्चविधभेदोऽपि वस्तुतो निरस्ताखिलद्वैतप्रपञ्चः समष्टिव्यष्ट्यात्मको विराडाख्यः परमपुरुष एवेतीदृशो महात्राद्धान्तः सूत्रप्रायेणापि सरलान्वयसुबोधपदविन्यासेन सूक्तेनानेन प्रकाशतामापन्न इत्याबालमावृद्धं न स कश्चिद्विद्यते यो नेदं पठति नाधीते न च संचिन्तयत्यपीत्येवमवर्णनीयमाहात्म्यमिदमिति तु स्फुटमेव । अस्योपरि बह्व्यो व्याख्याः पण्डितैर्विहितास्ताः सर्वा अपि प्रकाशनीया इति प्रथमं मनीषाऽऽसीत् । परं तु स्थलकालानवकाशवशादेकस्य जगत्प्रसिद्धस्य श्रीमतः सायणाचार्यस्यैव भाष्यं संप्रति प्रकाश्यते । तथाऽप्यवशिष्टभाष्यव्याख्यानादिकं प्रसङ्गतः शीघ्रमेव प्रसिद्धिं प्रापयिष्यते ।

श्रीमत्सायणाचार्यस्येतिवृत्तं तु रुद्राध्यायप्रस्तावनासमये वर्णितमेवेति पिष्टपेषणदोषापादनभिया नात्रोपवर्णयितुमुचितम् । तच्च तत्रैव द्रष्टव्यमित्यभ्यर्थना ।

अस्य भाष्यस्याऽऽदर्शपुस्तकानि षडुपलब्धानि तानि यथा—

क. संज्ञितं—पुण्यपत्तननिवासिभिर्महादेव चिमणाजी आपटे इत्येतैर्दत्तम् ।

ख. संज्ञितं—वटोदरनिवासिश्रीमत्कृष्णराव भीमाशंकर पटवर्धन इत्येतैः प्रेषितम् । संवत् १९०६ रौद्रनामसंवत्सरे शाके १७७१ सौम्यनामसंवत्सर उदगयने हेमन्तर्तौ मार्गशीर्षशुक्लपक्षे चतुर्थ्यामिन्दुवासर इदं पुस्तकं लिखितम् ।

ग. संज्ञितं—श्रीमद्भिः, भाउ महाराज इत्येतैर्दत्तम् ।

घ. ङ. संज्ञिते—श्रीमद्भिः, किबे साहेब इत्येतैः प्रेषिते ।

च. संज्ञितं—श्रीमद्भिः, रावसाहेब विञ्चूरकर इत्येतैः प्रेषितम् ।

इत्येभिर्महाशयैः सुजनैरस्मिन्कर्मण्यादर्शपुस्तकसाहाय्यवितरणेन बहूपकृत-मित्यवश्यं कथनीयम् ।

एतानि पुस्तकान्याकलय्य प्रकृतभाष्यशोधनादिकं यथामति कृतम् । यदत्र स्खलितं तत्क्षन्तव्यं दयालुभिर्विद्वद्भिरिति सविनयमभ्यर्थयते—

दामले इत्युपनामधेयः केशवशास्त्री ।

ॐ तत्सद्ब्रह्मणे नमः ।

अथ पुरुषसूक्तम् ।

श्रीमत्सायणाचार्यप्रणीतभाष्योपेतम् ।

सहस्रशीर्षेतिषोडशर्चं षष्ठं सूक्तम् । नारायणो नाम ऋषिः । अन्त्या त्रिष्टुप् । शिष्टा अनुष्टुभः । अव्यक्तमहदादिविलक्षणश्चेतनो यः पुरुषः " पुरुषान्न परं किंचित् " इत्यादिश्रुतिषु प्रसिद्धः स देवता । तथा चानुक्रान्तम्—सहस्रशीर्षा षोडश नारायणः पौरुषमानुष्टुभं त्रिष्टुबन्तं त्विति । गतो विनियोगः ॥

तत्र प्रथमा—

हरिः ॐ । सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात् ।
स भूमिं विश्वतो वृत्वाऽत्यतिष्ठद्दशाङ्गुलम् ॥ १ ॥

सहस्रऽशीर्षा । पुरुषः । सहस्रऽअक्षः । सहस्रऽपात् । सः । भूमिम् । विश्वतः । वृत्वा । अति । अतिष्ठत् । दशऽअङ्गुलम् ॥ १ ॥

सर्वप्राणिसमष्टिरूपो ब्रह्माण्डदेहो विराडाख्यो यः पुरुषः सोऽयं सहस्रशीर्षा । सहस्रशब्दस्योपलक्षणत्वादनन्तैः शिरोभिर्युक्त इत्यर्थः । यानि सर्वप्राणिनां शिरांसि तानि सर्वाणि तद्देहान्तःपातित्वात्तदीयान्येवेति सहस्रशीर्षत्वम् । एवं सहस्राक्षत्वं सहस्रपात्त्वं च । स पुरुषो भूमिं ब्रह्माण्डगोलकरूपां विश्वतः सर्वतो वृत्वा परिवेष्ट्य दशाङ्गुलपरिमितं देशमत्यतिष्ठदतिक्रम्य व्यवस्थितः । दशाङ्गुलमित्युपलक्षणम् । ब्रह्माण्डाद्बहिरपि सर्वतो व्याप्यावस्थित इत्यर्थः ॥ १ ॥

अथ द्वितीया ।

पुरुष एवेदं सर्वं यद्भूतं यच्च भव्यम् ।
उतामृतत्वस्येशानो यदन्नेनातिरोहति ॥ २ ॥

---

१ ख. ग. ङ. 'षान्नाप' । २ ङ. भूमिब्रह्माण्डरूपातीतश्च भूमिं ।

पुरुषः । एव । इदम् । सर्वम् । यत् । भूतम् । यत् । च । भव्यम् । उत । अमृतऽत्वस्य । ईशानः । यत् । अन्नेन । अतिऽरोहति ॥ २ ॥

यदिदं वर्तमानं जगत्सर्वं तत्पुरुष एव । यच्च भूतमतीतं जगद्यच्च भव्यं भविष्यज्जगत्तदपि पुरुष एव । यथाऽस्मिन्कल्पे[1] वर्तमानाः प्राणिदेहाः सर्वेऽपि विराट्पुरुषस्यावयवास्तथैवातीतागामिनोरपि कल्पयोर्द्रष्टव्यमित्यभिप्रायः । उतापि च, अमृतत्वस्य[2] देवत्वस्यायमीशानः स्वामी । यद्यस्मात्कारणादन्नेन प्राणिनामन्नेन भोग्येन निमित्तेनातिरोहति[3] स्वकीयां कारणावस्थामतिक्रम्य परिदृश्यमानां जगदवस्थां प्राप्नोति । तस्मात्प्राणिनां कर्मफलभोगाय जगदवस्थास्वीकारान्नेदं तस्य वस्तुत्वमित्यर्थः ॥ २ ॥

अथ तृतीया ।

एतावानस्य महिमाऽतो ज्यायांश्च पूरुषः ।
पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि ॥ ३ ॥

एतावान् । अस्य । महिमा । अतः । ज्यायान् । च । पूरुषः । पादः । अस्य । विश्वा । भूतानि । त्रिऽपात् । अस्य । अमृतम् । दिवि ॥ ३ ॥

अतीतानागतवर्तमानरूपं जगद्यावदस्त्येतावान्सर्वोऽप्यस्य पुरुषस्य महिमा स्वकीयसामर्थ्यविशेषः । न तु तस्य वास्तवं स्वरूपम् । वास्तवस्तु पुरुषोऽतो महिम्नोऽपि ज्यायानतिशयेनाधिकः । एतच्चोभयं स्पष्टी क्रियते—अस्य पुरुषस्य विश्वा सर्वाणि भूतानि कालत्रयवर्तीनि प्राणिजातानि पादश्चतुर्थांशः । अस्य पुरुषस्यावशिष्टं त्रिपात्स्वरूपममृतं विनाशरहितं सद्दिवि द्योतनात्मके स्वप्रकाशस्वरूपे व्यवतिष्ठत इति शेषः । यद्यपि सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्याम्नातस्य परब्रह्मण इयत्ताया अभावात्पादचतुष्टयं निरूपयितुमशक्यं तथाऽपि जगदिदं ब्रह्मस्वरूपापेक्षयाऽल्पमिति[4] विवक्षितत्वात्पादत्वोपन्यासः ॥ ३ ॥

---

१ क. 'स्मिन्काले'। २ ख. 'स्य मोक्षस्या'। ३ क. ख. 'मित्तभूतेना'। ग. 'मित्तीभूतेना'। ४ क. 'याऽत्यल्प'।

अथ चतुर्थी ।

त्रिपादूर्ध्व उदैत्पुरुषः पादोऽस्येहाभवत्पुनः ।
ततो विष्वङ्व्यक्रामत्साशनानशने अभि ॥ ४ ॥

त्रिऽपात् । ऊर्ध्वः । उत् । ऐत् । पुरुषः । पादः । अस्य । इह । अभवत् । पुनः इति । ततः । विष्वङ् । वि । अक्रामत् । साशनानशने इति । अभि ॥ ४ ॥

योऽयं त्रिपात्पुरुषः संसारस्पर्शरहितो बहुलस्वरूपः सोऽयमूर्ध्व उदैत् । अस्मादज्ञानकार्यात्संसाराद्बहिर्भूतोऽत्रत्यैर्गुणदोषैरस्पृष्ट उत्कर्षेण स्थितवान् । स्थितस्य तस्य योऽयं पादो लेशः सोऽयमिह मायायां पुनरभवत् । सृष्टिसंहाराभ्यां पुनः पुनरागच्छति । अस्य सर्वस्य जगतः परमात्मलेशत्वं भगवताऽप्युक्तम्—

"विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्" इति ।

ततो मायायामागत्यानन्तरं विष्वङ् देवतिर्यगादिरूपेण विविधः सन्व्यक्रामद्व्याप्तवान् । किं कृत्वा । साशनानशने अभि । अभिलक्ष्य साशनं भोजनादिव्यवहारोपेतं चेतनं प्राणिजातम् । अनशनं तद्रहितमचेतनं गिरिनद्यादिकम् । तदुभयं यथा स्यात्तथा । स्वयमेव विविधो भूत्वा व्याप्तवानित्यर्थः॥४॥

अथ पञ्चमी ।

तस्माद्विराळजायत विराजो अधि पूरुषः ।
स जातो अत्यरिच्यत पश्चाद्भूमिमथो पुरः ॥ ५ ॥

तस्मात् । विऽराट् । अजायत । विऽराजः । अधि । पूरुषः । सः । जातः । अति । अरिच्यत । पश्चात् । भूमिम् । अथो इति । पुरः ॥ ५ ॥

+ पादोऽस्येहाभवात्पुनरिति तैत्तिरीयपाठः । * तस्माद्विराडजायतेति तैत्तिरीयपाठः ।

---

१ घ. 'दल्पात्कार्यां' । २ ख, ग. मायया पु' ।

विष्वङ् व्यक्रामदिति यदुक्तं तदेवात्र प्रपञ्च्यते—तस्मादिति। तस्मादादिपुरुषाद्विराड्ब्रह्माण्डदेहोऽजायतोत्पन्नः। विविधानि राजन्ते वस्तून्यत्रेति विराट्। विराजो अधि विराड्देहस्योपरि तमेव देहमधिकरणं कृत्वा पुरुषस्तद्देहाभिमानी कश्चित्पुमानजायत सोऽयं सर्ववेदान्तवेद्यः परमात्मा। स एव स्वकीयया मायया विराड्देहं ब्रह्माण्डरूपं सृष्ट्वा तत्र जीवरूपेण प्रविश्य ब्रह्माण्डाभिमानी देवतात्मा जीवोऽभवत्। एतच्चाऽऽथर्वणिका उत्तरतापनीये विस्पष्टमामनन्ति—"स वा एष भूतानीन्द्रियाणि विराजं देवताः कोशांश्च सृष्ट्वा प्रविश्यामूढो मूढ इव व्यवहरन्नास्ते माययैव" इति। स जातो विराट्पुरुषोऽत्यरिच्यतातिरिक्तोऽभूद्देवतिर्यङ्मनुष्यादिरूपोऽभूत्। पश्चाद्देवादिजीवभावादूर्ध्वं भूमिं ससर्जेति शेषः। अथो भूमेः सृष्टेरनन्तरं तेषां जीवानां पुरः ससर्ज। पूर्यन्ते सप्तभिर्धातुभिरिति पुरः शरीराणि ॥ ५ ॥

अथ षष्ठी।

यत्पुरुषेण हविषा देवा यज्ञमतन्वत।
वसन्तो अस्याऽऽसीदाज्यं ग्रीष्म इध्मः शरद्धविः ॥६॥

यत्। पुरुषेण। हविषा। देवाः। यज्ञम्। अतन्वत। वसन्तः। अस्य। आसीत्। आज्यम्। ग्रीष्मः। इध्मः। शरत्। हविः ॥ ६ ॥

यद्यदा पूर्वोक्तक्रमेण देवशरीरेषूत्पन्नेषु सत्सु देवा उत्तरसृष्टिसिद्ध्यर्थं बाह्यद्रव्यस्यानुत्पन्नत्वेन हविरन्तरासंभवात्पुरुषस्वरूपमेव मनसा हविष्ट्वेन संकल्प्य पुरुषेण पुरुषाख्येन हविषा मानसं यज्ञमतन्वतान्वतिष्ठन्। तदानीमस्य यज्ञस्य वसन्तो वसन्तर्तुरेवाऽऽज्यमासीदभूत्। तमेवाऽऽज्यत्वेन संकल्पितवन्त इत्यर्थः। एवं ग्रीष्म इध्म आसीत्। तमेवेध्मत्वेन संकल्पितवन्त इत्यर्थः। तथा शरद्धविरासीत्। त मेव पुरोडाशादिहविष्ट्वेन संकल्पितवन्त इत्यर्थः। एवं पूर्वं पुरुषस्य हविःसामान्यरूपत्वेन संकल्पः। अनन्तरं वसन्तादीनामाज्यादिविशेषरूपत्वेन संकल्प इति द्रष्टव्यम् ॥ ६ ॥

---

१ ख. °पं कृत्वा त°। ङ. च. °पं दृष्ट्वा त°। २ क. ख. ग. °भूद्विराड्व्यतिरिक्तोऽभू°।

* अथ सप्तमी ।

तं यज्ञं बर्हिषि प्रौक्षन्पुरुषं जातमग्रतः ।

तेन देवा +अयजन्त साध्या ऋषयश्च ये ॥ ७ ॥

तम् । यज्ञम् । बर्हिषि । प्र । औक्षन् । पुरुषम् । जातम् । अग्रतः । तेन । देवाः । अयजन्त । साध्याः । ऋषयः । च । ये ॥ ७ ॥

यज्ञं यज्ञसाधनभूतं तं पुरुषं पशुत्वभावनया यूपे बद्धं बर्हिषि मानसे यज्ञे प्रौक्षन्प्रोक्षितवन्तः । कीदृशमित्यत्राऽऽह—अग्रतः सर्वसृष्टेः पूर्वं पुरुषं जातं पुरुषत्वेनोत्पन्नम् । एतच्च प्रागेवोक्तम्–तस्माद्विराळजायत विराजो अधि पूरुष इति । तेन पुरुषरूपेण पशुना देवा अयजन्त । मानसयागं निष्पादितवन्त इत्यर्थः । के ते देवा इत्यत्राऽऽह—साध्याः सृष्टिसाधनयोग्याः प्रजापतिप्रभृतयस्तदनुकूला ऋषयो मन्त्रद्रष्टारश्च ये सन्ति ते सर्वेऽप्ययजन्तेत्यर्थः ॥ ७ ॥

अथाष्टमी ।

तस्माद्यज्ञात्सर्वहुतः संभृतं पृषदाज्यम् ।

पशून्तांश्चक्रे वायव्यानारण्यान्ग्राम्याश्च ये ॥ ८ ॥

तस्मात् । यज्ञात् । सर्वऽहुतः । सम्ऽभृतम् । पृषत् । आज्यम् । पशून् । तान् । चक्रे । वायव्यान् । आरण्यान् । ग्राम्याः । च । ये ॥ ८ ॥

सर्वहुतः सर्वात्मकः पुरुषो यस्मिन्यज्ञे हूयते सोऽयं सर्वहुत् । तादृशात्तस्मात्पूर्वोक्तान्मानसाद्यज्ञात्पृषदाज्यं दधिमिश्रमाज्यं संभृतं संपादितम् । दधि चाऽऽज्यं चेत्येवमादि भोग्यजातं संपादितमित्यर्थः । तथा वायव्यान्वायुदेवताकांस्ताँल्लोकप्रसिद्धानारण्यान्पशूंश्चक्र उत्पादितवान् । आरण्या हरिणादय-

* तैत्तिरीयाणां सप्तास्याऽऽसन्परिधय इत्यादिः सप्तमो मन्त्रः । आश्वलायनानां तु स पञ्चदशः ।
+ अयजन्तेति तैत्तिरीयपाठः ।

१ क. °ण्या द्विखुरादयो ह° ।

स्तथा ये च ग्राम्या[1] गवादयस्तानपि चक्रे। पशूनामन्तरिक्षद्वारा वायुदेवत्यत्वं[3] यजुर्ब्राह्मणे समाम्नायते—"वायवः स्थेत्याह। वायुर्वा अन्तरिक्षस्याध्यक्षाः। अन्तरिक्षदेवत्याः खलु वै पशवः। वायव एवैनान्परिददाति" इति ॥ ८ ॥

अथ नवमी।

तस्माद्यज्ञात्सर्वहुत ऋचः सामानि जज्ञिरे।
छन्दांसि जज्ञिरे तस्माद्यजुस्तस्मादजायत ॥ ९ ॥

तस्मात्। यज्ञात्। सर्वऽहुतः। ऋचः। सामानि। जज्ञिरे। छन्दांसि। जज्ञिरे। तस्मात्। यजुः। तस्मात्। अजायत ॥ ९ ॥

सर्वहुतस्तस्मात्पूर्वोक्ताद्यज्ञादृचः सामानि जज्ञिर उत्पन्नाः। तस्माद्यज्ञाच्छन्दांसि गायत्र्यादीनि जज्ञिरे। तस्माद्यज्ञाद्यजुरजायत ॥ ९ ॥

अथ दशमी।

तस्मादश्वा अजायन्त ये के चोभयादतः।
गावो ह जज्ञिरे तस्मात्तस्माज्जाता अजावयः ॥ १० ॥

तस्मात्। अश्वाः। अजायन्त। ये। के। च। उभयादतः। गावः। ह। जज्ञिरे। तस्मात्। तस्मात्। जाताः। अजावयः ॥ १० ॥

तस्मात्पूर्वोक्ताद्यज्ञादश्वा अजायन्तोत्पन्नाः। ये के चाश्वव्यतिरिक्ता गर्दभा अश्वतराश्चोभयादत ऊर्ध्वाधोभागयोर्दन्तयुक्ताः सन्ति तेऽप्यजायन्त। तथा तस्माद्यज्ञाद्गावश्च[2] जज्ञिरे। किंच तस्माद्यज्ञादजा अवयश्च जाताः ॥ १० ॥

अथैकादशी।

यत्पुरुषं *व्यदधुः कतिधा व्यकल्पयन्।
मुखं किमस्य कौ बाहू† का ऊरू पादा उच्येते ॥ ११ ॥

* व्यदधुरिति तैत्तिरीयपाठः। + कावूरू पादावुच्येते इति तैत्तिरीयपाठः।

१ ख. °म्या गोअजाद°। २ क. ग. गवाश्वाद°। ३ घ. °युदेवतात्वं।

यत्। पुरुषम्। वि। अदधुः। कतिधा। वि। अकल्पयन्। मुखम्। किम्। अस्य। कौ। बाहू इति। कौ। ऊरू इति। पादौ। उच्येते इति॥ ११॥

प्रश्नोत्तररूपेण ब्राह्मणादिसृष्टिं वक्तुं ब्रह्मवादिनां प्रश्ना उच्यन्ते—प्रजापतेः प्राणरूपा देवा यद्यदा पुरुषं विराड्रूपं व्यदधुः संकल्पेनोत्पादितवन्तस्तदानीं कतिधा कतिभिः प्रकारैर्व्यकल्पयन्विविधं कल्पितवन्तः। अस्य पुरुषस्य मुखं किमासीत्। कौ बाहू अभूताम्। का ऊरू, कौ च पादा उच्येते। प्रथमं सामान्यरूपः प्रश्नः, पश्चान्मुखं किमित्यादिना विशेषविषयाः प्रश्नाः॥ ११॥

अथ द्वादशी।

ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीद्बाहू राजन्यः कृतः।
ऊरू तदस्य यद्वैश्यः पद्भ्यां शूद्रो अजायत॥ १२॥

ब्राह्मणः। अस्य। मुखम्। आसीत्। बाहू इति। राजन्यः। कृतः। ऊरू इति। तत्। अस्य। यत्। वैश्यः। पत्ऽभ्याम्। शूद्रः। अजायत॥ १२॥

इदानीं पूर्वोक्तप्रश्नानामुत्तराणि दर्शयति—अस्य प्रजापतेर्ब्राह्मणो ब्राह्मणत्वजातिविशिष्टः पुरुषो मुखमासीन्मुखादुत्पन्न इत्यर्थः। योऽयं राजन्यः क्षत्रियत्वजातिविशिष्टः स बाहू कृतो बाहुत्वेन निष्पादितो बाहुभ्यामुत्पादित इत्यर्थः। तत्तदानीमस्य प्रजापतेर्यद्यावूरू तद्रूपो वैश्यः संपन्न ऊरुभ्यामुत्पादित इत्यर्थः। तथाऽस्य पद्भ्यां पादाभ्यां शूद्रः शूद्रत्वजातिमान्पुरुषोऽजायत। इयं च मुखादिभ्यो ब्राह्मणादीनामुत्पत्तिर्यजुःसंहितायां सप्तमकाण्डे—"स मुखतस्त्रिवृतं निरमिमीत" इत्यादौ विस्पष्टमाम्नाता। अतः प्रश्नोत्तरे उभे अपि तत्परत्वेनैव योजनीये॥ १२॥

अथ त्रयोदशी।

चन्द्रमा मनसो जातश्चक्षोः सूर्यो अजायत।
मुखादिन्द्रश्चाग्निश्च प्राणाद्वायुरजायत॥ १३॥

चन्द्रमाः । मनसः । जातः । चक्षोः । सूर्यः । अजायत । मुखात् । इन्द्रः । च । अग्निः । च । प्राणात् । वायुः । अजायत ॥ १३ ॥

यथा दध्याज्यादिद्रव्याणि गवादयः पशव ऋगादिवेदा ब्राह्मणादयो मनुष्याश्च तस्मादुत्पन्ना एवं चन्द्रादयो देवा अपि तस्मादेवोत्पन्ना इत्याह—प्रजापतेर्मनसः सकाशाच्चन्द्रमा जातः । चक्षोश्चक्षुषः सूर्योऽप्यजायत । अस्य मुखादिन्द्रश्चाग्निश्च देवावुत्पन्नौ । अस्य प्राणाद्वायुरजायत ॥ १३ ॥

अथ चतुर्दशी ।

नाभ्या आसीदन्तरिक्षं शीर्ष्णो द्यौः समवर्तत ।
पद्भ्यां भूमिर्दिशः श्रोत्रात्तथा लोकाँ अकल्पयन् ॥ १४ ॥

नाभ्याः । आसीत् । अन्तरिक्षम् । शीर्ष्णः । द्यौः । सम् । अवर्तत । पत्ऽभ्याम् । भूमिः । दिशः । श्रोत्रात् । तथा । लोकान् । अकल्पयन् ॥ १४ ॥

यथा चन्द्रादीन्प्रजापतेर्मनःप्रभृतयोऽकल्पयंस्तथाऽन्तरिक्षादीँल्लोकान्प्रजापतेर्नाभ्यादयो देवा अवयवा अकल्पयन्नुत्पादितवन्तः । एतदेव दर्शयति—नाभ्याः प्रजापतेर्नाभेरन्तरिक्षमासीत् । शीर्ष्णः शिरसो द्यौः समवर्ततोत्पन्ना । अस्य पद्भ्यां पादाभ्यां भूमिरुत्पन्ना । अस्य श्रोत्राद्दिश उत्पन्नाः ॥ १४ ॥

+अथ पञ्चदशी ।

सप्तास्यासन्परिधयस्त्रिः सप्त समिधः कृताः ।
देवा यद्यज्ञं तन्वाना अबध्नन्पुरुषं पशुम् ॥ १५ ॥

सप्त । अस्य । आसन् । परिधयः । त्रिः । सप्त । सम्ऽइधः । कृताः । देवाः । यत् । यज्ञम् । तन्वानाः । अबध्नन् । पुरुषम् । पशुम् ॥ १५ ॥

+ पञ्चमपृष्ठस्थमिदं * चिह्नं द्रष्टव्यम् ।

अस्य सांकल्पिकस्य यज्ञस्य गायत्र्यादीनि सप्त च्छदांसि परिधय आसन् । ऐष्टिकस्याऽऽहवनीयस्य त्रयः परिधय औत्तरवेदिकास्त्रय आदित्यश्च सप्तमः परिधिप्रतिनिधिरूपः। अत एवाऽऽम्नायते—" न पुरस्तात्परिदधात्यादित्यो ह्येवोद्यन्पुरस्ताद्रक्षांस्यपहन्ति " इति । तत एत आदित्यसहिताः सप्त परिधयोऽत्र सप्तच्छन्दोरूपाः। तथा समिधस्त्रिः सप्त त्रिगुणितसप्तसंख्याका एकविंशतिः कृताः । द्वादश मासाः पञ्चर्तवस्त्रय इमे लोका असावादित्य एकविंश इति श्रुताः पदार्था एकविंशतिदारुयुक्तेध्मत्वेन भाविताः। यद्यः पुरुषो वैराजोऽस्ति तं पुरुषं देवाः प्रजापतिप्राणेन्द्रियरूपा यज्ञं तन्वाना मानसं यज्ञं कुर्वाणाः पशुमबध्नन्विराट्पुरुषमेव पशुत्वेन भावितवन्तः । एतदेवाभिप्रेत्य पूर्वत्र यत्पुरुषेण हविषेत्युक्तम् ॥ १९ ॥

*वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम् । आदित्यवर्णं तमसस्तु पारे । सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीरः । नामानि कृत्वाऽभिवदन्यदास्ते ॥ १ ॥

यथोक्तविराट्पुरुषध्यानमत्र प्रतिपाद्यते । तत्र मन्त्रद्रष्टा स्वकीयं ध्यानानुभावं प्रकटयति—यद्यः पुरुषः सर्वाणि रूपाणि देवमनुष्यशरीराणि विचित्य विशेषेण निष्पाद्य नामानि च देवोऽयं मनुष्योऽयं पशुरयमित्यादीनि कृत्वाऽभिवदंस्तैर्नामभिरभितो व्यवहरन्नास्त एवं पुरुषं विराजं महान्तं सर्वगुणैरधिकमादित्यवर्णमादित्यवत्प्रकाशमानं वेदाहं जानामि ध्यानेन सर्वदाऽनुभवामीत्यर्थः । स पुरुषस्तमसः पार अज्ञानात्परस्ताद्वर्तते । अतो गुरुशास्त्ररहितैर्मूढैरनुभवितुमशक्य इत्यर्थः ॥ १ ॥

धाता पुरस्ताद्यमुदाजहार । शक्रः प्रविद्वान्प्रदिशश्चतस्रः । तमेवं विद्वानमृत इह भवति । नान्यः पन्था अयनाय विद्यते ॥ २ ॥

धाता प्रजापतिर्यं विराट्पुरुषमुदाजहार ध्यातॄणामुपकारार्थं प्रख्यापितवान् ।

---

* वेदाहमेतमित्यादि विद्यत इत्यन्तमृग्द्वयं तैत्तिरीयपुरुषसूक्तेऽधिकं दृश्यते । अतस्तदत्र संगृहीतम् । एवमष्टादशर्चं तैत्तिरीयपुरुषसूक्तम् ।

चतस्रः प्रदिशश्चतुर्दिक्षु व(ग्व)र्तिनः सर्वान्प्राणिनः प्रविद्वान्प्रकर्षेण जानञ्छक्र इन्द्रश्च तदनुग्रहार्थं प्रख्यापितवान् । धातुरिन्द्रस्योपदेशात्तं विराट्पुरुषमेवमुक्तप्रकारेण विद्वान्साक्षात्कुर्वन्निहास्मिन्नेव जन्मन्यमृतो मरणरहितो भवति । यदा विराट्पुरुषोऽहमिति साक्षात्करोति तदानीं वर्तमानदेहस्य तत्प्रत्यक्षरूपत्वाभावादन्यमरणेनायमुपासको न म्रियते । अयनायामृतत्वप्राप्तयेऽन्यः पन्था यथोक्तविराट्पुरुषसाक्षात्कारमन्तरेणान्यो मार्गो न विद्यते । न हि कर्मसहस्रैरमृतत्वं संपादयितुं शक्यते । " न कर्मणा न प्रजया धनेन " इत्यादिशास्त्रात् ॥ २ ॥

अथ षोडशी ।

यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवास्तानि धर्माणि प्रथ-
मान्यासन् । ते ह नाकं महिमानः *सचन्त
यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः ॥ १६ ॥

यज्ञेन । यज्ञम् । अयजन्त । देवाः । तानि । धर्माणि । प्रथमानि । आसन् । ते । ह । नाकम् । महिमानः । सचन्त । यत्र । पूर्वे । साध्याः । सन्ति । देवाः ॥ १६ ॥

पूर्वं प्रपञ्चेनोक्तमर्थं संक्षिप्यात्र दर्शयति—देवाः प्रजापतिप्राणरूपा यज्ञेन यथोक्तेन मानसेन संकल्पेन यज्ञं यथोक्तयज्ञस्वरूपं प्रजापतिमयजन्त पूजितवन्तः । तस्मात्पूजनात्तानि प्रसिद्धानि धर्माणि जगद्रूपविकाराणां धारकाणि प्रथमानि मुख्यान्यासन् । एतावता सृष्टिप्रतिपादकसूक्तभागार्थः संगृहीतः । अथोपासनतत्फलानुवादकभागार्थः संगृह्यते । यत्र यस्मिन्विराट्प्राप्तिरूपे नाके पूर्वे साध्याः पुरातना विराडुपास्तिसाधका देवाः सन्ति तिष्ठन्ति तं नाकं विराट्प्राप्तिरूपं स्वर्गं ते महिमानस्तदुपासका महात्मानः सचन्त समवयन्ति प्राप्नुवन्ति ॥ १६ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचितं सहस्रशीर्षेतिषोडशर्चसूक्तभाष्यम् ।

---

* सचन्ते इति तैत्तिरीयपाठः ।

१ ख. 'ता त्विष्टि' ।

अथ वैष्णवमन्त्राः ।

श्रीमत्सायणाचार्यप्रणीतभाष्योपेताः ।

प्रातःसवने सोमातिरेक एकं शस्त्रं शंसनीयम् । तत्रातो देवा इत्याद्याः षडृचः । सोमातिरेक इति खण्डे सूत्रितम्—"महाँ इन्द्रो य ओजसाऽतो देवा अवन्तु न इत्यैन्द्रीभिर्वैष्णवीभिश्च" इति।अप्तोर्यामेऽच्छावाकातिरिक्तोक्थेऽप्येताः षडृचः स्तोत्रियानुरूपार्थाः । तथा च यस्य पशव इति खण्डे सूत्रितम्–"अतो देवा अवन्तु न इति स्तोत्रियानुरूपौ" इति । दर्शपूर्णमासयोः प्रायश्चित्तहोमेऽप्याद्ये विनियुक्ते । तथैव वेदं पत्न्या इति खण्डे सूत्रितम्–"अतो देवा अवन्तु न इति द्वाभ्यां व्याहृतिभिश्च" इति ।याज्यानुवाक्ययोर्मध्ये लौकिकभाषणेऽतो देवा इत्येषा जप्या । सूत्रितं हि—"आपद्या(द्य)तो देवा अवन्तु न इति जपेत्" इति ॥

अतो॑ दे॒वा अ॑वन्तु नो॒ यतो॒ विष्णु॑र्विचक्र॒मे ।
पृ॒थि॒व्याः स॒प्त धाम॑भिः ॥ १ ॥

अतः॑ । दे॒वाः । अ॒व॒न्तु॒ । नः॒ । यतः॑ । विष्णुः॑ । वि॒ऽच॒क्र॒मे । पृ॒थि॒व्याः । स॒प्त । धाम॑ऽभिः ॥ १ ॥

विष्णुः परमेश्वरः सप्तधामभिः सप्तभिर्गायत्र्यादिभिश्छन्दोभिः साधनभूतैर्यतः पृथिव्या यस्माद्भूप्रदेशाद्विचक्रमे विविधं पादक्रमणं कृतवान्, अतोऽस्मात्पृथिवीप्रदेशान्नोऽस्मान्देवा अवन्तु । विष्णोः पृथिव्यादिलोकेषु च्छन्दोभिः साधनैर्जयं तैत्तिरीया आमनन्ति–" विष्णुमुखा वै देवाश्छन्दोभिरिमाल्लोँकाननपजय्यमभ्यजयन्" इति। विष्णोस्त्रिविक्रमावतारे पादत्रयक्रमणस्य पृथिव्युपादानम् । पृथिवीप्रदेशाद्रक्षणं नाम भूलोके वर्तमानानां पापनिवारणम् । अतः, एतच्छब्दात्पञ्चम्यास्तसिलिति तसिल् । एतदस्त्रतसोरित्यशादेशः । लित्स्वरेणाकार उदात्तः । यतः, तसिलः " प्राग्दिशो विभक्तिः " इति विभक्तिसंज्ञायां त्यदाद्यत्वं लित्स्वरः । विष्णुः । विषेः किच्चेति नुप्रत्ययः । कित्त्वान्न गुणः । निदित्यनुवृत्तेराद्युदात्तत्वम् । विचक्रमे। सुबिति योगविभागाद्विशब्दस्य समासः समासान्तोदात्तत्वम् । यद्वृत्तयोगान्न निघातः । सप्त । सुपां सुलगिति भिसो लुक् । धामभिः । दधातेरातो मनिन्निति मनिन् । नित्स्वरः ॥ १ ॥

इदं विष्णुर्वि चक्रमे त्रेधा नि दधे पदम् ।
समूह्ळमस्य पांसुरे ॥ २॥

इदम् । विष्णुः । वि । चक्रमे । त्रेधा । नि । दधे । पदम् । अस्य । पांसुरे ॥ २ ॥

वैष्णवोपांशुयाजस्येदं विष्णुरित्येषाऽनुवाक्या । उक्ता देवता इति खण्डे सूत्रितम्—"इदं विष्णुर्वि चक्रमे त्रिर्देवः पृथिवीमेष एताम्" इति। गार्हपत्याहवनीययोर्मध्ये श्वातिक्रमणेऽनयैव श्वपदेषु भस्म प्रक्षिपेत् । विध्यपराध इति खण्डे सूत्रितम्—"भस्मना शुनः पदं प्रतिवपेदिदं विष्णुर्वि चक्रम इति। आतिथ्यायां प्रधानस्य हविष एषैवानुवाक्या । अथातिथ्येळान्तेति खण्डे सूत्रितम्—इदं विष्णुर्विचक्रमे तदस्य प्रियमभिपाथो अश्यामिति । उपसत्सु वैष्णवस्यैषैवानुवाक्या। अथोपसदिति खण्डे सूत्रितम्–गयस्फानो अमीवहेदं विष्णुर्विचक्रम इति ॥

विष्णुस्त्रिविक्रमावतारधारीदं प्रतीयमानं सर्वं जगदुद्दिश्य विचक्रमे विशेषेण पादक्रमणं कृतवान् । तदा त्रेधा त्रिभिः प्रकारैः पदं निदधे, स्वकीयं पादं प्रक्षिप्तवान् । अस्य विष्णोः पांसुरे धूलियुक्तपादस्थाने समूढमिदं सर्वं जगत्सम्यगन्तर्भूतम् । सेयमृग्यास्केनैवं व्याख्याता—"विष्णुर्विशतेर्वा व्यश्नोतेर्वा यदिदं किंच तद्विक्रमते विष्णुस्त्रिधा निधत्ते पदं त्रेधाभावाय पृथिव्यामन्तरिक्षे दिवीति शाकपूणिः । समारोहणे विष्णुपदे गयशिरसीत्यौर्णवाभः । समूह्ळमस्य पांसुर आप्यायनेऽन्तरिक्षे पदं न दृश्यतेऽपि वोपमार्थे स्यात्समूह्ळमस्य पांसुल इव पदं न दृश्यत इति । पांसवः पादैः सूयन्त इति पन्नाः शेरत इति वा पंसनीया भवन्तीति वा "इति।(+यदिदं किंचिद्विभागेनावस्थितं तद्विक्रमते विष्णुरादित्यः । कथमित्यत आह—त्रेधा नि दधे पदं धत्ते पदम् । निधानैः पादैः । क, तत्र तावत्—पृथिव्यामन्तरिक्षे दिवीति शाकपूणिः । पार्थिवोऽग्निर्भूत्वा पृथिव्यां यत्किंचिदस्ति तद्विक्रमते तदधितिष्ठति । अन्तरिक्षे विद्युदात्मना । दिवि सूर्यात्मना । यदुक्तम्—तमू अकृण्वन्त्रेधा भुवे कमिति । समारोहण उदयगिरावुद्यन्पदमेकं निधत्ते । विष्णुपदे मध्यंदिनेऽन्तरिक्षे । गयशिरस्यस्तंगिराविल्यौर्णवाभ आचार्य एवं मन्यते । समूह्ळमस्य पांसुरे । अस्मिन्नाप्यायन एतस्मिन्नन्तरिक्षे सर्वभूतवृद्धिहेतौ यन्मध्यंदिनं पदं विद्युदाख्यं तत्समूढमन्तर्हितं न नित्यं दृश्यते । तदुक्तम्—स्वपनमेतन्माध्यमिकं

+ धनुश्चिह्नान्तर्गतो ग्रन्थः पूर्वोक्तनिरुक्तव्याख्यानरूपः । अयं च ऋग्वेदभाष्ये न दृश्यते ।

ज्योतिरनित्यदर्शनमिति । अपि वोपमार्थे स्यात्समूह्ळमस्य पांसुल इव पदं न दृश्यत इति । यथा पांसुलप्रदेशे पदं न्यस्तमुत्क्षेपणसमनन्तरमेव पांसुभिराकीर्णत्वान्न दृश्यत एवमस्य मध्यमं विद्युदात्मकं पदमाविष्कृतिसमकालमेव व्यवधीयते नावतिष्ठत इत्यर्थः । पांसुर इति रो मत्वर्थीयः । अथ पांसवः । कस्मात्ते हि पादैः सूयन्ते जन्यन्त इत्यर्थः । अथवा पन्नाः शेरत इति पंसनीया ध्वंसनीया ध्वंसनार्हास्ते भवन्ति तदाकीर्णस्य दुर्दर्शकत्वात् ।) त्रेधा । एधाच्चेत्येधाच्प्रत्ययः । चितोऽन्तोदात्तः । समूह्ळम्, वह प्रापणे । निष्ठेति क्तः । वचिस्वपियजेत्यादिना संप्रसारणम् । ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपदीर्घत्वानि । " गतिरनन्तरः " इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । अस्य, इदमोऽन्वादेश इत्यशनुदात्तः प्रत्ययश्च सुप्स्वरेण । पांसुरे । " नगपांसुपाण्डुभ्यश्चेति वक्तव्यम् " इति मत्वर्थीयो रः । प्रत्ययस्वरः ॥ २ ॥

त्रीणि॑ प॒दा वि च॑क्रमे॒ विष्णु॑र्गो॒पा अदा॑भ्यः ।
अतो॒ धर्मा॑णि धा॒रय॑न् ॥ ३ ॥

त्रीणि॑ । प॒दा । वि । च॒क्र॒मे॒ । विष्णुः॑ । गो॒पाः । अदा॑भ्यः ।
अतः॑ । धर्मा॑णि । धा॒रय॑न् ॥ ३ ॥

उपसादि वैष्णवयागस्य प्रातःकाले याज्या सायंकालेऽनुवाक्या त्रीणि पदेत्येषा । सूत्रितं च—त्रीणि पदा वि चक्रम इति स्विष्टकृदादि लुप्यत इति ।

अदाभ्यः केनापि हिंसितुमशक्यः । गोपाः सर्वस्य जगतो रक्षको विष्णुः । अत एतेषु पृथिव्यादिस्थानेषु त्रीणि पदानि विचक्रमे । किं कुर्वन् । धर्माण्यग्निहोत्रादीनि धारयन्पोषयन् । पदा । सुपां सुलुगित्यादिना विभक्तेर्डादेशः । तस्य स्थानिवद्भावेनानुदात्तत्वे प्राप्त उदात्तनिवृत्तिस्वरेणोदात्तत्वम् । गोपाः, गोपामृतस्येत्यत्रोक्तम् । अदाभ्यः । दभेर्ऋहलोर्ण्यदिति ण्यत् । नञ्समासः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । धारयन् । शपः पित्त्वादनुदात्तत्वम् । शतुश्च लसार्वधातुकस्वरेण णिच एव स्वरः शिष्यते ॥ ३ ॥

विष्णोः॒ कर्मा॑णि पश्यत॒ यतो॑ व्र॒तानि॑ पस्प॒शे ।
इन्द्र॑स्य॒ युज्यः॒ सखा॑ ॥ ४ ॥

विष्णोः । कर्माणि । पश्यत । यतः । व्रतानि । पस्पशे । इन्द्रस्य । युज्यः । सखा ॥ ४ ॥

हे ऋत्विगादयो विष्णोः कर्माणि पालनादीनि पश्यत । यतो यैः कर्मभिर्व्रतान्यग्निहोत्रादीनि पस्पशे सर्वो यजमानः स्पृष्टवान् । विष्णोरनुग्रहादनुतिष्ठतीत्यर्थः । तादृशो विष्णुरिन्द्रस्य युज्यो योग्योऽनुकूलः सखा भवति । विष्णोरिन्द्रानुकूल्यं त्वष्टा हतपुत्र इत्यनुवाकेऽथ वै तर्हि विष्णुरित्यादिना प्रपञ्चेन तैत्तिरीया आमनन्ति । पस्पशे । स्पश बाधनस्पर्शनयोः । लिट्, द्विर्भावः । "शर्पूर्वाः खयः" इति पकारः शिष्यते सकारो लुप्यते । यद्वृत्तयोगादनिघातः । युज्यः । युजेर्बाहुलकात्क्यप् । किस्वाद्गुणाभावः । क्यपः पित्वादनुदात्तत्वम् । धातुस्वरः ॥ ४ ॥

तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः ।
दिवीव चक्षुराततम् ॥ ५ ॥

तत् । विष्णोः । परमम् । पदम् । सदा । पश्यन्ति । सूरयः । दिविऽइव । चक्षुः । आऽततम् ॥ ५ ॥

सूरयो विद्वांस ऋत्विगादयो विष्णोः संबन्धि परममुत्कृष्टं तच्छास्त्रप्रसिद्धं पदं स्वर्गस्थानं शास्त्रदृष्ट्या सर्वदा पश्यन्ति । तत्र दृष्टान्तः—दिवीव । आकाशे यथाऽऽततं सर्वतः प्रसृतं चक्षुर्निरोधाभावेन विशदं पश्यति तद्वत् । सदा, सर्वैकान्येति दाप्रत्ययः । "सर्वस्य सोऽन्यतरस्यां दि" इति सर्वशब्दस्य सभावः । व्यत्ययेनाऽऽद्युदात्तत्वम् । दिवि, ऊडिदमित्यादिना विभक्तेरुदात्तत्वम् । इवेन विभक्त्यलोपः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं चेति तदेव शिष्यते । चक्षुः । नब्विषयस्येत्याद्युदात्तत्वम् । आततम् । तनोतेः कर्मणि क्तः । यस्य विभाषेतीट्प्रतिषेधः । अनुदात्तोपदेशेत्यादिना नलोपः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते "गतिरनन्तरः" इति गतेरुदात्तत्वम् ॥ ५ ॥

तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसः समिन्धते ।
विष्णोर्यत्परमं पदम् ॥ ६ ॥

तत्। विप्रा॑सः। वि॒प॒न्यवः॑। जा॒गृ॒ऽवांसः॑। सम्। इ॒न्ध॒ते॒। विष्णोः॑। यत्। प॒र॒मम्। प॒दम्॥ ६॥

पूर्वोक्तं विष्णोर्यत्पदमस्ति तत्पदं विप्रासो मेधाविनः समिन्धते सम्यग्दीपयन्ति। कीदृशाः। विपन्यवो विशेषेण स्तोतारः। जागृवांसः शब्दार्थयोः प्रमादराहित्येन जागरूकाः। विप्रासः। आज्जसेरसुक्। विपन्यवो विशेषेण स्तोतारः। स्तुत्यर्थस्य पनेर्बाहुलकादौणादिको युमत्ययः। तत्र प्रत्ययस्वरः। जागृवांसः। जागृ निद्राक्षये लिटः क्वसुः क्रादिनियमात्प्राप्तस्येटो वस्वेकाजाद्धसामिति नियमान्निवृत्तिः॥ ६॥

इति वैष्णवमन्त्रभाष्यं समाप्तम्।

आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ५

ईशावास्योपनिषत्सटीकशाङ्करभाष्योपेता ।

रत्नागिरिनिवासिभिर्वेदशास्त्रज्ञैर्महामहोपाध्यायैः आगाशे इत्युपाह्वै-
र्बाळशास्त्रिभिः संशोधिता ।

ब्रह्मानन्दसरस्वतीकृतम् ईशावास्यरहस्यम् ।
शङ्करानन्दकृता ईशावास्यदीपिका ।
रामचन्द्रपण्डितकृता ईशावास्यरहस्यविवृतिः ।

एतत्पुस्तकत्रितयम् आनन्दाश्रमस्थपण्डितैः संशोधितम् ।

उवटार्यकृतम् ईशावास्यभाष्यम् ।
आनन्दभट्टोपाध्यायकृतम् ईशावास्यभाष्यम् ।
अनन्ताचार्यकृतम् ईशावास्यभाष्यम् ।

इदं पुस्तकत्रयं मुंबापुरीनिवासिभिः वेदशास्त्रज्ञैर्महामहोपाध्यायैः
बोडस इत्युपाह्वैः राजारामशास्त्रिभिः संशोधितं च

एतानि

महादेव चिमणाजी आपटे

इत्यनेन

पुण्याख्यपत्तने
"आनन्दाश्रममुद्रणालये"
आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा
प्रकाशितानि ।

शालिवाहनशकाब्दाः १८१०

मूल्यं ८१४ आणकाः ।

अथ ईशावास्योपनिषद्भूमिका।

भो भोः सुधियो विद्वांसः विदितमेवैतत्तत्रभवतां, यत्किल सम्प्रत्यस्मिञ्जगति विभिन्नेषु द्वीपेषु विभिन्नेषु देशेषु च ये ये धर्मास्तत्प्रतिपादका ग्रन्थाश्चोपलभ्यन्ते तेषु वैदिकधर्मस्य वैदिकग्रन्थानां चातिप्राचीनत्वं मूलभूतत्वं च निर्विवादमेव सर्वैराद्रियते। यद्यपि स्व-स्वधर्माभिमानग्रहगृहीताः केचन वेदस्य प्राचीनत्वे विवदन्तो दृश्यन्ते। ते तथैव विवदन्तां नाम। तथापि निर्मत्सराः समधियो विवेकिनः नात्र विप्रतिपद्यन्ते। त इमे आर्याणां चतुर्विधपुरुषार्थसाधनभूताश्चतुर्दशविद्यानां चतुःषष्टिकलानां च मूलभूता वेदा भगवता जगत्कारणेन परमात्मना आदिकवये ब्रह्मणे हृदैवोपदिष्टाः। स च ब्रह्मा तानितरेभ्यः प्रकाशयामास। तद्यथा—

समाहितात्मनो ब्रह्मन्ब्रह्मणः परमेष्ठिनः।
हृद्याकाशादभून्नादो वृत्तिरोधाद्विभाव्यते॥
ततोऽभूत्त्रिवृदोङ्कारो योऽव्यक्तप्रभवः स्वराट्।
स्वधाम्नो ब्रह्मणः साक्षाद्वाचकः परमात्मनः॥
स सर्वमन्त्रोपनिषद्वेदबीजं सनातनम्।
तस्य ह्यासंस्त्रयो वर्णा अकाराद्या भृगूद्वह॥
धार्यन्ते यैस्त्रयो भावा गुण-नामार्थ-वृत्तयः।
ततोऽक्षरसमाम्नायमसृजद्भगवानजः॥
अन्तस्थोष्म-स्वर-स्पर्श-ह्रस्व-दीर्घादिलक्षणम्।
तेनासौ चतुरो वेदांश्चतुर्भिर्वदनैर्विभुः॥
सव्याहृतिकान्सोङ्कारांश्चातुर्होत्रविवक्षया।
पुत्रानध्यापयत्तांस्तु ब्रह्मर्षीन्ब्रह्मकोविदान्॥
ते तु धर्मोपदेष्टारः स्वपुत्रेभ्यः समादिशन्।
ते परम्परया प्राप्तास्तत्तच्छिष्यैर्धृतव्रतैः॥
चतुर्युगेष्वथ व्यस्ता द्वापरादौ महर्षिभिः।

इति। एवं ब्रह्मणः सकाशात्तत्पुत्रा मरीच्यादयस्तेभ्यस्तच्छिष्य-प्रशिष्यादिपरम्परया वेदाः प्रसृता बभूवुः। द्वापरादिषु वेदविस्तारकर्तारोऽन्ये वेदव्यासा आसन्। अस्मिन्नप्यन्तरे—

पराशरात्सत्यवत्यामंशांशकलया विभुः ।
अवतीर्णो महाभाग वेदं चक्रे चतुर्विधम् ॥
ऋगथर्वयजुस्साम्नां राशीनुद्धृत्य वर्गशः ।
चतस्रः संहिताश्चक्रे मन्त्रैर्मणिगणा इव ॥

इति । ताश्च ऋग्यजुस्सामाथर्वाख्याश्चतस्रः संहिताः पैल-वैशम्पायन-जैमिनि-सुमन्तुसंज्ञकैश्चतुर्भिः स्वशिष्यैर्ग्राहयामास भगवान्पाराशर्यो वेदव्यासः । ते च पैलादयः स्व-स्वशिष्यानध्यापयामासुः स्वां स्वां संहिताम् । तत्र यजुर्वेदधरस्य वैशम्पायनस्य याज्ञवल्क्यप्रभृतयो बहवः शिष्या आसन् ।

अथ कदाचित् भगवान्वैशम्पायनः ब्रह्महत्यां बालहत्यां स्वस्रीयहत्यां चावाप्तवानाकस्मिकेन दैवयोगेन । तदुक्तं विष्णुपुराणे—

ऋषिर्योऽद्य महामेरौ समाजे नागमिष्यति ।
तस्य वै सप्तरात्रात्तु ब्रह्महत्या भविष्यति ॥
पूर्वमेवं मुनिगणैः समयोऽभूत्कृतो द्विज ।
वैशम्पायन एवैकस्तं व्यतिक्रान्तवांस्तदा ॥
स्वस्रीयं बालकं सोऽथ पदा स्पृष्टमघातयत् ।

इति । एवं ऋषिकृतसमयानुसारेण मेरुपर्वते ऋषिसमाजेऽगमनाद्ब्रह्महत्यामनिच्छयाऽपि पदा स्पृष्टस्य बालस्य मरणात्स्वस्रीयहत्यां बालहत्यां च लब्धवतो वैशम्पायनस्य शिष्या गुरोर्निदेशेन तत्पापशान्तये उग्रं तपश्चेरुः । अतस्तेषां चरकाध्वर्यव इति प्रथा आसीत् । एवं तपश्चरतोऽन्यान्सहाध्यायिनोऽवजानन्निव—

याज्ञवल्क्यश्च तच्छिष्य आहाहो भगवन्कियत् ।
चरितेनाल्पसाराणां चरिष्येऽहं सुदुश्चरम् ॥

। सतीर्थ्याननधिक्षिपता याज्ञवल्क्येन—

इत्युक्तो गुरुरप्याह कुपितो याह्यलं त्वया ।
विप्रावमन्त्रा शिष्येण मदधीतं त्यजाश्विति ॥

। सोऽपि प्रभाववाञ्शिष्यो याज्ञवल्क्यः गुरोर्वैशम्पायनादधीतं यजुषां गणं छर्दित्वा तदन्तिकान्निर्गतः । अथ तच्छर्दितान्यजुर्गणान्वीक्ष्य वेदलोलुपा ऋषयश्छर्दितस्य विप्ररूपेणादानमनुचितमिति विचार्य तित्तिरसंज्ञकपक्षिरूपेण याज्ञवल्क्यत्यक्तान् यजुर्गणानाददुः । ततश्च सा तैत्तिरीयेति प्रसिद्धा शाखाऽभवत् ।

अथ याज्ञवल्क्यः गुरोर्वैशम्पायनादप्यधिकानि यजूंषि गवेषयन्भगवन्तमर्कं चतुर्णां वेदानामीश्वरमुपतस्थे । तथा च श्रुतिः—

ऋग्भिः पूर्वाह्णे दिवि देव ईयते । यजुर्वेदे तिष्ठति मध्ये अन्हः ।
सामवेदेनास्तमये महीयते । वेदैरशून्यस्त्रिभिरेति सूर्यः ॥

इति । तस्य भक्त्या तुष्टो भगवानादित्यः वाजिरूपधरो भूत्वा—

यजूंष्ययातयामानि मुनयेऽदात्प्रसादितः ।

इति । एवं याज्ञवल्क्योऽर्काद्वेदमधीत्य कण्व–मध्यन्दिनप्रभृतीन्स्वशिष्यानध्यापयामास । ते च रविणाऽश्वरूपेण वाजेभ्यः केसरेभ्यो वाजेन वेगेन वा संन्यस्ताः त्यक्ताः शाखा वाजसनीसंज्ञाः तासां ग्रहणाद्वाजसनेयिन इत्याचक्षते ।

तदेवं यजुर्वेदस्य द्वौ भेदौ । वैशम्पायनेन महर्षेर्वेदव्यासादधीता चरकाध्वर्य्वादीन्स्वशिष्यानध्यापिता संहिता कृष्णयजुःसंहितेत्यभिधीयते । याज्ञवल्क्येन वाजिरूपधरात्सूर्यादधीता कण्व–मध्यन्दिनादीनध्यापिता संहिता शुक्लयजुःसंहितेत्याचक्षते । शुक्लयजुर्वेदस्य पञ्चदश शाखाः । तदुक्तं होलीरभाष्ये—

" आदित्येनाधायित्वादादित्यान्युच्यन्ते । वाज इत्यन्नस्य नामधेयम् । ' अन्नं वै वाज ' इति श्रुतेः । वाजस्य सनिर्दानं यस्य महर्षेरस्ति सोऽयं वाजसनिः । तस्य पुत्रो वाजसनेयः । तस्य याज्ञवल्क्य इति नामधेयम् । तेन याज्ञवल्क्येन तानि यजूंषि महर्षिभ्यः पञ्चदश समर्पितानि " ।

केषाञ्चिन्मते सप्तदश भेदाः । तदेवं शाखाभेदेऽपि न संहिताभेदः । केवलं पाठभेद एव ।

सेयं शुक्लयजुःसंहिता काण्डद्वयात्मिका । " ऋग्भिः स्तुवन्ति यजुर्भिर्यजन्ति " इत्यभिधानाद्यजनात्मिकायामस्यां संहितायां प्रथमाध्यायस्य प्रथममन्त्रमारभ्य एकोनचत्वारिंशाध्यायसमाप्तिपर्यन्तं दर्शपूर्णमासाद्यश्वमेधान्तं कर्मकाण्डं प्रतिपादितम् । अन्तिमे चत्वारिंशेऽध्यायेऽष्टादशभिर्मन्त्रैर्ज्ञानकाण्डं प्रतिपादितम् । तस्य च ज्ञानकाण्डप्रतिपादकत्वात् ब्रह्मविद्यापराणां सहेतोः संसारस्यात्यन्तोच्छेदकत्वाद्ब्रह्मविद्योपनिषदित्यभिधीयते । उपनिषदिति ' षद्लृ विशरणे ' इत्यस्य अन्तर्भावितण्यर्थस्य विशरणार्थस्य धातोः क्विपि रूपम् । उप नितरां सादयति संसारहेतुभूतामविद्यां नाशयतीत्युपनिषद्ब्रह्मविद्या । तदर्थप्रतिपादकग्रन्थोऽप्युपचारादुपनिषदित्यभिधानवान्भवति । यथाहुराचार्याः—

" उपनीयेममात्मानं ब्रह्मापास्तद्वयं ततः।
निहन्त्यविद्यां तज्जं च तस्मादुपनिषन्मता " ॥

इति। सेयं संहितोपनिषदिति 'ईशावास्ये' त्यादिमं मन्त्रमुपजीव्य ईशावास्योपनिषदिति चाभिधीयते।

ननु—" ईशावास्यादयो मन्त्राः कर्मस्वविनियुक्ताः। तेषामकर्मशेषस्यात्मनो याथात्म्यप्रकाशकत्वात् " इति एतेषां मन्त्राणां कर्मस्वविनियोगे कारणमुक्तम्। तत्र प्रथमाध्यायमारभ्य एकोनचत्वारिंशत्तमाध्यायपर्यन्तं तेषां तेषां मन्त्राणां तेषु तेषु दर्शपूर्णमासाद्यश्वमेधान्तेषु यथा विनियोगः। तथैव कर्मप्रतिपादकत्वाभावेऽपि 'सहस्रशीर्षे' त्यादिवत् ईशावास्यादीनामपि मन्त्राणां कर्मसु यथाकथंचन विनियोगः किं न स्यात्—? इति चेत्। मैवम्।

" ऋचा पुरुषं ब्रह्माणं दक्षिणतः पौरुषेण नारायणेनाभिष्टौति। 'सहस्रशीर्षा पुरुष' इत्यनेन षोडशर्चेन " ॥

इत्यादिवत्कर्मसु प्रमाणतो विनियोगाभावात्कर्मप्रतिपादकत्वाभावाच्च। तर्हि यागकल्पना कुतो न क्रियत—इति चेत्। न। विशेषं परिहृत्यैव सा कल्पना भविष्यति। अत एव श्रीमदाचार्यभगवत्पादैः—

" विरोधादेवाविनियोगस्तेषां मन्त्राणां कर्मणि "

इति प्रतिपादितम्। तस्माद्विहितकर्मणा शुद्धान्तःकरणस्य अधिकारिण आत्मस्वरूपप्रकाशनेन शोकमोहादिसाधनाज्ञाननिवृत्तिपूर्वकमात्मस्वरूपं दर्शयतीत्यभिधेयसंबन्धप्रयोजनवानयमीशावास्यादिमन्त्रसमूहः।

सेयमुपनिषत् भाष्यटीका-दीपिकारहस्यादिसंवलिता सर्वसुलभा भवत्विति विचार्य आनन्दाश्रमाधिपतिना स्वकीयग्रन्थावल्यां संगृहीता। इयं च कलिकाताराजधान्यां वङ्गदेशीयास्यातिकसमाजानुमत्या शंकरभाष्यानन्दगिरिकृतटीकासहिता मुद्रिताऽऽसीत्। सा च अधुना दुष्प्राप्या संवृत्ता। किंच तत्र उवटादिभाष्यत्रय-रहस्य-दीपिकादिसंग्रहाभावान्न सा विदुषां प्रीतयेऽलमितीयं पुनर्मुद्रिता। अस्यां च—

१ आनन्दज्ञानविरचितटीकासनाथम् ईशावास्यशाङ्करभाष्यम्।
२ उवटार्य अथवा उवटाचार्यकृतम् ईशावास्यभाष्यम्।
३ ब्रह्मानन्दकृतम् ईशावास्यरहस्यम्।
४ शङ्करानन्दकृता ईशावास्यदीपिका।

---

१ केषुचित्पुस्तकेषु 'आनन्दज्ञान' इति केषु चित्पुस्तकेषु 'आनन्दगिरि' रितिचोपलभ्यते तथापि तत्र न कश्चिद्भेदः। नामद्वयमेकस्यैवेति विदुषां मतम्।

५ रामचन्द्रपण्डितकृता ईशावास्यरहस्यविवृतिः।

६ आनन्दभट्टोपाध्यायकृतम् ईशावास्यभाष्यम् ।

७ अनन्ताचार्यकृतम् अथवा आनन्ताचार्यकृतम् ईशावास्यभाष्यम् ।

एतानि सप्त संगृहीतानि सन्ति । तत्र उवटार्य-आनन्दभट्टोपाध्याय-अनन्ताचार्यकृतं भाष्यत्रयं न केवलमस्या उपनिषद एव, अपि तु समग्राया अपि शुक्लयजुःसंहिताया भाष्याणि तैः कृतानीति अन्तिमवाक्यात्प्रतीयते । आनन्दभट्टोपाध्यायः अनन्ताचार्यश्च काण्वावेवेति प्रतीयते । उवटार्यस्तु माध्यन्दिनः । तेन तच्छाखापाठमाश्रित्यैव व्याख्यातम् । 'रहस्यविवृति' स्तु स्वतन्त्रैव । न सा ब्रह्मानन्दकृतरहस्यविवृतिः । तेन तु प्रथमं श्लोकरूपेण संक्षेपतो रहस्यं विरच्य तस्यैव विवृतिः कृतेति प्रतीमः । शुक्लयजुस्संहितायां सायणमाधवाचार्यकृतं महीधरकृतं च भाष्यद्वयं वर्तते । शार्मण्यदेशमुद्रितपुस्तके टिप्पणीरूपेण द्वयमपि संगृहीतम् । कालिकातामुद्रितपुस्तके महीधरभाष्यमेकमेव वर्तते । भाष्यद्वयमपीदं–प्रसिद्धत्वान्मुद्रितत्वात्सम्प्रत्यपि सुलभत्वाच्च नास्माभिः संगृहीतम् । स एष प्रयत्नो विदुषां मोदमावहन् सर्वत्र विजयतामित्याशास्ते—

तत्रभवदन्तेवासी—

वामनशास्त्रिशर्मा.

मुंबई,–गिरगांव मार्गशीर्ष
शुक्लप्रतिपत् १८१०.

ईशावास्योपनिषद आदर्शपुस्तकानि शुद्धीकरणार्थं येषां मिलितानि तेषां संज्ञा नामानि च प्रदर्श्यन्ते ।

(क.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं सटीकं बिब्लोथिकास्थं मुद्रितं कैलासवासिनां वे. शा. संपन्नदेवोपाह्वबालशास्त्रिणां तदधिकारिभिर्दत्तम् ।

(ख.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं सटीकं काश्यां शिलामुद्रितं रा. रा. महादेवचिमणाजी आपटे इत्येतेषाम् । मुद्रणकालः संवत् १९२९

(ग.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यभाष्यं पुण्यपत्तनवासिभिः श्रीयुतैः रा. रा. तात्यासाहेब खाजगीवाले इत्येतैर्दत्तम् ।

(घ.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं सटीकं वटोदरनिवासिभिः श्रीयुतैः पटवर्धनोपाह्वैः रा. रा. कृष्णरावभीमाशंकरैर्दत्तम् ।

(ङ.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं सटीकम् इन्दूरपुरनिवासिभिः किबे इत्युपाह्वैः श्रीयुतैः रा.रा. भाऊसाहेब बाब्यासाहेब इत्येतैर्दत्तम् ।

(च.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं सटीकं विंचूरपुरनिवासिभिः श्रीयुतैः रा. रा. रावसाहेब अण्णासाहेब इत्येतैर्दत्तम् । लेखनकालः शके १७३८

(छ.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं सटीकं मुम्बापुरनिवासिनां वे. शा. संपन्नजयकृष्णमहाराजानां तदधिकारिभिर्दत्तम् ।

(ज.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं सटीकं बडलीग्रामनिवासिभिः वे. शा. संपन्नैश्चिंदंबरदीक्षितकुलोत्पन्नमार्तण्डदीक्षितैर्दत्तम् ।

(झ.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं सटीकं करवीरपुरनिवासिभिः श्रीयुतैः वे. शा. संपन्नैर्गुरुमहाराजैर्दत्तम् । लेखनकालः संवत् १८७५

(ञ.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं करवीरपुरनिवासिभिः श्रीयुतैः वे. शा. संपन्नैः गुरुमहाराजैर्दत्तम् ।

(ट.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं करवीरपुरनिवासिभिः वे. शा. संपन्नैर्द्रविडोपाह्वैर्नानाशास्त्रिभिः दत्तम् ।

(ठ.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं सटीकम् अष्टेग्रामनिवासिभिः लिमये इत्युपाह्वैः रा० रा० गोविन्दशर्मभिर्दत्तम् ।

(ड.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सभाष्यं सटीकम् उज्जयिनीक्षेत्रनिवासिभिः वेदशास्त्रज्ञैः सोरटीबुवा इति प्रसिद्धैर्दत्तम् ।

(क.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं पुण्यपत्तननिवासिभिः श्रीयुतैः रा०रा० भाऊसाहेब नगरकर इति प्रसिद्धैर्दत्तम् ।

(ख.) इति संज्ञितम्—ईशावास्यं सासवडग्रामनिवासिभिः श्रीमद्भिः पुरन्दरे इत्युपाह्वैः रा. रा. मल्हारराव इत्याख्यैर्दत्तम् । लेखनकालः शके १७६५

(क.) इति संज्ञितम्—उवटार्यकृतमीशावास्यभाष्यं समूलं विंचूरग्रामनिवासिभिः श्रीमद्भिः रा. रा. रावसाहेब इत्येतैर्दत्तम् ।

(ख.) इति संज्ञितम्—उवटार्यकृतमीशावास्यभाष्यं वटोदरनिवासिभिः पटवर्धनोपाह्वैः श्रीमद्भिः रा. रा. कृष्णरावभीमाशंकरैर्दत्तम् ।
(क.ख.) इति संज्ञिते—ब्रह्मानन्दसरस्वतीकृतेशावास्यरहस्ये समूले वटोदरनिवासिभिः पटवर्धनोपाह्वैः श्रीमद्भिः रा. रा. कृष्णरावभीमाशंकरैर्दत्ते ।
(क.) —इति संज्ञितस्य लेखनकालः शके १७७१
(ग.) इति संज्ञितम्—ब्रह्मानन्दसरस्वतीकृतमीशावास्यरहस्यं समूलं करवीरपुरनिवासिभिः वे. शा. संपन्नैः श्रीमद्भिर्गुरुमहाराजैर्दत्तम्।
(घ.) इति संज्ञितम्—ब्रह्मानन्दसरस्वतीकृतमीशावास्यरहस्यं समूलं रा० रा० आपटे इत्युपाह्वैर्महादेवचिमणाजी इत्येतेषाम् ।
(क.) इति संज्ञिता—शंकरानन्दकृता ईशावास्यदीपिका विंचूरग्रामनिवासिभिः श्रीमद्भिः रा. रा. रावसाहेब इत्याख्यैर्दत्ता ।
(ख.) इति संज्ञिता—शंकरानन्दकृता ईशावास्यदीपिका मुम्बापुरनिवासिनां वे. शा. संपन्नजयकृष्णमहाराजानामधिकारिभिर्दत्ता ।
(ग.) इति संज्ञिता—शंकरानन्दकृता ईशावास्यदीपिका वटोदरनिवासिभिः पटवर्धनोपाह्वैः श्रीमद्भिः रा. रा. कृष्णरावभीमाशंकराभिधैर्दत्ता ।
(घ.) इति संज्ञिता—शंकरानन्दकृता ईशावास्यदीपिका त्रुटिता श्रीमद्भिः रा. रा. भाऊसाहेब नगरकर इत्येतैर्दत्ता ।
(क.) इति संज्ञिता—रामचंद्रपण्डितकृता ईशावास्यरहस्यविवृतिः समूला करवीरपुरनिवासिभिः वे. शा. संपन्नैः श्रीयुतैः गुरुमहाराजैर्दत्ता ।
(क.) इति संज्ञितम्—आनन्दभट्टोपाध्यायकृतमीशावास्यभाष्यं समूलं बडलीग्रामनिवासिभिः वे. शा. संपन्नैः मार्तण्डदीक्षितैर्दत्तम् । लेखनकालः शके १७९०
(क.) इति संज्ञितम्—अनन्ताचार्यकृतमीशावास्यभाष्यं समूलं बडलीग्रामनिवासिभिः वे. शा. संपन्नैमार्तण्डदीक्षितैर्दत्तम् ।

ॐ तत्सद्ब्रह्मणे नमः ।

॥ अथ शाङ्करभाष्यम् ॥

ईशा वास्यमित्यादयो मन्त्राः कर्मस्वविनियुक्तास्तेषामकर्मशेषस्यात्मनो याथात्म्यप्रकाशकत्वात् । याथात्म्यं चात्मनः शुद्धत्वापापविद्धत्वैकत्व-नित्यत्वाशरीरत्वसर्वगतत्वादि वक्ष्यमाणम् । तच्च कर्मणा विरुध्येतेति युक्त एवैषां कर्मस्वविनियोगः । नह्येवंलक्षणमात्मनो याथात्म्यमुत्पाद्यं

॥ आनन्दगिरिटीका ॥

येनात्मना परेणेशा व्याप्तं विश्वमशेषतः ।
सोऽहं देहद्वयीसाक्षी वर्जितो देहतद्गुणैः ॥ १ ॥

ईशा वास्यमित्यादिमन्त्रान्व्याचिख्यासुर्भगवान्भाष्यकारस्तेषाङ्कर्मशेषत्वशङ्कां तावद्व्युदस्यति । तथाहि कर्मजडाः केचन मन्यन्ते स्म । ईशा वास्यमित्यादयो मन्त्राः कर्मशेषा मन्त्रत्वाविशेषादिषेत्वादिमन्त्रवत् । अतः पृथक्प्रयोजनाद्यभावाद्व्याख्येया इति तान्प्रत्याह । **ईशा वास्यमित्यादय इति । कर्मस्वविनियुक्ता इति ।** इषे त्वेति शाखां छिनत्तीत्यादिवद्विनियोजकप्रमाणादर्शनात्प्रकरणान्तरत्वाच्चेत्यर्थः । श्रौतविनियोगाभावेऽपि बर्हिर्देवसदनं दामीत्यस्य बर्हिर्लवनप्रकाशनसामर्थ्याद्बर्हिर्लवने यथा विनियोगस्तथा कर्मशेषात्मप्रकाशनसामर्थ्येन[1] कर्मस्वेषां विनियोग इत्यपि नाशङ्कनीयमित्याह । **तेषामिति ।** शुद्धादिविशेषणस्यात्मनः कर्मशेषत्वे प्रमाणाभावात्तद्याथात्म्यं न केवलं कर्मानुपयोगि किन्तु कर्मणा विरुध्यते चेत्याह । **याथात्म्यं चेति ।** शुद्धोऽहं स्वभावतो[2] नागन्तुकेनापि पाप्मना विद्धः सर्वत्रैकोऽशरीर आकाशोपम इति जानन्न कटाक्षेणापि कर्म वीक्षते । किन्त्वापातप्रतिपत्तिरप्येतादृशी निरुणद्ध्येव कर्मप्रवृत्तिमित्यर्थः । किञ्च यः कर्मशेषः स उत्पाद्यो दृष्टो यथा पुरोडाशादिः । विकार्यः सोमादिः । आप्यो मन्त्रादिः । संस्कार्यो व्रीह्यादिस्तदुत्पाद्यादिरूपत्वं व्यापकं व्यावर्तमानमात्मयाथात्म्यस्य कर्मशेषत्वमपि व्यावर्तयति । तथात्मयाथात्म्यं कर्तृ भोक्तृ च न भवति । येन ममेदं समीहितसाधनं ततो मया कर्त्तव्यमित्यहङ्कारान्वयपुरःसरः[3] कर्त्रन्वयः स्यादित्याह । **नह्येवमिति ।** ननूपनिषदां जपोपयोगित्वादन्यस्य च प्रमाणस्यादर्शना[4]-

१ (घ. ङ.छ. ज.) °मर्थ्यात्तत्र क°। २ (च. ज. (शुद्धत्वादि°। ३ (क. ख. झ.) °तो न तु के°। ४ (घ.ङ.छ.) °त्वाधिकारा°। ५ (क. ख. झ.) °नात्र निरूप्यमेव ।

शा॰ भा॰ **विकार्यमाप्यं संस्कार्यङ्कर्त्तृभोक्तृरूपं वा येन कर्मशेषता स्यात् । सर्वासामुपनिषदामात्मयाथात्म्यनिरूपणेनैवोपक्षयात् । गीतानां मोक्षधर्माणां चैवंपरत्वात् । तस्मादात्मनोऽनेकत्वकर्त्तृत्वभोक्तृत्वादि चाशुद्धत्वपापविद्धत्वादि चोपादाय लोकबुद्धिसिद्धङ्कर्माणि विहितानि । यो हि**

आ॰ टी॰ न्नास्त्येव । एतादृशमात्मयाथात्म्यं तत्राह । **सर्वासामिति** । यत्परः शब्दः सशब्दार्थ इति मीमांसाप्रसिद्धेः सर्वासामुपनिषदाञ्चैकात्म्ये तात्पर्यदर्शनान्न जपोपयोगित्वमुपनिषदां शक्यं वक्तुम् । तथाहि ईशा वास्यमित्युपक्रम्य स पर्यगाच्छुक्रमित्युपसंहारादनेजदेकं तदन्तरस्य सर्वस्येत्यभ्यासदर्शनान्नैनद्देवा आप्नुवन्नित्यपूर्वतासङ्कीर्तनात्को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यत इति फलवत्तासङ्कीर्तनात्कुर्वन्नेवेहेति जिजीविषेर्भेददर्शिनः कर्मकरणानुवादेनासुर्या नाम त इति निन्दयैकात्म्यदर्शनस्य स्तुतत्वात्तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधातीति युक्त्यभिधानाच्चास्यास्तावदुपनिषद ऐकात्म्यतात्पर्यं दृश्यते । एवमन्यासामप्युपनिषदामुपक्रमोपसंहारैकरूप्याभ्यासापूर्वताफलवत्तार्थवादयुक्त्युपपादनानि षट् तात्पर्यलिङ्गानि विकल्पेन समुच्चयेन चास्माभिस्तत्त्वालोके दर्शितानीति नेह प्रतन्यन्ते । किञ्च प्रत्ययसंवादोऽपि बलवत्त्वे कारणं प्रसिद्धम् । विद्यते चोपनिषदर्थे गीतादिसंवादस्तस्मादुपनिषत्पदसमन्वयेनावगम्यमानमैकात्म्यं न प्रमाणान्तरानुपलम्भविरोधेनापलपनीयम् । यथेन्द्रियान्तरेणानवगम्यमानमपि रूपं चक्षुषावगम्यमानं नापह्नूयते तथैकात्म्यमपि नापह्नवार्हमित्याह । **गीतानामिति** । समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं परमेश्वरम् । विनश्यत्स्वविनश्यन्तं यः पश्यति स पश्यतीत्यादिगीतानामेक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः । एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवदित्यादिमोक्षशास्त्राणाञ्चैकात्म्यपरत्वादित्यर्थः । यद्येतादृशमात्मतत्त्वं तर्हि निरधिकारित्वात्कर्मकाण्डमुच्छिद्येतेत्यपि नाशङ्कनीयमित्याह । **तस्मादिति** । औपनिषदात्मयाथात्म्यविज्ञानवत इष्यत एव कर्मकाण्डाप्रामाण्यम् । यथा न हिंस्यात्सर्वा* भूतानीति निषेधशास्त्रार्थनिश्चयवत इष्यत एव श्येनादिविध्यप्रामाण्यम् । यथा च तीव्रक्रोधाक्रान्तस्वान्तंप्रत्येव श्येनादिविधिप्रामाण्यम् । तथा मिथ्यात्मदर्शिनं प्रत्येव कर्मविधिप्रामाण्यमित्यर्थः अत्र जैमिनिप्रभृतीनां सम्मतिमाह । **यो हीत्यादिना ।** अर्थित्वादियुक्तस्य कर्मण्यधिकारः षष्ठेऽध्याये प्रतिष्ठापितः । अर्थित्वादि च मि-

१ (क. ख.) °ती त्यभिधायिन्याश्चास्या° (झ.) °ती तियुक्त्याभिधायिन्याश्चास्या°। २ (क. ख. झ.) °वत्कार°। ३ (क. ख. झ.) °धेनोपलम्भनी°। ४ (क. ख.) °पह्नुवते ।* (घ. ङ.) सर्वभूतानीत्यत्र बहुपुस्तकेषु सर्वाभूतानीत्येव पाठो दृश्यते स श्रुतिमूलक इत्यनुमीयते सर्वा इति सर्वाणीत्यर्थकमेवार्षत्वादिति ज्ञेयम् ।

ॐ पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात्पूर्णमुदच्यते ।
पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ॥
ॐ । शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

हरिः ॐ । ईशा वास्यमिद ँ सर्वं यत्किञ्च जगत्यां जगत् ।

शा०भा० कर्मफलेनार्थी दृष्टेन ब्रह्मवर्चसादिनाऽदृष्टेन स्वर्गादिना च द्विजातिरहं न काणकुब्जत्वाद्यनधिकारप्रयोजकधर्मवानित्यात्मानं मन्यते सोऽधिक्रियते कर्मस्विति ह्यधिकारविदो वदन्ति । तस्मादेते मन्त्रा आत्मनो याथात्म्यप्रकाशनेनात्मविषयं स्वाभाविकमज्ञानन्निवर्त्तयन्तः शोकमोहादिसंसारधर्मविच्छित्तिसाधनमात्मैकत्वादिविज्ञानमुत्पादयन्ति । इत्येवमुक्ताधिकार्यभिधेयसम्बन्धप्रयोजनान्मन्त्रान्सङ्क्षेपतो व्याख्यास्यामः ॥
ईशा वास्यमित्यादि । ईशा ईष्ट इतीट् तेनेशा । ईशिता परमेश्वरः परमात्मा सर्वस्य । स हि सर्वमीष्टे सर्वजन्तूनामात्मा सन्प्रत्यगात्मतया तेन स्वेन रूपेणात्मनेशा वास्यमाच्छादनीयम् । किम् । इदं सर्वं यत्किञ्च यत्किञ्चिज्जगत्यां पृथिव्यां जगत्तत्सर्वं स्वेनात्मना[3] ईशेन प्रत्यगात्मतयाहमेवेदं

आ०टी० थ्याज्ञाननिदानम् न हि नभोवन्निष्क्रियस्य स्वत एव दुःखासंसर्गिणः परमानन्दस्वभावस्य सुखं मे स्याद्दुःखं मे मा भूदित्यर्थित्वं शरीरेन्द्रियसामर्थ्येन च समर्थोऽहमित्यभिमानित्वं मिथ्याज्ञानं विना संभवतीत्यर्थः । यस्मादात्मयाथात्म्यप्रकाशका मन्त्रा न कर्मविधिशेषभूता न च मानान्तरविरुद्धास्तस्मात्प्रयोजनादिमत्त्वमपि तेषां सिद्धमित्याह । तस्मादेत इति । व्याख्येयत्वमुक्त्वा प्रतिपदं व्याचष्टे । ईशेति । ईश ऐश्वर्येऽस्य धातोः क्विपि लुप्ते कृदन्तरूपमीट् तस्य तृतीयैकवचनमीशेति । ननु कर्त्तरि क्विब्विधानात्परमात्मनश्चाविक्रियत्वात्कथं क्विबन्तशब्दवाच्यतेति तत्राह । ईशितेति । मायोपाधेरीशनकर्तृत्वसंभवात्क्विबन्तशब्दवाच्यता न विरुध्यते निरुपाधिकस्य च लक्ष्यत्वं भविष्यतीत्यर्थः । ईशित्रीशितव्यभावेन तर्हि भेदः प्राप्त इत्याशङ्क्याह । सर्वजन्तूनामात्मासन्निति । यथादर्शादिषु प्रतिबिम्बानामात्मा सन्बिम्बभूतो देवदत्त ईशिता भवति तथा कल्पितभेदेनेशित्रीशितव्यभावसंभवान्न वास्तवभेदानुमानं संभवतीत्यर्थः । वस आच्छादने । अस्य रूपं वास्यम् । तत्त्वत ईश्वरात्मकमेव सर्वं भ्रान्त्या यदनीश्वररूपेण गृहीतं तत्सर्वमीश्वर एवात्मैवेति ज्ञानेनाच्छाद-

१ (क. ख. ग.) °क कर्मविज्ञा° । २ (क.ख. झ. ञ. ट.) सन् तेन स्वेनात्म° । ३ (क.ख. झ. ञ.) °ना ह° । ४ (क. ख. झ.) °रमेश्वरस्य चाक्रि° ।

तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्य स्विद्धनम् ॥ १ ॥

शा॰भा॰ सर्वमिति परमार्थसत्यरूपेणानृतमिदं सर्वं चराचरमाच्छादनीयं स्वेन परमात्मना। यथा चन्दनागर्वादेरुदकादिसम्बन्धजक्लेदादिजमौपाधिकं दौर्गन्ध्यं तत्स्वरूपनिघर्षणेनाच्छाद्यते स्वेन पारमार्थिकेन गन्धेन । तद्वदेव हि स्वात्मन्यध्यस्तं स्वाभाविकं कर्तृत्वभोक्तृत्वादिलक्षणं जगद्द्वैतरूपं जगत्यां पृथिव्यां जगत्यामित्युपलक्षणार्थत्वात्सर्वमेव नामरूपकर्माख्यं विकारजातं परमार्थसत्यात्मभावनया त्यक्तं स्यात् । एवमीश्वरात्मभावनया युक्तस्य पुत्राद्येषणात्रयसंन्यास एवाधिकारो न कर्मसु। तेन त्यक्तेन त्यागेनेत्यर्थः । न हि त्यक्तो मृतः पुत्रो वा भृत्योवात्मसम्बन्धिताया अभावादात्मानं पालयत्यतस्त्यागेनेत्ययमेव वेदार्थः। भुञ्जीथाः पालयेथाः। एवं त्यक्तैषणस्त्वं मा गृधः गृ-

आ॰टी॰ र्नीयम्। सर्वात्मक ईश्वरोऽस्मीति ज्ञातव्यमेष तत्त्वोपदेशश्छान्दोग्ये तत्त्वमसीतिवदित्यर्थः। ब्रह्मैव सर्वमात्मैव सत्प्रकाशाविशेषतः । हेयोपादेयभावोऽयं न सन्स्वप्नवदीर्यते ॥ उक्तश्च । न बन्धोऽस्ति न मोक्षोऽस्ति न विकल्पोऽस्ति तत्त्वतः। नित्यप्रकाश एवास्ति विश्वाकारो महेश्वरः ॥ इति यस्यौपदेशिकज्ञानमात्रेणानृतदृष्टिर्न तिरस्क्रियते तस्य विचारादिप्रयत्नेन तत्त्वप्रकाशे सत्यनृतदृष्टिस्तिरस्क्रियेतेत्यभिप्रेत्य दृष्टान्तमाह । **यथेति** । चन्दनागर्वादेरुदकादिसम्बन्धादार्द्रीभावादिना जातं यद्दौर्गन्ध्यमौपाधिकं मिथ्या तद्यथा तत्स्वरूपनिघर्षणाभिव्यक्तेन स्वाभाविकेन गन्धेनाच्छाद्यते तद्वद्विचारादेः स्वरूपसद्भावान्मिथ्याबुद्धेर्बाधकत्वं संभवतीत्याह । **तद्वदेव हीति** । स्वभावोऽनादिरविद्या तत्कार्यं स्वाभाविकमित्यादिबाधयोग्यत्वप्रदर्शनार्थं विशेषणम्। एवं विचारादिप्रयत्नवतोऽनृतदृष्टितिरस्कारसंभावनामुक्त्वा युक्त्यनभिज्ञस्य सर्वमिदमहं चेश्वर एवेति भावनायामधिकृतस्य युक्तिकुशलस्य च विचारेऽधिकृतस्य सर्वकर्मसंन्यास एवाधिकार इह मन्त्रे विवक्षितस्तेन त्यक्तेनेत्यत्र त्यागपरामर्शात् । त्यजतैव हि तज्ज्ञेयं त्यक्तुः प्रत्यक्परं पदमित्यन्यत्राप्युक्तत्वात्पुत्राद्येषणायाश्चित्तविक्षेपहेतुत्वेन प्रसिद्धत्वाच्चेत्यभिप्रेत्याह । **एवमीश्वरात्मेति** । चिकीर्षितं संन्यासं स्तौति । **तेन त्यक्तेनेति**। त्यागेनात्मा रक्षितः स्यान्निष्क्रियात्मस्वरूपावस्थानानुकूलत्वात्त्यागस्येत्यर्थः । संन्यासिनः शरीरसन्धारणोपयुक्तकौपीनाच्छादनभिक्षाशनादिव्यतिरिक्तेऽपि कथञ्चिद् द्रव्यपरिग्रहेरागश्चेत्प्राप्नोति तन्निरोधे यत्नः कर्त्तव्यः । तस्य प्रधानविरोधित्वादित्यभिप्रेत्य नियमविधिमाह । **एवं त्यक्तैषण इति** । स्विदिति निपातस्य सामान्यार्थ-

१ (क. ख. ग. झ. ञ. ट.) °मेवार्थः। २ (घ. ङ. ठ.) °रादेव वस्तुबलस° (ज. च. छ. °रादेर्वस्तुबलस°। ३ (घ. ङ. छ. ज. ठ.) °ति विधित्सितं सं°।

कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छत ँ समाः ।

शा०भा० धिमाकाङ्क्षां मा कार्षीर्धनविषयाम् । कस्यस्विद्धनं कस्यचित्परस्य स्वस्य वा धनं मा काङ्क्षीरित्यर्थः । स्विदित्यनर्थकोनिपातः । अथवा मा गृधः । कस्मात् । कस्यस्विद्धनमित्याक्षेपार्थो न कस्यचिद्धनमस्ति यद्गृध्येत आत्मैवेदं सर्वमितीश्वरभावनया सर्वं त्यक्तमत आत्मन एवेदं सर्वमात्मैव च सर्वमतो मिथ्याविषयां गृधिं माकार्षीरित्यर्थः ॥ १ ॥
एवमात्मविदः पुत्राद्येषणात्रयसंन्यासेनात्मज्ञाननिष्ठतयात्मा रक्षितव्य इत्येष वेदार्थः । अथेतरस्यानात्मज्ञतयात्मग्रहणायाशक्तस्येदमुपदिशति मन्त्रः । कुर्वन्नेवेति । कुर्वन्नेव इह निर्वर्त्तयन्नेव कर्माण्यग्निहोत्रादीनि जिजीविषेज्जीवितुमिच्छेच्छतं शतसङ्ख्याकाः समाः संवत्सरान् । तावद्धि पुरुषस्य परमायुर्निरूपितम्[3] । तथा च प्राप्तानुवादेन यज्जिजीविषेच्छतं वर्षाणि तत्कुर्वन्नेव कर्माणीत्येतद्विधीयते । एवमेवम्प्रकारेण[4] त्वयि जिजीविषति नरे नरमात्राभिमानिनीत एतस्मादग्निहोत्रादीनि कर्माणि कुर्वतो वर्त्तमानात्प्रकारादन्यथा प्रकारान्तरं नास्ति येन प्रकारेणाशुभं कर्म न लिप्यते कर्मणा न लिप्येत इत्यर्थः । अतः शास्त्रविहितानि कर्माण्यग्निहोत्रादीनि कुर्वन्नेव जिजीविषेत् । कथं पुनरिदमवगम्यते । पूर्वेण मन्त्रेण संन्यासिनो ज्ञाननिष्ठोक्ता द्वितीयेन तदशक्तस्य कर्मनिष्ठेत्युच्यते । ज्ञानकर्मणोर्वि-

आ०टी० त्वेऽपि कस्यस्विदिति वितर्कार्थत्वमन्यत्र प्रसिद्धं तदिह न गृह्यत इत्यनर्थकमित्युक्तम् । व्यवहारदृष्टच्याप्यात्मन एवेदं सर्वं शेषभूतं जडस्य चित्परतन्त्रत्वादतोऽप्राप्ते विषये नाकाङ्क्षा कर्त्तव्या । परमार्थतस्त्वात्मैव सर्वमित्याकाङ्क्षाविषय एव नास्तीत्यर्थः ॥ १ ॥
आद्यमन्त्रस्य पूर्वार्द्धेन तत्त्वोपदेशः कृतस्तृतीयपादेनापरिपक्वज्ञानस्य संन्यासविधिरुक्तश्चतुर्थपादेन संन्यासिनो नियमविधिरुक्त इति प्रतिपदं व्याख्याय संक्षिप्यार्थमनुवदत्युत्तरस्य सम्बन्धाभिधित्सया । एवमात्मविद इत्यादिना । पूर्वमन्त्रेण ज्ञानं विहितं यस्य तस्यैवोत्तरमन्त्रेण कर्म विहितं ततः समुच्चयानुष्ठाने तात्पर्यं मन्त्रद्वयस्येत्येकदेशीशङ्कामुद्भावयति । कथं पुनरिति । शुद्धब्रह्मज्ञानकर्मणोरेकाधिकारे विरुद्धत्वाद्दतुगमनत्रिदण्डिधर्मवदस्त्येव तत्रापि क्रमेणैककर्तृकत्वमितिचेन्न । विशिष्टरूपभेदाद्भिन्नाधिकारत्वात् । यच्चोक्तम् ज्ञानकर्मणोर्वेदविहि-

१ (क. ख. झ. ञ.) °णाश° । २ (क. ख. झ. ञ. ट.) °युरावितम् । ३ (क. ख. ज. झ. ञ. ट.) °म् यथा प्रा° । ४ (क. ख. झ. ञ. ट.) °रे त्व° । ५ (क. ख. ग.)°व्यस इ° । ६ (क ख. च. झ.) °दतः प्रा° ।

एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे ॥२॥

शा०भा० रोधं पर्वतवदकम्प्यम् यथोक्तं न स्मरसि किम् । इहाप्युक्तं यो हि जिजीविषेत् स कर्म कुर्वन् । ईशा वास्यमिदं सर्वं तेन त्यक्तेन भुञ्जीथामा गृधः कस्यस्विद्धनमिति च । न जीविते मरणे वा गृधिं कुर्वीतारण्यमियादिति च पदम् । ततो न पुनरियादिति संन्यासशासनात् । उभयोः फलभेदं च वक्ष्यति । इमौ द्वावेव पन्थानावनुनिष्क्रान्ततरौ भवतः क्रियापथश्चैव पुरस्तात्संन्यासश्चोत्तरेण निवृत्तिमार्गेण एषणात्रयस्य त्यागः । तयोः संन्यासपथ एवातिरेचयति । न्यास एवात्यरेचयदिति च तैत्तिरीयके । द्वाविमावथ पन्थानौ यत्र वेदाः प्रतिष्ठिताः । प्रवृत्तिलक्षणो धर्मो

आ०टी० तत्वेन शुद्धिसाम्याद्विरोधोऽसिद्ध इति तदसत् । ऋतुगमनत्रिदण्डिधर्मयोरप्यविरोधप्रसङ्गात् । तदुभयं नैकस्य विहितमिति चेत्तुल्यमेतत्प्रतिषेधात्तत्र न समुच्चय इति चेदिहापि न कर्मणा न प्रजया नानुध्यायाद्बहूञ्छब्दानित्यादिप्रतिषेधस्तुल्यः केवलकर्मविषयो निषेध इति न च वाच्यम् । केवलपदव्यवच्छेद्याभावात् समुच्चयविधेरद्याप्यनिश्चितत्वात्तस्मान्न समुच्चये तात्पर्यं मन्त्रद्वयस्येत्याह । **ज्ञानकर्मणोर्विरोधमिति** कर्तृत्वाद्यध्यासाश्रयं कर्म शुद्धत्वाकर्तृत्वादिज्ञानेनोपमृद्यत इति सम्बन्धग्रन्थे यथोक्तं सहानवस्थानलक्षणं विरोधं किन्न स्मरसि येनैकाधिकारत्वं तयोः कल्पयसीत्यर्थः । मन्त्रलिङ्गादपि तयोर्भिन्नाधिकारत्वं प्रतीयत इत्याह । **इहाप्युक्तमिति** । जिजीविषोरागिणः कर्म विहितं सर्वमीश्वर एवेति ज्ञानवतस्त्यागो विहितः । किञ्च धनसम्पन्नस्यैव कर्मण्यधिकारः । प्रथममन्त्रार्थाधिकारिणश्च धनाकाङ्क्षानिषेधेन कर्माधिकारनिषेधः प्रतीयत इत्यर्थः । जिजीविषा हि कर्माधिकारिण एव न ज्ञानाधिकारिण इत्यत्र प्रमाणमाह । **न जीवित इति** । अरण्यं स्त्रीजनासङ्कीर्णमाश्रममियाद्गच्छेदितिपदं वेदशास्त्रस्थितिस्ततोऽरण्यवासोपलक्षितात्संन्यासान्न पुनरियात्कर्मश्रद्धया न प्रत्यावृत्तिं कुर्यादिति जिजीविषादिरहितस्य संन्यासविधानादित्यर्थः । इतश्च नैकफलकामस्य ज्ञानकर्मणोरधिकारः प्रतिपत्तव्य इत्याह । **उभयो रिति** । को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यत इति सनिदानानर्थप्रहाणं ज्ञानफलं वक्ष्यति । संसारमण्डलान्तर्गतमेव च देशान्तरप्राप्त्यायत्तं हिरण्यगर्भपदप्राप्त्यादिलक्षणं कर्मफलं वक्ष्यति । अग्ने नय सुपथेत्यन्तेनेत्यर्थः । नारायणोपनिषद्वाक्यमपि भिन्नाधिकारित्वे प्रमाणयति । **इमौ द्वावेवेति** ।

१ (क. ख.) °ध्यायेद्ब°।

असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसाऽऽवृताः।
ता ँस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जनाः ॥३॥

शा०भा० निर्वृत्तश्च विभावित इत्यादि पुत्राय विचार्य निश्चितमुक्तं व्यासेन वेदाचार्येण भगवता। विभागश्चानयोर्दर्शयिष्यामः ॥ २ ॥

अथेदानीमविद्वन्निन्दार्थोऽयं मन्त्र आरभ्यते। असुर्याः परमात्मभावमद्वयमपेक्ष्य देवादयोऽप्यसुरास्तेषाञ्च स्वभूता लोका असुर्या नाम। नामशब्दोऽनर्थको निपातः। ते लोकाः कर्मफलानि लोक्यन्ते दृश्यन्ते भुज्यन्त इति जन्मानि। अन्धेनादर्शनात्मकेनाज्ञानेन तमसाऽऽवृता आच्छादितास्तान्स्थावरान्तान्प्रेत्य त्यक्त्वेमं देहमभिगच्छन्ति यथाकर्म यथाश्रुतम्। ये के चात्महनः। आत्मानं घ्नन्तीत्यात्महनः। के ते जनाः येऽविद्वांसः। कथं त आत्मानं नित्यं हिंसन्ति। अविद्यादोषेण विद्यमानस्यात्मनस्तिरस्करणात्। विद्यमानस्यात्मनो यत्कार्यं फलमजरामरत्वादिसंवेदनलक्षणं तद्धतस्येव तिरोभूतं भवतीति प्राकृताविद्वांसो जना आत्महन उच्यन्ते। तेन ह्यात्महननदोषेण संसरन्ति ते ॥ ३ ॥

आ०टी० पुरस्तात्सृष्टिकालेऽनुनिष्क्रान्ततरौ भूतसृष्टिमनुप्रवृत्तौ भिन्नाधिकारित्वादुभयोः संन्यास एवातिरिक्तः श्रेष्ठो भवति परमपुरुषार्थाव्यवधानादित्यर्थः। व्यासवाक्यमपि संवादकमाह। **द्वाविमाविति** ॥ २ ॥

आद्यमन्त्रार्थं प्रपञ्चयितुं प्रथममविद्वन्निन्दा क्रियत इत्याह। **अथेति**। ते लोका इति तच्छब्दो यच्छब्दार्थे। **यथाश्रुतमिति**। येन यादृशं प्रतिषिद्धं विहितं वा देवतादिज्ञानमनुष्ठितं स तदनुरूपामेव योनिमाप्नोतीत्यर्थः। आत्महन्तृत्वस्योदरभेदिनि प्रसिद्धेः कथमविद्वांस आत्महन इत्याह। **कथं तइति**। उदरभेदिनोऽध्यात्माधिकारे प्रसङ्गाभावादशुद्धत्वाध्यासेन तिरस्कार एवात्महन्तृत्वमित्याह। **अविद्यादोषेणेति**। यथा कस्यचिच्छुद्धस्य मिथ्याभिशापोऽशस्त्रवध उच्यते तद्वदात्मनि पापित्वाद्यध्यासोऽपि हिंसैवेत्यर्थः। अजरामरत्वादिलक्षणोऽहमिति संवेदनमभिधानञ्च यत्कार्यं तद्धतस्येव न दृश्यत इति हननमुपचर्यत इत्याह। **विद्यमानस्येति**। अस्यात्मघातस्य प्रायश्चित्तविधानादर्शनात्संसरणमेव फलमित्याह। **तेनहीति** ॥ ३ ॥

---

१ (क. ख.) °वृत्तौ च वि° (घ. ङ. च. ट. ठ.) °वृत्तिश्च विभाषित (झ. ञ.) °वृत्तौ चैव भाषित। २ (ग.) °न्ति योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः। स्थाणुमन्येऽनुसंयन्ति य° । ३ (ज.) इति शङ्कते क°। ४ (घ. ख. ज.) °नो ह्यात्मा°। ५ (घ. ङ. च. ज. ठ.) °फलितामि°.

अनेजदेकं मनसो जवीयो नैनद्देवा आप्नुवन्पूर्वमर्षत् ।

शा०भा० यस्यात्मनो हननादविद्वांसः संसरन्ति तद्विपर्ययेण विद्वांसो जना मुच्यन्ते ते नात्महनः । तत्कीदृशमात्मतत्त्वमित्युच्यते । अनेजदिति । अनेजत् न एजत् । एजृ कम्पने । कम्पनं चलनम् स्वावस्थाप्रच्युतिस्तद्वर्जितं सर्वदैकरूपमित्यर्थः । तच्चैकं सर्वभूतेषु मनसः सङ्कल्पादिलक्षणात् जवीयो जववत्तरम् । कथं विरुद्धमुच्यते । ध्रुवं निश्चलमिदं मनसो जवीय इति च । नैष दोषः । निरुपाध्युपाधिमत्त्वेनोपपत्तेः । तत्र निरुपाधिकेन स्वेन रूपेणोच्यते अनेजदेकमिति । मनसोऽन्तःकरणस्य सङ्कल्पविकल्पलक्षणस्योपाधेरनुवर्त्तनादिह देहस्थस्य मनसो ब्रह्मलोकादिदूरंगमनं सङ्कल्पेन क्षणमात्राद्भवतीत्यतो मनसो जविष्ठत्वं लोके प्रसिद्धम् । तस्मिन्मनसि ब्रह्मलोकादीन्द्रुतं गच्छति सति प्रथमं प्राप्त इवात्मचैतन्यावभासो गृह्यतेऽतो मनसो जवीय इत्याह । नैनद्देवा द्योतनाद्देवाश्चक्षुरादीनीन्द्रियाण्येतत्प्रकृतमात्मतत्त्वं नाप्नुवन्न प्राप्तवन्तः । तेभ्यो मनो जवीयो मनोव्यापारव्यवहितत्वात् । आभासमात्रमप्यात्मनो नैव देवानां विषयीभवति । यस्माज्जवनान्मनसोऽपि पूर्वमर्षत् पूर्वमेव गतम् । व्योमवद्व्यापित्वात् । सर्वव्यापि तदात्मतत्त्वं सर्वसंसारधर्मवर्जितं स्वेन निरुपाधिकेन स्वरूपेणाविक्रियमेव सदुपाधिकृताः सर्वाः संसारविक्रिया अनुभवतीवाऽविवेकिनां मूढानामनेकमिव च प्रतिदेहं प्रत्यवभासत इत्येतदाह । तद्धावतो द्रुतं गच्छतोऽन्यानात्मविलक्षणान्मनोवागि-

---

आ०टी० उत्तरमन्त्रमवतारयति । यस्यात्मन इत्यादिना । अविक्रियमेकञ्चेदात्मतत्त्वं कथन्तर्हि केचन स्वर्गगामिनः केचन नरकगामिन इति सांसारिकव्यवस्था स्यादिति चेन्मनउपाधिनिबन्धनेत्यभिप्रेत्याह । मनस इत्यादिना । उपाधेरनुवर्त्तनात् विक्रियादिव्यवहाराश्रयत्वमिति शेषः । ननु मनसो देहान्तःस्थत्वाद्बहिर्गमनायोग्यत्वात्कथं वेगवत्त्वमित्याशङ्क्याह । देहस्थस्येति । जवीयस्त्वादश्वादिवत्तर्हि चक्षुरादिग्राह्यत्वं प्राप्तमित्याशङ्क्याह । नैनद्देवाइति । चक्षुरादिप्रवृत्तेर्मनोव्यापारपूर्वकत्वात्तदविषयत्वे चक्षुरादिविषयत्वमप्यात्मनो न संभवतीत्यर्थः । मनसो वा कथं न विषय आत्मेत्यत आह । यस्मादिति । यथा मनस्थं परिमाणं मनसो न विषयोऽ-

---

१ (घ. ङ.छ.) °मर्शत्° । २ (क. ख.) °नं स्थिरत्वप्र° । ३ (क.ख.ग. ङ. च. छ.झ. ठ.) °मत्त्वोप° । ४ (ज.) °धिकः स्वे° । ५ (क. ख. ग. ङ. च. घ.ङ.) °रस्थसंकल्पनं क्ष° । ६ (घ.ङ.) °मर्शत् । ७ (ज.ठ.) इत्यत आह । ८ (ठ.) °रनिव° (क. ख. झ.) °रनुवर्त्तमाना° । ९ (घ. ङ. च. छ. ठ.) °त् क्रि° ।

तद्धावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत्तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधाति ॥४॥ तदेजति तन्नैजति तद्दूरे तद्वन्तिके। तदन्तरस्य सर्वस्य तदु सर्वस्यास्य बाह्यतः ॥ ५ ॥

शा०भा० न्द्रियप्रभृतीनत्येति अतीत्य गच्छतीव। इवार्थं स्वयमेव दर्शयति। तिष्ठदिति। स्वयमविक्रियमेव सदित्यर्थः।तस्मिन्नात्मतत्त्वे सति नित्यचैतन्यस्वभावे मातरिश्वा मातरि अन्तरिक्षे श्वयति गच्छतीति मातरिश्वा वायुः सर्वप्राणभृत्क्रियात्मको यदाश्रयाणि कार्य्य[2]करणजातानि यस्मिन्नोतानि प्रोतानि च यत्सूत्रसंज्ञकं सर्वस्य जगतो विधारयितृ स मातरिश्वा । अपः कर्माणि प्राणिनां चेष्टालक्षणानि। अग्न्यादित्यपर्जन्यादीनां ज्वलनदहनप्रकाशाभिवर्षणादिलक्षणानि दधाति विभजतीत्यर्थः । धारयतीति वा । भीषास्माद्वातः पवत इत्यादिश्रुतिभ्यः । सर्वा हिं कार्य्य[3]कारणादि[4]विक्रिया नित्यचैतन्यात्मस्वरूपे सर्वास्पदभूते सत्येव भवन्तीत्यर्थः ॥ ४ ॥

न मन्त्राणां जामिताऽस्तीति पूर्वमन्त्रोक्तमप्यर्थं पुनराह । तदेजतीति । तदात्मतत्त्वं यत्प्रकृतं तदेजति चलति तदेव च नैजति स्वतो नैव चलति स्वतोऽचलमेव सच्चलतीवेत्यर्थः । किञ्च तद्दूरे वर्षकोटिशतैरप्यविदुषामप्राप्यत्वाद्दूर इव । तत् उ अन्तिके इति च्छेदः तद्वन्तिके समीपेऽत्यन्तमेव विदुषामात्मत्वान्न केवलं दूरेऽन्तिके च । तदन्तरभ्यन्तरेऽस्य सर्वस्य । य आत्मा सर्वान्तर इति श्रुतेः । अस्य सर्वस्य जगतो नामरूपक्रियात्मकस्य तदु अपि सर्वस्यास्य बाह्यतो व्यापकत्वादाकाशवन्निरतिशयसूक्ष्मत्वादन्तः । प्रज्ञानघन एवेति च शासनान्निरन्तरं च ॥ ५ ॥

आ०टी० त्यन्ताव्यवधानात्तथात्माप्यत्यन्ताव्यवधानान्मनसो न विषयस्तद्व्यापकत्वाच्चेत्यर्थः। उक्तात्मसंभावनायोपपत्तिमाह। **तस्मिन्नात्मतत्त्वे सतीति।** श्रौतानि कर्माणि सोमाज्यपयःप्रभृतिभिरद्भिः सम्पाद्यन्तइति संबन्धाल्लाक्षणिकोऽप्शब्दः कर्मसु प्राणचेष्टायाश्चाब्निमित्तत्वप्रसिद्धेः। कारणवाचकः शब्दः कार्ये लक्षणया प्रयुक्त इत्यर्थः । ईश्वरस्यापि हिरण्यगर्भस्य नियतप्रवृत्त्यन्यथानुपपत्त्याधिष्ठाता परमेश्वरः संभाव्यत इत्युक्तमिदानीं मातरिश्वग्रहणमुपलक्षणार्थमादाय तात्पर्यमाह । **सर्वा हीति** ॥ ४ ॥

जामिता आलस्यं व्यापित्वाद्बाह्यतोऽस्ति निरतिशयसूक्ष्मत्वादन्तश्चेदस्ति तर्हि निरन्तरमेकरसं न स्यान्मानाभावादित्याशङ्क्याह । **प्रज्ञानघन एवेति** ॥ ५ ॥

---

१ (घ. ङ. च. ठ.) इममर्थं । २ (ज. ठ.) °र्यकार° । ३ (झ. ञ. ट.) °र्यकर° । ४ (घ.च. छ.) °दिक्रि° । ५ (क. ख. झ.) प्राणिचे° ।

यस्तु सर्वाणि भूतान्यात्मन्येवानुपश्यति ।
सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते ॥ ६ ॥
यस्मिन्सर्वाणि भूतान्यात्मैवाभूद्विजानतः ।
तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः ॥ ७ ॥

शा०भा० यस्तु । यः परिव्राड् मुमुक्षुः सर्वाणि भूतान्यव्यक्तादीनि स्थावरान्तान्यात्मन्येवानुपश्यत्यात्मव्यतिरिक्तानि न पश्यतीत्यर्थः । सर्वभूतेषु च तेष्वेव चात्मानं तेषामपि भूतानां स्वमात्मानमात्मत्वेन यथास्य देहस्य कार्यकारणसङ्घातस्यात्माऽहं सर्वप्रत्ययसाक्षिभूतश्चेतयिता केवलो निर्गुणोऽनेनैव स्वरूपेणाव्यक्तादीनां स्थावरान्तानामहमेवात्मेति सर्वभूतेषु चात्मानं निर्विशेषं यस्त्वनुपश्यति स ततस्तस्मादेव दर्शनान्न विजुगुप्सते विजुगुप्सां घृणां न करोति । प्राप्तस्यैवानुवादोऽयम् । सर्वा हि घृणात्मनोऽन्यद्दुष्टं पश्यतो भवत्यात्मानमेवात्यन्तविशुद्धं निरन्तरं पश्यतो न [1]घृणानिमित्तमर्थान्तरमस्तीति प्राप्तमेव । ततो न विजुगुप्सत इति ॥ ६ ॥

इममेवार्थमन्योऽपि मन्त्र आह । यस्मिन्सर्वाणि भूतानि । यस्मिन्काले यथोक्तात्मनि वा तान्येव भूतानि सर्वाणि परमार्थात्मदर्शनादात्मैवाभूदात्मैव संवृत्तः परमार्थवस्तु विजानतस्तत्र तस्मिन्काले तत्रात्मनि वा को मोहः कः शोकः । शोकश्च मोहश्च काम[3]कर्मबीजम[3]जानतो भवति । न त्वात्मैकत्वं विशुद्धं गगनोपमं पश्यतः॥को मोहः कः शोक इति * शोकमोहयोरविद्याकार्ययोराक्षेपेणासंभवप्रदर्शनात् * सकारणस्य संसारस्यात्यन्तमेवोच्छेदः प्रदर्शितो भवति ॥ ७ ॥

आ०टी० उक्तात्मज्ञानस्य फलं विधिनिषेधातीतजीवन्मुक्तस्वरूपेणावस्थानमित्याह । यस्त्विति ॥ ६ ॥

निरतिशयानन्दस्वरूपमत एव दुःखास्पृष्टमात्मानमजानतः शोको भवति हा हतोऽहं न मे पुत्रोऽस्ति न मे क्षेत्रमिति । ततः पुत्रादीन्कामयते तदर्थं देवताराधनादि चिकीर्षति न त्वात्मैकत्वं पश्यतस्ततोऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां शोकादेरविद्याकार्यत्वावधारणान्मूलाविद्यानिवृत्त्यैव शोकादेरात्यन्तिकी निवृत्तिर्विद्याफलत्वेन विवक्षिता । लयमात्रस्य सुषुप्तेऽपि भावादित्याह । शोक[4]श्च मोहश्चेत्यादिना ॥ ७ ॥

---

१ (घ.ञ.) °त्मन्नेवा° । २ विचिकित्सतीत्ययं पाठ उवटभाष्यपुस्तकस्थः। ३ (क.ख.घ.ङ. छ. ठ.ढ.) °मबीजमज्ञान (च.) °मज्ञानवतो । ४ (घ. ङ. च. छ.) °क मोहयोरित्या° ।

स पर्यगाच्छुक्रमकायमव्रणमस्नाविरꣳ शुद्धमपापविद्धम्। कविर्मनीषी परिभूः स्वयम्भूर्याथातथ्यतोऽर्थान्व्यदधाच्छाश्वतीभ्यः समाभ्यः॥ ८॥
***अन्धन्तमः प्रविशन्ति येऽविद्यामुपासते।**

शा०भा० योऽयमतीतैर्मन्त्रैरुक्त आत्मा स स्वेन रूपेण किंलक्षण इत्याहायं मन्त्रः। स पर्यगात्स यथोक्त आत्मा पर्यगात्परि समन्तादगाद्गतवानाकाशवद्व्यापीत्यर्थः। शुक्रं शुद्धं ज्योतिष्मद्दीप्तिमानित्यर्थः। अकायमशरीरो लिङ्गशरीरवर्जित इत्यर्थः। अव्रणमक्षतं। अस्नाविरं स्नावाः शिरा यस्मिन्न विद्यन्त इत्यस्नाविरं। अव्रणमस्नाविरमित्याभ्यां स्थूलशरीरप्रतिषेधः। शुद्धं निर्मलमविद्यामलरहितमिति कारणशरीरप्रतिषेधः। अपापविद्धं धर्माधर्मादिपापवर्जितम्। शुक्रमित्यादीनि वचांसि पुल्लिङ्गत्वेन परिणेयानि। स पर्यगादित्युपक्रम्य कविर्मनीषीत्यादिना पुल्लिङ्गत्वेनोपसंहारात्। कविः क्रान्तदर्शी सर्वदृक्। नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टेत्यादिश्रुतेः। मनीषी मनस [१]ईषिता सर्वज्ञ ईश्वर इत्यर्थः। परिभूः सर्वेषां पर्युपरि भवतीति परिभूः। स्वयम्भूः स्वयमेव भवतीति येषामुपरि भवति यश्चोपरि भवति स सर्वः स्वयमेव भवतीति स्वयम्भूः। स नित्यमुक्त ईश्वरो याथातथ्यतः सर्वज्ञत्वाद्यथातथा भावो याथातथ्यं तस्माद्यथाभूतकर्मफलसाधनतोऽर्थान्कर्त्तव्यपदार्थान्व्यदधाद्विहितवान्यथानुरूपं व्यभजदित्यर्थः। शाश्वतीभ्यो नित्याभ्यः समाभ्यः संवत्सराख्येभ्यः प्रजापतिभ्य इत्यर्थः॥ ८॥

अत्राद्येन मन्त्रेण सर्वैषणापरित्यागेन ज्ञाननिष्ठोक्ता प्रथमो वेदार्थः। ईशा

आ०टी० योऽयमिति। ष्णुप्रक्षरणे धातुः। स्नावयन्ति शरीरमिति स्नावाः शिराः क्रान्तमतिक्रान्तं नष्टमित्युपलक्षणं भूतभविष्यद्वर्तमानदर्शी॥ ८॥

प्रकरणविभागं दिदर्शयिषुर्वृत्तमनुवदति। अत्राद्येनेति। यदुक्तं भास्करेण

---

* उवटभाष्येशावास्यरहस्येशावास्यविवृतिषु तु नवमदशमयोर्मन्त्रयोर्द्वादशत्रयोदशयोश्च यथासङ्ख्यं वैपरीत्यं तथा चतुर्दशैकादशयोर्वैपरीत्यं तथाग्ने नयेति मन्त्रः षोडशः तथा वायुरनिलमिति पञ्चदशः किञ्च वायुरनिलमित्यस्योत्तरार्धस्थाने ॐ क्रतो स्मर क्लिबे स्मर कृतꣳ स्मरेति तथा हिरण्मयेनेति सप्तदशः किञ्च हिरण्मयेनेत्यस्योत्तरार्धस्थाने योऽसावादित्ये पुरुषः सोऽसावहम्॥ १७॥ ॐ खं ब्रह्मेति तथा पूषन्नेकर्षे इति मन्त्रो नास्त्येव तथासुर्या नामेतिमन्त्रान्तर्गतप्रेत्याभिगच्छन्तीत्यस्य स्थाने प्रेत्यापि गच्छन्तीति पाठः तथा षष्ठमन्त्रस्थविजुगुप्सत इत्यस्य स्थाने विचिकित्सतीति पाठः किञ्च दशममन्त्रस्य पूर्वार्धस्य स्थाने अन्यदेवाहुर्विद्याया अन्यदाहुरविद्यायाः एवं पाठ इति ज्ञेयम्। १ (क.ख.ज.झ.) ईशिता।

ततो भूयइव ते तमो य उ विद्याया१ रताः ॥ ९ ॥

शा०भा० वास्यमिदं सर्वं मागृधः कस्य स्विद्धनमित्यज्ञानां जिजीविषूणां ज्ञाननिष्ठासंभवे कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेदिति कर्मनिष्ठोक्ता द्वितीयो वेदार्थः। अनयोश्च निष्ठयोर्विभागो मन्त्रप्रदर्शितयोर्बृहदारण्यकेऽपि प्रदर्शितः। सोऽकामयत जाया मे स्यादित्यादिना । अज्ञस्य कामिनः कर्माणीति मन एवास्यात्मा वाग्जायेत्यादिवचनात् । अज्ञत्वं कामित्वं च कर्मनिष्ठस्य निश्चितमवगम्यते । तथा च तत्फलं सप्तान्नसर्गस्तेष्वात्मभावेनात्मस्वरूपावस्थानं जायाद्येषणात्रयसंन्यासेन चात्मविदां कर्मनिष्ठाप्रातिकूल्येनात्मस्वरूपनिष्ठैव दर्शिता । किं प्रजया करिष्यामो येषान्नोऽयमात्मायं लोक इत्या-

आ०टी० सर्वाप्युपनिषदेकं ब्रह्मविद्याप्रकरणं ततः प्रकरणभेदकरणमनुचितमिति। तदसत् । प्राणाद्युपासनविधानस्याप्युपनिषत्सु दर्शनात् । न च तदपि ब्रह्मज्ञानाङ्गमिति वाच्यम् । पृथक्फलश्रवणात्२ । तेनापि व्याकृताव्याकृतोपासनसमुच्चयविधानस्य प्रकरणभेदेनैवेष्टत्वाद्व्याकृताव्याकृतोपासनस्य ३प्रकारान्तरत्वात्तस्माद्यथा कर्मकाण्डेऽग्निहोत्रादिप्रकरणं भिन्नमेवेष्यते भिन्नाधिकारत्वात्तत्तत्कर्मणस्तथोपनिषत्स्वपि भिन्नाधिकारत्वात्कर्माविरुद्धतद्विरुद्धविद्याप्रकरणभेदो न विरुद्ध्यते । मन्त्रार्थे ब्राह्मणसम्मतिं दर्शयितुमुपक्रमते। अनयोश्चेत्यादिना । तत्र वाक्ये कथमज्ञत्वमवगम्यत इत्याशङ्क्याह। मनएवेति । जाया मे स्यादथ प्रजायेयाथ वित्तं मे स्यादथ कर्म कुर्वीयेति कामयमानस्य सर्वथैव बाह्यो जायादिर्यदा न सम्पद्यते तदाध्यात्मजायादिसम्पत्तिदर्शयति। एतच्चाज्ञत्वलिङ्गं मनआदिष्वात्मत्वाद्यभिमानस्याज्ञानकार्यत्वात् । यथा च बाह्यकामिन्यलाभे सुप्तो मनोविजृम्भितकामिनीमुपभुञ्जानोऽज्ञः प्रसिद्धस्तद्वदयमपीत्यर्थः । तेषां च कर्मणां फलं संसाराप्तिरेवेत्यपि तत्रैव दर्शितमित्याह । तथा चेति । एकं साधारणमन्नं यदिदमद्यते द्वे देवानां हुतप्रहुते दर्शपूर्णमासौ वा त्रीण्यस्य भोगसाधनानि मनोवाक्प्राणलक्षणानि पश्वर्थमेकं तत्पय इति सप्तान्नसर्गो दर्शितः श्रुत्या । यत्सप्तान्नानि मेधया तपसा जनयत्पितेत्यादिना । अत्रैकैको यजमान एव विहितप्रतिषिद्धज्ञानकर्मानुष्ठानात्सर्वस्य संसारस्य साक्षात्पारम्पर्याभ्यां जनकत्वात्पितोच्यते । तेषु च सृष्टेष्वन्नेषु तस्य पितुरहमिदं ममेदमित्यात्मत्वाध्यासेन मनआदिष्वितरेषु च सम्बन्धाध्यासेनावस्थानं संसारः प्रसिद्ध इत्यर्थः । एवं मन्त्रप्रदर्शिते निष्ठाद्वये ब्राह्मणसम्मतिं दर्शयित्वा प्रकरणविभागं दर्श-

१ (च.) °र्वासूपनिषत्स्वेकं । २ (क. ख. ञ.) °तुस्तेना° (ज.) तेन भास्करेणापि ।
३ (घ. ङ. ठ.) °नस्यापक्रान्तत्वा° (छ. ज.) °प्रक्रान्तत्वा° । ४ (क. ञ.) °ध्यात्मजा° ।
५ (घ. ङ. च. ज. ठ.) त्रीणि स्वस्य । ६ (ज. ञ.) °त्रैको ।

शा०भा० दिना। ये तु ज्ञाननिष्ठाः संन्यासिनस्तेभ्योऽसुर्या नाम त इत्यादिनाऽविद्वन्निन्दाद्वारेणात्मनो याथात्म्यं स पर्यगादित्येतदन्तैर्मन्त्रैरुपदिष्टम्। ते ह्यत्राधिकृता न कामिन इति। तथा च श्वेताश्वतराणां मन्त्रोपनिषदि। अत्याश्रमिभ्यः परमं पवित्रं प्रोवाच सम्यगृषिसङ्घजुष्टमित्यादि विभज्योक्तम्। ये तु कर्मिणः कर्मनिष्ठाः कर्म कुर्वन्त एव जिजीविषवस्तेभ्य इदमुच्यते। अन्धं तम इत्यादि। कथं पुनरेवमवगम्यते न तु सर्वेषामित्युच्यते। अकामिनः साध्यसाधनभेदोपमर्देन। यस्मिन्सर्वाणि भूतान्यात्मैवाभूद्विजानतः। तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यत इति। यदात्मैकत्वविज्ञानं तन्न केनचित्कर्मणा ज्ञानान्तरेण वा ह्यमूढः समुच्चिचीषति। इह तु समुच्चिचीषयाऽविद्वदादिनिन्दा क्रियते। तत्र च यस्य येन समुच्चयः संभवति न्यायतः शास्त्रतो वा तदिहोच्यते। यद्दैवं वित्तं देवताविषयं ज्ञानं कर्मसंब-

---

आ०टी० यति। ये तु ज्ञाननिष्ठाइत्यादिना। अत्याश्रमिभ्यइति। उत्तमाश्रमिभ्य इत्यर्थः। साध्यसाधनभेदोपमर्देन यदात्मैकत्वविज्ञानं यस्मिन्सर्वाणि भूतान्यात्मैवाभूदित्यवधारणेनोक्तं पूर्वार्द्धेनोत्तरार्द्धेन च संसारनिवृत्तिफलकमुक्तं तन्न श्रौतेन स्मार्तेन वा कर्मणा केनचिदमूढः समुच्चिचीषति। अन्धन्तम इत्यादौ तु समुच्चिचीषयाऽविद्वदादिनिन्दा दृश्यते। ततः किमित्यत आह। तत्र च यस्येति। कस्य तर्हि ज्ञानस्य कर्मसमुच्चयः संभवतीत्यत आह। यद्दैवं वित्तमिति। यच्चोक्तं भास्करेण। ईशा वास्यमिति मन्त्रे ब्रह्मविद्यायाः प्रक्रान्तत्वात्तस्याएव समुच्चिचीषया निन्दोच्यत इति। तदसत्। न हि प्रकृतमित्येतावता संबध्यते किन्तु संबन्धयोग्यम्। शुद्धब्रह्मात्मैकत्वविद्यायास्तु कर्तृत्वाद्यध्यासोपमर्दकत्वान्नास्ति कर्मसंबन्धयोग्यता। किञ्च यस्मिन्निष्पन्नेऽपि फलस्य व्यवधानं संभाव्यते तस्यैव सहकारिसमुच्चय इष्यते[1] दर्शादे[1]रिह त्वेकत्वमनुपश्यतः को मोहः कः शोक इत्येकत्वदर्शनसमकालमेव मोहादिनिवृत्त्यभिधानान्न कालान्तरीयफलम्। ततो न सहकारिसमुच्चिचीषा। कि[2]ञ्चास्या मन्त्रोपनिषदो ब्राह्मणे ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेनेत्यादौ तृतीयाश्रुत्या यज्ञादेरिष्यमाणवेदने करणत्वेन संबन्धः प्रतीयते। तत्कथं दुर्बलेन प्रकरणेन सहकारितया संबन्धः प्रकल्प्यते। प्रधानस्य च विद्यायाः सहकारिसंबन्धविधित्सया निन्देत्यप्ययुक्तम्। अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षेतिसूत्रविरोधश्च[3] समुच्चयश्च परेणापि नेष्यते। विरोधेन[4] च परिजहे तस्मात्कर्माविरुद्धदेवताज्ञानस्यैवात्र समुच्चयो विधित्स्यते। ननु देवताज्ञानस्य कर्मफलाति-

---

१ (च.)°ते यथाद° (झ०)°दोरि वेह°। २ (घ.ङ.ज. ठ.) °किञ्च ब्राह्मणा वि°। ३ (च.ज.) °श्च अग्नीन्धनोपलक्षितकर्मसमस°। ४ (घ. च. छ. ज.)°न चापाचक्रे त°(ङ.ठ.)°न चापाचक्रमे त°।

अन्यदेवाहुर्विद्ययाऽन्यदाहुरविद्यया ।
इति शुश्रुम धीराणां ये नस्तद्विचचक्षिरे ॥ १० ॥
विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभय ँ सह ।

शा॰भा॰ न्धित्वेनोपन्यस्तं न परमात्मज्ञानम् । विद्यया देवलोक इति पृथक्फलश्रवणात् । तयोर्ज्ञानकर्मणोरिहैकैकानुष्ठाननिन्दा समुच्चिचीषया न निन्दापरैवैकैकस्य पृथक्फलश्रवणात् । विद्यया तदारोहन्ति । विद्यया देवलोकः । न तत्र दक्षिणायन्ति । कर्मणा पितृलोक इति । नहि शास्त्रविहितं किञ्चिदकर्तव्यतामियात् । तत्र अन्धन्तमः अदर्शनात्मकं तमः प्रविशन्ति । के । येऽविद्यां विद्याया अन्याऽविद्या तां कर्मेत्यर्थः । कर्मणो विद्याविरोधित्वात् । तामविद्यामग्निहोत्रादिलक्षणामेव केवलामुपासते तत्पराः सन्तोऽनुतिष्ठन्तीत्यभिप्रायः । ततस्तस्मादन्धात्मकात्तमसो भूय इव बहुतरमेव ते तमः प्रविशन्ति । के कर्म हित्वा ये उ ये तु विद्यायामेव देवताज्ञान एव रताः अभिरताः । तत्रावान्तरफलभेदं विद्याकर्मणोः समुच्चयकारणमाह । अन्यथा फलवदफलवतोः सन्निहितयोरङ्गाङ्गितैव स्यादित्यर्थः ॥ ९ ॥

अन्यदेवेत्यादि । अन्यत्पृथगेव विद्यया क्रियते फलमित्याहुर्वदन्ति विद्यया देवलोकः विद्यया तदारोहन्तीतिश्रुतेः अन्यदाहुरविद्यया कर्मणा क्रियते कर्मणा पितृलोक इति श्रुतेः इत्येवं शुश्रुम श्रुतवन्तो वयं धीराणां धीमतां वचनम् । ये आचार्या नोऽस्मभ्यं तत्कर्म च ज्ञानं च विचचक्षिरे व्याख्यातवन्तस्तेषामयमागमः पारम्पर्यागत इत्यर्थः ॥ १० ॥

यत एवमतः विद्यां चाविद्यां च देवताज्ञानं कर्म चेत्यर्थः । यस्तदेतदुभ-

---

आ॰ टी॰ रिक्तफलाभावात्समुच्चयो न संभवतीत्यत आह । विद्ययेति । ननु समुच्चिचीषया निन्देति किमिति व्याख्यायते अध्ययनविधेर्मोक्षादर्वाक्पर्यवसानानुपपत्तेर्देवलोकादिप्राप्तेः फलाभासत्वात्प्रहाणार्थैव निन्दा किं नेष्यते तत्राह । तयोर्ज्ञानकर्मणोरिति । न फलशब्दो मोक्षे रूढो मोक्षमनिच्छतामपि समीहिते फलव्यवहारदर्शनात्ततो यो देवलोकादिमुपादित्सते तस्य तदपि फलं भवत्येवेत्यर्थः ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥

---

१ °विद्याया अन्य° । २ °विद्यायाः इ° । उवटभाष्यस्थाविमौ पाठौ । ३ (झ.ञ.ट.) °णोऽविद्याविरोधाभावात् । (ग. घ. ङ. च. छ. ज. ठ.) एतेष्विदं नास्त्येव । ४ (ग.झ.ञ.ट.) °ङ्गितायां जामितै° (क.ख.) °ङ्गितया जामितै° । ५ (ज.) °त्वात्कर्मणः निन्दा मुण्डकादिषु श्रूयते प्लवाह्येते अदृढा यज्ञरूपाः प्रहा° । (६ ज.) °पि वाञ्छितस° ।

अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते ॥ ११ ॥
अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽसंभूतिमुपासते ।
ततो भूय इव ते तमो य उ संभूत्या ँ रताः ॥ १२ ॥
अन्यदेवाहुः संभवादन्यदाहुरसंभवात् ।
इति शुश्रुम धीराणां ये नस्तद्विचचक्षिरे ॥ १३ ॥

शा०भा० यं सहैकेन पुरुषेणानुष्ठेयं वेद तस्यैवं समुच्चयकारिण एव एकपुरुषार्थसंबन्धः क्रमेण स्यादित्युच्यते । अविद्यया कर्मणा अग्निहोत्रादिना मृत्युं स्वाभाविकं कर्म ज्ञानं च मृत्युशब्दवाच्यमुभयं तीर्त्वातिक्रम्य विद्यया देवताज्ञानेनामृतं देवतात्मभावमश्नुते प्राप्नोति । तद्ध्यमृतमुच्यते । यद्देवतात्मगमनम् ॥ ११ ॥

अधुना व्याकृताव्याकृतोपासनयोः समुच्चिचीषया प्रत्येकं निन्दोच्यते । अन्धं तमः प्रविशन्ति ये असंभूतिं संभवनं संभूतिः सा यस्य कार्यस्य सा संभूतिः तस्या अन्या असंभूतिः प्रकृतिः कारणमविद्या अव्याकृताख्या तामसंभूतिमव्याकृताख्यां प्रकृतिं कारणमविद्यां कामकर्मबीजभूतामदर्शनात्मिकामुपासते ये ते तदनुरूपमेवान्धं तमोऽदर्शनात्मकं प्रविशन्ति । ततस्तस्मादपि भूयो बहुतरमिव तमः प्रविशन्ति य उ संभूत्यां कार्यब्रह्मणि हिरण्यगर्भाख्ये रताः ॥ १२ ॥

अधुनोभयोरुपासनयोः समुच्चयकारणमवयवफलभेदमाह । अन्यदेवेति । अन्यदेव पृथगेवाहुः फलं संभवात्संभूतेः कार्यब्रह्मोपासनादणिमाद्यैश्वर्यलक्षणं व्याख्यातवन्त इत्यर्थः । तथा चान्यदाहुरसंभवादसंभूतेरव्याकृतादव्याकृतोपासनाद्यदुक्तमन्धन्तमः प्रविशन्तीति प्रकृतिलय इति च पौराणिकैरुच्यत इत्येवं शुश्रुम धीराणां वचनं ये नस्तद्विचचक्षिरे व्याकृताव्याकृतोपासनफलं व्याख्यातवन्तइत्यर्थः ॥ १३ ॥

आ०टी० चित्तत्रा माया परमेश्वरस्योपाधिः । मायान्तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनन्तु महेश्वरमित्यादिश्रुत्यन्तरप्रसिद्धातासंभूतिशब्देनोच्यते न ब्रह्म । तस्य निर्विकारस्य साक्षात्प्रकृतित्वानुपपत्तेः । भास्कराभिमतस्तु परिणामवादस्तत्त्वालोके निरस्त एवास्माभिः सांसारिकदुःखानुभवाभावेन च सुषुप्तिवत्प्रकृतिलयस्य पुरुषेणार्थ्यमानताऽप्युपपद्यते । फलं च कर्मोपासन इव प्रकृत्युपासनेऽपि परमेश्वर एव दास्यति । ततो जडत्वात्प्रकृतेः फलदातृत्वानुपपत्तेरुपास्यत्वानुपपत्तिरित्यपि कुचोद्यमेव ॥१२॥१३॥१४॥

१ (क. ख.) 'तितन्त्वत्वा' ।

संभूतिं च विनाशं च यस्तद्वेदोभय ँ सह ।
विनाशेन मृत्युं तीर्त्वा संभूत्यामृतमश्नुते ॥ १४ ॥
हिरण्मयेन पात्रेण सत्यस्यापिहितं मुखम् ।
तत्त्वं पूषन्नपावृणु सत्यधर्माय दृष्टये ॥ १५ ॥

शा०भा० यत एवमतः समुच्चयः संभूत्यसंभूत्युपासनयोर्युक्तएवैकपुरुषार्थत्वाच्चेत्याह । संभूतिं च विनाशं च यस्तद्वेदोभय ँ सह । विनाशेन विनाशो धर्मो यस्य कार्यस्य स तेन धर्मिणाऽभेदेनोच्यते । विनाश इति तेन तदुपासनेनानैश्वर्यमधर्मकामादिदोषजातं च मृत्युं तीर्त्वा हिरण्यगर्भोपासनेन ह्यणिमादिप्राप्तिः फलम् । तेनानैश्वर्यादिमृत्युमतीत्यासंभूत्या अव्याकृतोपासनया अमृतं प्रकृतिलयलक्षणमश्नुते । संभूतिं च विनाशं चेत्यत्रावर्णलोपेन निर्देशो द्रष्टव्यः । प्रकृतिलयफलश्रुत्यनुरोधात् ॥ १४ ॥

मानुषदैववित्तसाध्यं फलं शास्त्रलक्षणं प्रकृतिलयान्तम् । एतावती संसारगतिः । अतःपरं पूर्वोक्तमात्मैवाभूद्विजानत इति सर्वात्मभाव एव सर्वैषणासंन्यासज्ञाननिष्ठाफलम् । एवं द्विप्रकारः प्रवृत्तिनिवृत्तिलक्षणो वेदार्थोऽत्र प्रकाशितः । तत्र प्रवृत्तिलक्षणस्य वेदार्थस्य विधिप्रतिषेधलक्षणस्य कृत्स्नस्य प्रकाशने प्रवर्ग्यान्तं ब्राह्मणमुपयुक्तम् । निवृत्तिलक्षणस्य वेदार्थस्य प्रकाशनेऽतऊर्ध्वं बृहदारण्यकमुपयुक्तं तत्र निषेकादिश्मशानान्तं कर्म कुर्वन् जिजीविषेद्यो विद्यया सहापरब्रह्मविषयया तदुक्तं विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभय ँ सह । अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययामृतमश्नुत इति तत्र केन मार्गेणामृतत्वमश्नुत इत्युच्यते । तद्यत्तत्सत्यमसौ स आदित्यो य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषो यश्चायं दक्षिणेऽक्षन्पुरुष एतदुभय ँ सत्यं ब्रह्मोपासीनो यथोक्तकर्मकृच्च यः सोऽन्तकाले प्राप्ते सत्यात्मानमात्मनः प्राप्तिद्वारं याचते हिरण्मयेन पात्रेण । हिरण्मयमिव हिरण्मयं ज्योतिर्मयमित्येतत् । तेन पात्रेणेवापिधानभूतेन सत्यस्यैवादित्यमण्डलस्थस्य ब्रह्मणोऽपिहितमाच्छादितं मुखं द्वारं तत्त्वं हे पूषन्नपावृण्वपसारय सत्य-

---

आ०टी० विस्तरेणोक्तमर्थजातं सङ्क्षिप्योपसंहरति । मानुषदैववित्तसाध्यमित्यादिना । शरीरपाटवं गोभूहिरण्यादिसाधनसम्पत्तिश्च मानुषं वित्तम् । दैवं वित्तं देवताज्ञान-

पूषन्नेकर्षे यम सूर्य प्राजापत्य व्यूह रश्मीन्समूह । तेजो यत्ते रूपं कल्याणतमं तत्ते पश्यामि योऽसावसौ पुरुषः सोऽहमस्मि ॥ १६ ॥ वायुरनिलममृतमथेदं भस्मान्त ँ शरीरम् ।

शा०भा० धर्माय तव सत्यस्योपासनात्सत्यं धर्मो यस्य मम सोऽहं सत्यधर्मा तस्मै मह्यमथवा यथाभूतस्य धर्मस्यानुष्ठात्रे दृष्टये तव सत्यात्मन उपलब्धये॥१५॥

पूषन्निति । हे पूषन् । जगतः पोषणात्पूषा रविस्तथैक एव ऋषति गच्छतीत्येकर्षिः । हे एकर्षे । तथा सर्वस्य संयमनाद्यमः । हे यम । तथा रश्मीनां प्राणानां रसानाञ्च स्वीकरणात्सूर्यः । हे सूर्य । प्रजापतेरपत्यम्प्राजापत्यः । हे प्राजापत्य । व्यूह विगमय रश्मीन्स्वान् । समूह एकीकुरु उपसंहर ते तेजस्तापकं ज्योतिः । यत्ते तव रूपं कल्याणतममत्यन्तशोभनं तत्ते तवात्मनः प्रसादात्पश्यामि । किञ्चाहं न तु त्वां भृत्यवद्याचे योऽसावादित्यमण्डलस्थो व्याहृत्यवयवैः पुरुषः पुरुषाकारत्वात्पूर्णं वानेन प्राणबुद्ध्यात्मना जगत्समस्तमिति पुरुषः पुरि शयनाद्वा पुरुषः सोऽहमस्मि भवामि ॥ १६ ॥

वायुरिति । अथेदानीं मम मरिष्यतो वायुः प्राणोऽध्यात्मपरिच्छेदं हित्वाऽधिदैवतात्मानं सर्वात्मकमनिलममृतं सूत्रात्मानं प्रतिपद्यतामिति वाक्यशेषः । लिङ्गञ्चेदं ज्ञानकर्मसंस्कृतमुत्क्रामत्विति द्रष्टव्यम् । मार्गया-

---

आ०टी० मुत्तरग्रन्थस्य सम्बन्धमभिधित्सयार्थविशेषमनुवदति। तत्र निषेकादीत्यादिना । तदुक्तमिति तं प्रत्युक्तं मन्त्रेण विद्याञ्चेत्यादिनाऽऽपेक्षिकामृतत्वं फलमित्युक्तमस्माभिरिति योजना ॥ १५ ॥

व्याहृत्यवयव इति । तस्य भूरिति शिरः भुवं इति बाहुः सुवरिति प्रतिष्ठा पादावित्यर्थः ॥ १६ ॥ १७ ॥

---

१ (च.) सत्यधर्मस्तस्मै । यद्यपि अयमेव पाठः मूलानुसारेण समीचीन इति भाति तथापि (च.) व्यतिरिक्तपुस्तकेषु सत्यधर्मा तस्मै इत्येव पाठ उपलब्धः अतः स एव शङ्कराचार्याभिप्रेत इति गम्यते कुत इति चेदुच्यते मूले सत्यधर्मायेति पदं वर्तते तत्तु भाषायां वैयाकरणरीत्या न सिध्यति किं तर्हि धर्मादनिच्केवलादिति पाणिनिसूत्रेण समासान्तानिज्प्रत्ययेन भाव्यम् तथा च सत्यधर्मणे इति स्यादत आचार्यैः सत्यधर्मायेत्यस्य आर्षत्वप्रदर्शनार्थं भाष्ये अनिजन्तसत्यधर्मशब्दस्य प्रथमैकवचनस्य प्रदर्शितत्वादिति ज्ञेयम् । २ (ज.) °वः परोक्षोऽसौ शास्त्रदृष्ट्या प्रत्यक्षः पु° ३ (च.) °वरिति बाहू सु° ।

ॐ क्रतो स्मर कृत ँ स्मर क्रतो स्मर कृत ँ स्मर ॥ १७ ॥
अग्ने नय सुपथा राये अस्मान्विश्वानि देव वयुनानि विद्वान् ।

शा०भा० चनसामर्थ्यात् । अथेदं शरीरमग्नौ हुतं भस्मान्तं भूयात् । ओमिति यथोपासनम् ॐप्रतीकात्मकत्वात्सत्यात्मकमग्न्याख्यं ब्रह्माभेदेनोच्यते । हे क्रतो सङ्कल्पात्मक स्मर यन्मम स्मर्त्तव्यं तस्य कालोऽयं प्रत्युपस्थितोऽतः स्मर एतावन्तं कालं भावितं कृतमग्ने स्मर यन्मया बाल्यप्रभृत्यनुष्ठितं कर्म तच्च स्मर । क्रतो स्मर । कृतं स्मरेति पुनर्वचनमादरार्थम् ॥ १७ ॥

पुनरन्येन मन्त्रेण मार्गं याचते । अग्ने नयेति । हे अग्ने नय गमय सुपथा शोभनेन मार्गेण । सुपथेति विशेषणं दक्षिणमार्गनिवृत्त्यर्थम् । निर्विण्णोऽहं दक्षिणेन मार्गेण गतागतलक्षणेनातो याचे त्वां पुनः पुनर्गमनागमनवर्जितेन शोभनेन पथा नय । राये धनाय कर्मफलभोगायेत्यर्थः । अस्मान्यथोक्तधर्मफलविशिष्टान्विश्वानि सर्वाणि हे देव वयुनानि कर्माणि प्रज्ञानानि वा विद्वाञ्जानन् । किञ्च युयोधि वियोजय विनाशय अस्मदस्मत्तो जुहुराणं कुटिलं वञ्चनात्मकमेनः पापम् । ततो वयं विशुद्धाः सन्त इष्टं प्राप्स्याम इत्यभिप्रायः । किन्तु वयमिदानीं ते न शक्नुम परिचर्यां कर्त्तुं भूयिष्ठां बहुतराम् । ते तुभ्यं नमउक्तिं नमस्कारवचनं विधेम नमस्कारेण परिचरेम इत्यर्थः । अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते । विनाशेन मृत्युं तीर्त्वा संभूत्याऽमृतमश्नुत इति श्रुत्वा केचित्संशयं कुर्वन्ति । अतस्तन्निराकरणार्थं सङ्क्षेपतो विचारणां करिष्यामः । तत्र तावत्किन्निमित्तः संशय इत्युच्यते । विद्याशब्देन मुख्या परमात्मविद्यैव कस्मान्न गृह्यतेऽमृतत्वञ्च । ननूक्तायाः परमात्मविद्यायाः कर्मणश्च विरोधात्समुच्चयानुपपत्तिः । सत्यम् । विरोधस्तु नावगम्यते विरोधाविरोधयोः शास्त्रप्रमाणकत्वात् । यथाऽविद्यानुष्ठानं विद्योपासनञ्च शास्त्रप्रमाणकं तथा तद्विरोधाविरोधावपि । यथा च न हिंस्यात्सर्वा भूतानीति शास्त्रादवगतं पुनः शास्त्रेणैव बाध्यतेऽ-

---

भा०टी० मन्त्रान्पदशो व्याख्याय सङ्क्षेपतो विचारमारभते । अविद्यया मृत्युं तीर्त्वेत्यादिना । अमृतत्वञ्चेति अमृतत्वञ्च मुख्यमेव कस्मान्न गृह्यत इति सम्बन्धः । शास्त्रीययोर्ज्ञानकर्मणोर्विरोधाविरोधौ शास्त्रीयावेव ग्राह्यौ न तर्कमात्रेणेति परेणोक्ते

---

१ (घ. ङ. च. छ. ठ.) °क म° । २ (ग.) ब्रह्मेव ओमित्युच्य° । ३ (क.ख.घ.) °मग्ने-स्म° । ४ (क. ख. ग. ञ. ट.) °स्तन्निर्धार° । ५ (घ. ञ. ट. ड.) °स्यात्सर्वेभू° । एतदन्यत्पुस्तकेषु सर्वा इत्येव पाठो दृश्यते अतः सर्वाणीत्यर्थकसर्वा इति पदघटितवाक्यस्य श्रुतिरपस्त्व मनुमीयते ।

युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नमउक्तिं विधेम ॥१८॥
इत्युपनिषद् ॥ इति वाजसनेयसंहितोपनिषत्संपूर्णा ॥
ॐ पूर्णमदः० शिष्यते ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

शा०भा० ध्वरे पशुं हिंस्यादिति । एवं विद्याविद्ययोरपि स्यात् । विद्याकर्मणोश्च समुच्चयो न दूरमेते विपरीते विषूची अविद्या या च विद्येति[1] श्रुतेः । विद्यां चाविद्यां चेतिवचनादविरोध इति चेन्न[2] । हेतुस्वरूपफलविरोधात् । विद्याविद्याविरोधाविरोधयोर्विकल्पासंभवात्समुच्चयविधानादविरोध एवेति चेन्न । सहसंभवानुपपत्तेः । क्रमेणैकाश्रये स्यातां विद्याविद्ये इति चेन्न । विद्योत्पत्तौ अविद्याया ह्यस्तत्वात्तदाश्रयेऽविद्यानुपपत्तेः । न ह्यग्निरुष्णः प्रकाशश्चेति विज्ञानोत्पत्तौ यस्मिन्नाश्रये तदुत्पन्नं तस्मिन्नेवाश्रये शीतोऽग्निरप्रकाशो वेत्यविद्याया उत्पत्तिर्नापि संशयोऽज्ञानं वा । यस्मिन्सर्वाणि भूतान्यात्मैवाऽभूद्विजानतः । तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यत इति शोकमोहाद्यसंभवश्रुतेः । अविद्यासंभवात्तदुपादानस्य कर्मणोऽप्य-

आ०टी० सिद्धान्ती शास्त्रसिद्ध एव विरोध इत्याह । न दूरमेते इति । विषूची नानागती विद्याऽविद्ये दूरं विपरीतेऽतिशयेन विरुद्धे इत्यर्थः । सहसम्भवानुपपत्तेरिति । कानुपपत्तिः । काठके विरोधश्रवणात् । तद्वतविद्याऽविद्ययोर्विरोधोऽस्तु इह त्वविरोधश्रवणादविरोधो भविष्यतीति न च वाच्यम् । विरोधाविरोधयोः सिद्धत्वेन विकल्पासंभवादुदितानुदितहोमयोरिव पुरुषतन्त्रत्वाद्युक्तो विकल्प इत्युक्तं तर्ह्यविरोध एवास्तु समुच्चयविधिबलादितिचेन्न । मुख्यब्रह्मविद्याविद्ययोः शुक्तिविद्याविद्ययोरिव सह संभवानुपपत्तेः समुच्चयविधिरसिद्धः । सिद्धे समुच्चयविधौ तद्बलादविरोधावगमोऽविरोधावगमाच्च समुच्चयसिद्धिरित्यन्योन्याश्रयः स्यादित्यर्थः । सहसंभवानुपपत्तावपि क्रमेणैकाश्रये विद्याविद्ये स्यातामिति चेद्यदि पूर्वमविद्या पश्चात्तु विद्येति क्रमस्तर्हीष्यत एव यदि पश्चात्तर्ह्यसंभव इत्याह । न विद्योत्पत्ताविति । पूर्वसिद्धाया अविद्यायाः प्रध्वस्तत्वादन्यस्याश्चोत्पत्तौ कारणासंभवान्मूलाभावेन भ्रमसंशयाग्रहणानामपि विदुषोऽनुपपत्तिरित्यर्थः । विद्योत्पत्तौ मा भूदविद्या कर्म तु भविष्यति विदुषोऽपि व्याख्यानभिक्षाटनादिदर्शनादित्याशङ्क्याह । अविद्यासंभवादिति । चोदनाप्रयुक्तानुष्ठानं हि कर्म ज्ञानेन सह तव समुच्चीषितं

१ (घ.ङ.च.छ.ज.ठ.ड.) 'ति ज्ञातेति श्रु' । २ (ग. घ. च. ज. ठ.) 'न्न विरोधावि' । ३ (क. ख. ग. घ.) 'मेते द' ।

शा०भा० नुपपत्तिमवोचाम । अमृतमश्नुत इत्यापेक्षिकममृतं विद्याशब्देन परमात्मविद्याग्रहणे हिरण्मयेनेत्यादिना द्वारमार्गादियाचनमनुपपन्नं स्यात्तस्मादुपासनया समुच्चयः न परमात्मविज्ञानेनेति यथाऽस्माभिर्व्याख्यात एव मन्त्राणामर्थ इत्युपरम्यते ॥ १८ ॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य श्रीशङ्करभगवतः कृतौ वाजसनेयसंहितोपनिषद्भाष्यं संपूर्णम् ॥ ५ ॥
॥ ॐ तत्सत् ॥

आ०टी० ब्रह्मात्मैकत्वं तु साक्षादनुभवतो न चोदना संभवति कामाभावात्कामिनो हि सर्वाश्चोदनाः । अकामिनः क्रिया काचिद्दृश्यते नेह कस्य चित् । यद्यद्धि कुरुते[2] जन्तुस्तत्तत्कामस्य चेष्टितमिति स्मरणात् । विद्वच्छरीरस्थितिहेत्वविद्यालेशाश्रयकर्मशेषनिमित्तन्तु विदुषो भिक्षाटनादि । न कर्म । चोदनाभावात्किन्तु यावत्प्राणशरीरसंयोगभावि तत्कर्माभासं तच्च विद्वान्न स्वगतं मन्यते कर्माध्यासोपादानाविद्याया असंभवान्नैव किञ्चित्करोमीति प्रत्ययाच्चेति भावः । यदुक्तममृतशब्देन मुख्यमेवामृतत्वं किं न गृह्यते । विद्याशब्देन च परमात्मविद्येति तत्राह । अमृतमिति । मुख्यामृतत्वग्रहणे हिरण्मयादिमन्त्रेण द्वारमार्गयाचनमनुपपन्नं स्यात् । न तस्य प्राणा उत्क्रामन्त्यत्र ब्रह्म समश्नुत इत्यादिश्रुते[3]ः । ततो मुख्यार्थबाधाद्गौणार्थग्रहणं युक्तमित्यर्थः । यस्मादर्थान्तरं न सङ्गच्छते तस्मादित्युपसंहारः ॥ १८ ॥ ईशाप्रभृतिभाष्यस्य शाङ्करस्य परात्मनः । मन्दोपकृतिसिद्ध्यर्थं प्रणीतं टिप्पणं स्फुटम् । इति श्रीपरमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीशुद्धानन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यभगवदानन्दज्ञानकृता वाजसनेयसंहितोपनिषद्भाष्यटीका समाप्ता ॥ ॐ तत्सत् ॥

---

१ (क. ख. ग. ञ. ट. झ.) °स्माद्यथोपा° । २ (घ. ङ. छ. ज. ठ.) °तेकिंचित्तत्° । ३ (घ. ङ. च. ज. ढ.) °तेः अतोमुख्यार्थे बा° ।

॥ अथेशावास्यभाष्यम् उवटार्यकृतम् ॥

श्रीगणेशायनमः । ॐ । समाप्तं कर्मकाण्डं ज्ञानकाण्डमिदानीं प्रस्तूयते । ईशावास्यं तिस्रोऽनुष्टुभः । दध्यङ्ङाथर्वण ऋषिः स्वं शिष्यं पुत्रं वा गर्भाधानादिभिः संस्कारैः संस्कृतशरीरमधीतवेदमुत्पादितपुत्रं यथाशक्त्यनुष्ठितयज्ञमपापं निःस्पृहं यमनियमवन्तमतिथिपूजापनीतकिल्बिषं मुमुक्षुमुपसन्नं शिक्षयन्नाह । ईशा वास्यमिद ँ सर्वमिति । ईश ऐश्वर्ये क्विपि तृतीयान्तस्यैतद्रूपं यदीशानेन वास्यं वासनीयं ममेदमित्यनया भावनया आच्छादनीयमिदं सर्वमिति प्रत्यक्षतो निर्दिशति यत्किञ्च यत्किञ्चशब्दो भिन्नक्रमः किञ्च यज्जगत्यां पृथिव्यां जगज्जङ्गमादि स्वस्वामिसम्बन्धालिङ्गितं स्यात्तेनानेन सर्वेण त्यक्तेन त्यक्तस्वस्वामिसम्बन्धेन भोगान्भुञ्जीथा अनुभवेः । मा गृधः गृधुअभिकाङ्क्षायामिति माभिकाङ्क्षय मा कृथाः ममेदमिति । किं कारणं कस्य स्विद्धनं स्विदिति निपातो वितर्कवचनः । कस्य पुनरेतद्धनं न कस्यचिदपीत्यर्थ इत्यभिप्रायः । सर्वाण्ययथार्थानि हि द्रव्याण्युत्पद्यन्ते । तद्यथा स्त्रियं पतिरन्यथा भुङ्क्तेऽन्यथा पुत्रोऽन्यथा प्राघूर्णकः । तथा च कटककेयूरकुण्डलादीन्यलङ्करणान्यन्यं चान्यं च पुरुषमुपतिष्ठमानानि दृश्यन्ते । अतः सर्वार्थस्य यः स्वस्वामिसंबन्धो ममेदमिति बुद्धिः सा त्वविद्या । निःस्पृहस्य योगेऽधिकार इति वाक्यार्थः ॥ १ ॥

निस्पृहस्यापि योगिनो ज्ञाननिमित्ते कर्मण्यधिकार इत्येतमर्थमाह । कुर्वन्नेव । कुर्वन्नेव कर्माणि मुक्तिहेतुकानीहलोके जिजीविषेज्जिजीविषेरिति पुरुषव्यत्ययः प्रत्यक्षकृतत्वान्मन्त्रस्य जीवितुमिच्छेः पथ्यहितमितभक्षणेन शतं समा इत्युपलक्षणार्थम् । एवं त्वयि तवेति विभक्तिव्यत्ययः मुक्तिरस्तीति शेषः । नान्यथेतोऽस्ति इतः प्रकारादन्यथा मुक्तिर्नास्ति । एतदुक्तं भवति । यथा स्वर्गप्राप्तौ नानाभूताः प्रकाराः सन्ति न तथा मुक्तावित्यर्थः । ननु कर्मणः फलेन भवितव्यम् । अथ कथं मुक्तेः प्राप्तिरित्येतदाशङ्क्याह । न कर्म लिप्यते नरे । न हि मुक्त्यर्थं कर्म क्रियमाणं नरे मनुष्ये संबद्ध्यते मुक्तिदानेनोपक्षीणशक्तित्वात् । तथा च बृहदारण्यकम् । तमेतं वेदानुवचनेन विविदिषन्ति ब्रह्मचर्येण तपसा श्रद्धया यज्ञेनानाशकेन चेति । विविदिषन्ति वेदितुमिच्छन्ति अनेनैतद्दर्शयति यावदिच्छाप्रवृत्तिस्तावत्कर्मस्वधिकार इति॥२॥

१ (क.) °र्वार्था° । २ (क.) प्राघर्णिकः । ३ (क.) °त्यर्थं कत्वान्मन्त्र° ।

इदानीं स्वर्गादिप्राप्तिहेतुभूतानि कर्माणि ये कुर्वन्ति ते निन्द्यन्ते । असुर्या नाम । असुर्याः परमात्मभावमद्वयमपेक्ष्य देवादयोऽप्यसुराः असुराणां स्वभूता एवं संज्ञकास्ते लोकाः । अन्धेन तमसा अज्ञानलक्षणेन तमसा आवृताः संवृतास्तान्लोकांस्ते जनाः प्रेत्य मृत्वा अपि गच्छन्ति । ये के चात्महनो जनाः । ये जनाः आत्मानं निघ्नन्ति ये स्वर्गप्राप्तिहेतुभूतानि हि नूनं कर्माणि कुर्वन्ति ते हि जनित्वा म्रियन्ते मृत्वा जायन्ते एवं महतीं विनष्टिं प्राप्नुवन्ति ॥ ३ ॥

इदानीं यमनियमवतां मुमुक्षूणां यथाभूतं परं ब्रह्म आत्मत्वेनोपास्यं तदाह । उक्तं च । अहं ब्रह्मास्मि संबुद्ध्य इदं सर्वं च मन्मयम्[1] । मयि विद्या समुद्दिष्टा विमुक्तिर्यन्निबन्धनीति । अनेजदेकं । त्रिष्टुप् यदनेजत् अचलत्तत्त्वमस्ति एकमद्वितीयं विज्ञानघनरूपेण मनसो जवीयः मनस्तावच्छीघ्रं भवति ततोऽपि शीघ्रतरं प्रसवदानेन कारणभूतत्वात् । नैनद्देवा आप्नुवन् । नचैतत्तत्त्वं देवा अपि प्राप्तुं शक्ताः सूक्ष्मत्वात् । पूर्वमर्शत् । रिशतिर्हिंसाकर्मा पूर्वं पूर्वमपि विद्यमानं सदर्शत् रिशतीति रिशन्न रिशदर्शत् । धातोरिकारलोपश्छान्दसः इकारलोपे कृते अर्शद्भवति अविनश्यदास्ते अनादिनिधनमित्यर्थः । तद्धावतः तदः स्थाने यदोवृत्तिः उद्देश्यत्वात् । यच्च धावतोऽन्यान् पुरुषादीनत्येति अतिक्रम्य गच्छति तथा तिष्ठत्सर्वत्र स्थितं सर्वगतत्वं सर्वशक्तित्वमनेन व्याख्यायते । तस्मिन्नपः । यस्मिंश्चापः कर्माणि मातरिश्वा वायुर्दधाति स्थापयति सर्वाणि कर्माणि यज्ञदानहोमादीनि समिष्टयजुषि वायौ स्थाप्यन्ते स्वाहा वातेधा इति वायुप्रतिष्ठत्वाभिधानात् । समष्टिव्यष्टिरूपो ह्यसाविति वायुरपि यस्मिन्कर्माणि स्थापयति यागहोमदानानां परमं निधानमित्यर्थः ॥ ४ ॥

एवं कारणरूपमात्मानमुद्दिश्याथेदानीं कार्यरूपेणोद्दिशति । तदेजति । अनुष्टुभस्तिस्रः तदेव सर्वरूपेणावस्थितं सदेजति कम्पवद्भवति क्रियावद्भवति तदेव नैजति न चलति स्थावररूपावस्थितं तद्दूरे तदेव दूरे आदित्यनक्षत्रादिरूपेण । तद्वन्तिके तदेव चान्तिके पृथिव्यादिरूपेण सर्वं खल्विदं ब्रह्मेत्येतद्दर्शनार्थो ग्रन्थः । तदन्तरस्य सर्वस्य प्राणिजातस्य विज्ञानघनरूपेणान्तर्मध्यत आस्ते तदु सर्वस्यास्य बाह्यतः । तदेव सर्वस्यास्य प्राणिजातस्य बाह्यतः जडरूपेण व्यवस्थितमास्ते चेतनाचेतनरूपमनन्तं सर्वगतं ब्रह्मेत्यर्थः । अस्या उपासनाया अर्चिरादिचिन्तनं नास्तीति के चिदाहुरिहैव ब्रह्मप्राप्तेः ॥ ५ ॥

यस्तु । तु शब्दो विशेषणार्थः यः पुनः सर्वाणि भूतानि चेतनाचेतनानि आत्मन्नात्मन्येवानुपश्यति मय्येव सर्वाणि भूतान्यवस्थितानि न मद्व्यति-

१ (क.) °म् ब्राति वि° ।

रिक्तान्यहमेव परं ब्रह्म सर्वभूतेषु चात्मानमवस्थितमव्यतिरिक्तं पश्यति ततो न विचिकित्सति। एवंपश्यतो योगिनो हि सर्वाणि भूतानि परब्रह्मरूपाण्यात्मसंस्थितानि भवन्ति विज्ञानघनानन्दैकत्वादित्यतो विचारो निवर्तते ॥ ६ ॥

किञ्च। यस्मिन्सर्वाणि। यस्मिन्नवस्थाविशेषे सर्वाणि भूतानि चेतनाचेतनान्यात्मैवाभूत्संभवति विजानतः आत्मैवेदं सर्वं । सर्वं खल्विदं ब्रह्मेत्येवमादिवाक्यविचारणावधृतविज्ञानस्य कृतचेतसोऽवस्थाविशेषे तत्र तस्यामवस्थायां योगिनः को मोहः कः शोकः न कश्चिदपीत्यभिप्रायः । शोकमोहावपरिज्ञाततत्त्वस्य भवतः न एकत्वमनुपश्यतः ध्यायतः ॥ ७ ॥

स पर्यगात् । जगती । य एवमात्मानमुपास्ते स पर्यगात्परिगच्छति शुक्रं शुक्लं विज्ञानानन्दस्वभावमचिन्त्यशक्तिमकायं न विद्यते कायः शरीरं यस्य स तथोक्तः अव्रणं कायरहितत्वादेवास्नाविरं स्नायुरहितमकायत्वादेव शुद्धमनुपहतं सत्वरजस्तमोभिरपापविद्धं क्लेशकर्मविपाकाशयैरसंस्पृष्टमकायमव्रणमस्नाविरमिति पुनरुक्तान्यभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्त इत्यदोषः इत्थंभूतं ब्रह्म प्रतिपद्यते। अथात्मोपासनायुक्तस्य फलमाह। यश्च कविः क्रान्तदर्शनः मनीषी मेधावी परिभूः सर्वतो भविता विज्ञानबलात्स्वयम्भूः स्वयं ज्ञानबलाद्ब्रह्मरूपेण भविता याथातथ्यतोऽर्थान्व्यदधाद्यथास्वरूपमर्थान्विहितवान् । त्यक्तस्वस्वामिसंबन्धैरर्थैश्चेतनाचेतनैरुपभोगं कृतवान् । शाश्वतीभ्योऽनन्ताभ्यः समाभ्योऽर्थाय अनन्तवर्षप्राप्तये च कर्म कृतवान् । ननु कर्मजाड्याल्लोकः कर्मवानेव भवति । सत्यमात्मसंस्कारकं तु कर्म ब्रह्मभावजनकं स्यात्तस्मात्सोऽपि गच्छति शुक्रमकायं ब्रह्म ॥ ८ ॥

इत उत्तरमुपासनामन्त्राः प्रोच्यन्ते। अन्धं तमः। षडनुष्टुभः लोकायतिकाः प्रस्तूय निन्द्यन्ते येषामेतद्दर्शनं जलबुद्बुदवज्जीवाः मदशक्तिवद्विज्ञानमित्यन्धं तमः प्रविशन्ति । ये च असंभूतिमुपासते मृतस्य सतः पुनः संभवो नास्त्यतः शरीरग्रहणादस्माकं मुक्तिरेव । न हि विज्ञानात्मा कश्चिदनुच्छेत्तिधर्मास्ति यो यमनियमैः संबध्यते। एवं ये अध्वानमुपासते। ते अज्ञानलक्षणं तमः प्रविशन्ति । ततोऽपि भूयः बहुतरमिवानर्थकमन्धं तमः प्रविशन्ति ! ये उ उकारः कर्मोपग्रहणार्थाय ये संभूत्यामेव रताः आत्मैवास्ति नान्यत्किञ्चिदस्तीत्यभिप्रायः। कर्मपराङ्मुखाः यत्कर्मकाण्डज्ञानकाण्डयोरसंबन्ध इत्यभिप्रायः । स्वबुद्धिफल्गुतां विभावयन्त आत्मज्ञानमात्र एव रताः ॥ ९ ॥

---

१ (क.) 'च्छिन्न' ।

अन्यदेव । अन्यदेव फलमाहुः संभवात्संभवपरिज्ञानादन्यदाहुः फलमसंभवात् असंभवपरिज्ञानात् । इति एवं शुश्रुम श्रुतवन्तः वयं धीराणां वचांसि ये धीरानोऽस्माकं तद्ब्रह्म विचचक्षिरे व्याख्यातवन्तः ॥ १० ॥

संभूतिं च । समस्तस्य जगतः संभवैकहेतुं च परं ब्रह्म विनाशं च विनाशि च शरीरं यः योगी तदुभयमेव वेद जानाति सह एकीभूतं शरीरग्रहणेन ज्ञानोत्पत्तिहेतूनि कर्माणि करोति स विनाशेन विनाशिना शरीरेण मृत्युं तीर्त्वोत्तीर्य संभूत्या आत्मज्ञानेन विज्ञानेनामृतमश्नुते अमृतत्वं प्राप्नोति ॥ ११ ॥

अन्धं तमः प्रविशन्ति । अज्ञानलक्षणं तमः प्रविशन्ति ये अविद्यां स्वर्गार्थानि कर्माण्युपासतेऽनुतिष्ठन्ति ततोऽपि ते भूय इव बहुतरं तमः प्रविशन्ति । ये पुनर्विद्यायामेव रता आत्मज्ञान एव त्यक्तकर्माणो रताः ॥ १२ ॥

अन्यदेव । अन्यदेव फलमाहुः विद्याया आत्मज्ञानादन्यच्च आहुः अविद्यायाः कर्मण इति शुश्रुमेत्यादिव्याख्यातम् ॥ १३ ॥

विद्यां च । आत्मज्ञानं च अविद्यां कर्म च यस्तदुभयं वेद जानाति सह एकीभूतं कर्मकाण्डं ज्ञानकाण्डस्य गुणभूतमथ कर्मकाण्डं ज्ञानकाण्डं च एकीकृत्य अविद्यया कर्मकाण्डेन मृत्युं तीर्त्वोत्तीर्य कृतकृत्यो भूत्वा विद्यया ब्रह्मपरिज्ञानेनामृतत्वं मोक्षमश्नुते प्राप्नोति ॥ १४ ॥

इदानीमित्थं कृतब्रह्मोपासनस्य योगिनः शरीरपातोत्तरकाले यद्भवति तदाह । वायुरनिलं । वायुग्रहणमिन्द्रियाण्येकादश महाभूतानि पञ्च जीवात्मैकः एवं सप्तदशकलिङ्गोपलक्षणार्थं वायुः प्राणोऽनिलं स्वकीयां प्रकृतिमापद्यते अमृतं परं ब्रह्म तद्धि तद्विज्ञाय संपद्यते । अथेदं स्थूलशरीरं कीदृशं तदा भवति भस्मैव भवति कृतप्रयोजनकत्वात् । इदानीं योगिनः आलम्बनभूतमक्षरं कथ्यते ॐ नाम वा प्रतिमा वा ब्रह्मणः । इदानीमन्तकाले योगी स्मरणं करोति । क्रतो स्मर । योऽग्निर्ब्रह्मचर्यादारभ्य परिचरितः स मनःश्वासरूपेणावस्थितः संबोध्यते । हे क्रतो मां स्मरेदानीमुपस्थितः प्रत्युपकारस्य काल इत्यभिप्रायः। क्रतुर्वा यज्ञः संबोध्यते। क्रतो स्मर †क्लिबे स्मर कृप्ताय लोकाय स्मर कृतं स्मर मया यत्कृतं तत्स्मर ॥ १५ ॥

अग्ने नय । हे अग्ने नय सुपथा देवयानेन मार्गेण राये मुक्तिलक्षणाय धनायास्मान्विश्वानि सर्वाणि देव दानादिगुणयुक्त वयुनानि प्रज्ञानानि विद्वाञ्जानानः युयोधि पृथक्कुरु च प्रतिबन्धकमेनः । यतो बहुतरां तव नमस्कारोक्तिं कुर्मः व्याख्यातायाः पुनर्वचनं विशेषार्थम् ॥ १६ ॥

---

१ (क.) मनसि वासनारूपेणावस्थितः सं° । † क्लिबेतिवा.

हिरण्मयेन पात्रेण। इदानीमादित्योपासनमाह। यद्यपि हिरण्मयरूपेण पात्रेण पिबन्त्यस्मिन्नवस्थितान्रसान्रश्मय इति पात्रं मण्डलं मण्डलेन सत्यस्याविनाशिनः पुरुषस्यापिहितमन्तर्हितं मुखं शरीरं तथापि योऽसावादित्ये पुरुषो योगिभिरुपलभ्यते स असावहमस्मि। इत्थं चोपासनां कुर्यात्। ॐ खं ब्रह्म। ओमिति नामनिर्देशः। खमिति रूपनिर्देशः। आकाशरूपं ब्रह्म ध्यायेत्। आत्मत्वेन मनोभूरचेतन आकाश्चेतनस्त्वात्मा तद्यथा विज्ञानघनानन्दं ब्रह्म तत्रानन्दप्रतिपादकं वाक्यं। तथा स यो मनुष्याणां राद्धः समृद्धोभवतीत्युपक्रम्य अथ ये शतं प्रजापतिलोक आनन्दाः स एको ब्रह्मलोक आनन्द इत्यन्तम्। तथा सर्वनियन्तृत्वं दर्शयति। एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गीत्युपक्रम्य द्यावापृथिवी विधृते तिष्ठत इति। तथा सर्वज्ञत्वं दर्शयति। तद्यथा एतदक्षरं गार्गि अदृष्टं द्रष्टृ इत्यादि। तथा सत्यसङ्कल्पादयोऽस्य गुणाः श्रूयन्ते। सत्यसङ्कल्पः सत्यधृतिरित्यादयः। एवं तर्हि एतद्वै तदक्षरं गार्गि यस्मिन्नाकाश ओतश्च प्रोतश्चेति सामान्यादाकाशशब्देनैवैतद्रूपं ब्रह्माभिहितं स्यादित्ययमेव ब्रह्मवित्सिद्धान्तः ॥ १७ ॥ इति श्रीमद्वज्रटभट्टोपाध्यायात्मजसकलनिगमविचूडामणिश्रीमदुवटभट्टार्यविरचिते श्रीयजुर्वेदस्य वाजसनेयपञ्चदशभेदावान्तरमाध्यन्दिनशाखासंहितामन्त्रार्थप्रकाशभाष्ये चत्वारिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ४० ॥ समाप्तमिदमुवटार्यभाष्यम् ॥ ७ ॥

---

१ (क.) °खं सुषिरं। २ (क.) °न तनुर°।

॥ अथ ब्रह्मानन्दकृतम् ईशावास्यरहस्यम् ॥

ॐ येनात्मना परेणेशा व्याप्तं विश्वं चराचरम् ।
सत्यज्ञानस्वरूपेण तदेवाहं सदात्मकम् ॥ १ ॥
ईशा वास्यादयो मन्त्रा न कर्मप्रतिपादकाः ।
अखण्डैकरसे शुद्धे ब्रह्मण्येव समन्विताः ॥ २ ॥
कर्मसंबोधका वेदा न च ते ब्रह्मबोधकाः ।
इति मीमांसकाः प्राहुस्तन्न सत्यं कथञ्चन ॥ ३ ॥
अकर्मशेषमात्मानं निर्गुणं प्रकृतेः परम् ।
अशरीरं सदा मुक्तं नित्यं शुद्धस्वभावकम् ॥ ४ ॥
सत्यं ज्ञानमनन्तं च निष्कलं निष्क्रियं ध्रुवम् ।
बोधयन्ति यतः सत्यं सर्वे वेदाः षडङ्गकाः ॥ ५ ॥
अत एव हि ते मन्त्रा ब्रह्मतत्त्वप्रबोधकाः ।
ईशा ईशेन संव्याप्तं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥ ६ ॥
वासितं भुवनं सर्वं सत्यमेवं श्रुतिर्जगौ ।
यत्किञ्चित्सर्वमेवेदं जगत्यामुपलक्षणम् ॥ ७ ॥
जगद्ब्रह्मैव परमं ब्रह्मैवेदमिति श्रुतेः ।
यस्माद्ब्रह्मात्मकं सर्वं तस्मात्त्यक्तेन सर्वदा ॥ ८ ॥
पालयेथाः स्वमात्मानं स्वस्वरूपं निरञ्जनम् ।
त्यागशब्देन चाप्यत्र संन्यासः परिकीर्तितः ॥ ९ ॥
संन्यस्य सर्वकर्माणि ब्रह्मैवास्मीति भावयन् ।
रक्षणीयः स्वयं चात्मा संसारादज्ञकल्पितात् ॥ १० ॥
आत्मैवेदं जगत्सर्वं धनं नैवास्ति कस्यचित् ।
गृधिं वै धनविषयां मा कार्षीस्त्वं कथञ्चन ॥ ११ ॥
स्विदित्यनर्थको वात्र चाक्षेपो वा भविष्यति ।
आत्मभिन्नं परं स्वं किं कस्यचिद्विद्यते धनम् ॥ १२ ॥
सुगन्धचन्दनेनैव दुर्गन्धश्छाद्यते यथा ।
नामरूपात्मकं विश्वमात्मनाच्छादितं तथा ॥ १३ ॥
तस्मादात्मैव द्रष्टव्यः श्रोतव्यः सर्वदैव हि ।
इत्येष एव वेदार्थः प्रथमो वै निरूपितः ॥ १४ ॥

॥ इत्येको मन्त्रो व्याख्यातः ॥

सर्वकर्माणि संन्यस्य मन्तव्यः परमेश्वरः ।
तदशक्तस्य कर्माणि कर्तव्यानि श्रुतिर्जगौ ॥ १ ॥
अग्निहोत्रादिकर्माणि व्यवहारान्सदा नरः ।
कुर्वञ्जीवितुमिच्छेद्वै शतं संवत्सरान्स्वयम् ॥ २ ॥
तावद्धि पुरुषस्यायुः शतायुरिति च श्रुतेः ।
एवम्प्रकारे तु त्वयि नरमात्राभिमानिनि ॥ ३ ॥
प्रकारान्तरं नैवास्ति न कर्म लिप्यते यथा ।
ईश्वरार्पणबुद्ध्या तु कर्म कुर्वन्न लिप्यते ॥ ४ ॥
प्रसीदति परो ह्यात्मा शुद्धान्तःकरणे स्वयम् ।
इति द्वितीयमन्त्रार्थः सम्यगेव निरूपितः ॥ ५ ॥

॥ इति द्वितीयो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

अविवेकात्तु संसारो विवेकान्नैव विद्यते ।
अविवेकनिवृत्त्यर्थं मन्त्रोऽयं संप्रवर्तते ॥ १ ॥
आत्मज्ञानमुपेक्ष्याथ देवा ये भोगलम्पटाः ।
असुरा एव ते ज्ञेया आत्मधर्मबहिष्कृताः ॥ २ ॥
येऽन्यथा संतमात्मानमकर्तारं स्वयम्प्रभम् ।
कर्ता भोक्तेति मन्यन्ते त एवात्महनो जनाः ॥ ३ ॥
स्वात्मनः स्वस्वरूपस्य तिरस्करणहेतुतः ।
अदर्शनात्मकेनैव चान्धेन तमसावृताः ॥ ४ ॥
प्रेत्य देहं परित्यज्य संसरन्ति पुनः पुनः ।
ये के च परमात्मानं न जानन्ति परात्परम् ॥ ५ ॥
योऽन्यथासन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ।
किं तेन न कृतं पापं चौरेणात्मापहारिणा ॥ ६ ॥
इति वाक्यं श्रुतिः शास्ति सत्यमेतन्न संशयः ।
अपि गच्छन्ति पाठे तु ज्ञानाभावे न चान्यथा ॥ ७ ॥
तस्माज्ज्ञानं पुरस्कृत्य संन्यसेदिह बुद्धिमान् ।
स्वात्मानं परमं ज्ञात्वा मुच्यते जन्मबन्धनात् ॥ ८ ॥

॥ इति तृतीयो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

कीदृशं तत्परं तत्त्वं पूर्वमन्त्रेण कीर्तितम् ।
तदर्थप्रतिपत्त्यर्थं चतुर्थोऽयं प्रवर्तते ॥ १ ॥

अनेजत्परमं तत्त्वं स्वतश्चलनवर्जितम् ।
एजृ कम्पन इति च धात्वर्थोऽपि तथाविधः ॥ २ ॥
अचलं सत्परं ब्रह्म नित्यमुक्तस्वभावकम् ।
एकमेवाद्वितीयं च सत्यज्ञानस्वरूपकम् ॥ ३ ॥
संकल्पलक्षणाच्चास्मान्मनसो वेगवत्तरम् ।
नैनत्तत्वं प्राप्तवन्तो देवा ये चक्षुरादयः ॥ ४ ॥
पूर्वमेव हि संव्याप्तं व्योमवन्निर्मलं परम् ।
तद्धावतोऽन्यान्वेगेन सर्वान्व्याप्यैव तिष्ठति ॥ ५ ॥
तस्मिंस्तिष्ठति पूर्णेऽस्मिन्परे ब्रह्मणि केवले ।
अपः कर्माणि सर्वाणि मातरिश्वा दधाति च ॥ ६ ॥
अन्तरिक्षे[1] स्वयं याति सूत्रात्मा पवनः स्वयम् ।
कर्म चैतत्फलं चैव धारयत्येव सर्वदा ॥ ७ ॥
इति सङ्क्षेपतो मन्त्रश्चतुर्थोऽपि समापितः ।
प्रसीदतु परो देवः सर्वभूतगुहाशयः ॥ ८ ॥

॥ इति चतुर्थो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

न मन्त्राणां जामितादिदोषः कश्चन विद्यते ।
उक्तमेव वदत्यर्थं ब्रह्मतत्त्वप्रकाशकम् ॥ १ ॥
दुर्विज्ञेयं परं ब्रह्म सत्यज्ञानमनन्तकम् ।
निष्कलं[2] निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम् ॥ २ ॥
अमृतस्य परं सेतुं दग्धेन्धनमिवानलम् ।
इति वाक्यं यतः शास्ति ब्रह्म सत्यं पुनातु माम् ॥ ३ ॥
तदेजति परं ब्रह्म ब्रह्मविष्णुशिवात्मकम् ।
साकारं मायया भाति निराकारं तु वास्तवम् ॥ ४ ॥
उपाधिचलनेनैव चलनं तु विभाव्यते ।
तन्नैजति परं ब्रह्म निर्गुणं प्रकृतेः परम् ॥ ५ ॥
तच्च दूरे परं ब्रह्म सर्वदैवाविवेकिनाम् ।
अप्राप्यत्वात्परं ब्रह्म वर्षकोटिशतैरपि ॥ ६ ॥
तदेव ह्यन्तिके ब्रह्म स्वात्मरूपं विवेकिनाम् ।
तद्बाह्याभ्यन्तरे ब्रह्म कार्यकारणवस्तुनः ॥ ७ ॥

---

१ (ग.) °क्षे श्वसितीति (ख.) स्वपितीति । २ (घ.) निष्कम्पं नि°

विश्वातीतं परं ब्रह्म विश्वस्याभ्यन्तरे स्थितम् ।
नीरूपं सर्वगं ज्ञात्वा मुच्यते जन्मबन्धनात् ॥ ८ ॥
इति पञ्चममन्त्रोऽयं समासेन निरूपितः ।
मायातीतं परं शुद्धं रहस्यं च प्रकीर्तितम् ॥ ९ ॥
॥ इति पञ्चमो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

तद्ब्रह्म परमं शुद्धं कर्मणा नैव लभ्यते ।
कर्मत्यागी परं ब्रह्म प्राप्य सम्यक्प्रमुच्यते ॥ १ ॥
कर्मणा लभ्यते ब्रह्म ज्ञानान्नैव तदाप्यते ।
इति मीमांसकाः प्राहुस्तेषां पक्षो निरस्यते ॥ २ ॥
यस्तु सर्वाणि भूतानि परिव्राट् स्वयमेव हि ।
तानि सर्वाणि भूतानि स्वस्मिन्नेव प्रपश्यति ॥ ३ ॥
सर्वभूतेषु चात्मानं सर्वभूतगुहाशयम् ।
तस्मादेव तु विज्ञानान्न चैव विचिकित्सति ॥ ४ ॥
स्वस्वरूपपरिज्ञानात्सन्देहं न करोत्ययम् ।
माध्यन्दिनस्य पाठे तु व्याख्यानं परिकीर्तितम् ॥ ५ ॥
घृणा दया जुगुप्सा वा जायते भेददर्शिनः ।
न तु निर्भेदमद्वैतमात्मैकत्वं प्रपश्यतः ॥ ६ ॥
इति षष्ठोऽपि मन्त्रोऽयं समासेन मयोदितः ।
अनेन प्रीयतां देवः सर्वभूतगुहाशयः ॥ ७ ॥
॥ इति षष्ठो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

परिव्राडेव तद्वेत्ति स्वात्मानं प्रकृतेः परम् ।
इति प्रदर्शनार्थं तु सप्तमोऽयं प्रवर्तते ॥ १ ॥
यश्च संपश्यते ज्ञानं स वेत्ति परमेश्वरम् ।
इति शङ्कानिवृत्त्यर्थं तु शब्दोऽयं प्रवर्तते ॥ २ ॥
यस्मिन्ब्रह्मस्वरूपे तु निर्विकल्पे परेऽव्यये ।
सर्वाण्यात्मैव संवृत्तं ब्रह्मतत्त्वं विजानतः ॥ ३ ॥
ब्रह्मैव सकलं विश्वमहमस्मीति तत्पदम् ।
पद्यते गम्यते नित्यं स्वस्वरूपं स्वयंप्रभम् ॥ ४ ॥
शोकमोहादिसंबन्धस्तस्मिन्नैव तु विद्यते ।
अप्राणो ह्यमनाः शुभ्र इत्यादिश्रुतिशासनात् ॥ ५ ॥

---

१ (ग.) °र्मंठैनै च ल° ।

अविद्याकार्यनिर्मुक्ते संविद्रूपे परात्मनि ।
शोकमोहादिसंबन्धः कथं ब्रह्मणि भाव्यते ॥ ६ ॥
इत्ययं सप्तमो मन्त्रः स्वरूपप्रतिपादकः ।
सोऽहमस्मि स एवाहं ब्रह्मैवास्मीति वाक्यतः ॥ ७ ॥

॥ इति सप्तमो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

ब्रह्मात्मा सकलं विश्वं तस्मिन्विश्वं प्रतिष्ठितम् ।
जीवाज्ञानवशादेव चाष्टमोऽयं प्रवर्तते ॥ १ ॥
आत्मानं सर्वगं शुद्धं निरूपयितुमञ्जसा ।
आप्नोति सकलं कार्यं तस्मादात्मेति गीयते ॥ २ ॥
स पर्यगात्परो ह्यात्मा सर्वं व्याप्य व्यवस्थितः ।
यच्च किञ्चिज्जगत्सर्वं दृश्यते श्रूयतेऽपि वा ॥ ३ ॥
अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः ।
इति मन्त्रो यतः शास्ति तस्माद्भेदो न विद्यते ॥ ४ ॥
निर्विभागः स्वयंज्योतिरात्मैव सकलं जगत् ।
शुक्लज्योतिःस्वभावोऽयं नित्यचिन्मात्रविग्रहः ॥ ५ ॥
लिङ्गदेहविनिर्मुक्तः सर्वभूतगुहाशयः ।
एकीभूतः स्वयं चात्मा सर्वं व्याप्य प्रतिष्ठितः ॥ ६ ॥
तमात्मानं परं शान्तं देहत्रयविवर्जितम् ।
निरिन्द्रियं परं ज्ञात्वा मुच्यते सर्वबन्धनात् ॥ ७ ॥
मायापाशविनिर्मुक्तं धर्माधर्मविवर्जितम् ।
मनसोऽपि नियन्तारं सर्वसाक्षिणमव्ययम् ॥ ८ ॥
उपर्युपरि सर्वेषां भवितारं स्वयंभुवम् ।
विभुं सर्वात्मकं ज्ञात्वा मुक्त एव भवत्यसौ ॥ ९ ॥
अथ वा स परो देवः सर्वव्यापी निरञ्जनः ।
सर्वगः सकलं व्याप्य स्वयमेव व्यवस्थितः ॥ १० ॥
व्यवहारेऽपि शुद्धोऽसौ देहद्वयविवर्जितः ।
बीजधर्मविनिर्मुक्तो नियन्ता सर्वदेहिनाम् ॥ ११ ॥
परिभवति कार्याणि परिभूः स्वयमेव हि ।
स्वातन्त्र्येण भवतीति स्वयंभूः पारविश्वदृक् ॥ १२ ॥

---

१ (ख.) °ह्यात्मस°। २ (क. ग.) शुक्लं ज्यो°।

याथातथ्यत एवायं कर्तव्यार्थान्स्वयं प्रभुः ।
शाश्वतीभ्यः समाभ्यश्च प्रजापतिभ्य एव हि ॥ १३ ॥
प्रजाभ्यश्च विभज्यैव दत्तवान्परमेश्वरः ।
तदेवं परमात्मानं नित्यमुक्तस्वभावकम् ॥ १४ ॥
सोऽहमस्मीति विज्ञाय मुक्त एव भवत्ययम् ।
इत्येवमष्टमो मन्त्रः सम्यगर्थनिरूपकः ॥ १५ ॥
समाप्तः सर्वगो ह्यात्मा नित्यं सर्वस्वभावकः ।
सोऽहमस्मीति विज्ञाय मुच्यते सर्वतोभयात् ॥ १६ ॥

॥ इत्यष्टमो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

संन्यस्य सर्वकर्माणि ज्ञातव्यः परमेश्वरः ।
इति प्रथमो वेदार्थः सम्यगेव प्रदर्शितः ॥ १ ॥
अग्निहोत्रादिकर्माणि तदशक्तेन सर्वदा ।
कर्तव्यानि द्वितीयोऽपि वेदार्थोऽयं प्रदर्शितः ॥ २ ॥
विरोधं दर्शयित्वा तु तयोरेव हि मन्त्रयोः ।
बृहदारण्यके शास्त्रे व्यवहारोऽपि दर्शितः ॥ ३ ॥
कामुकस्य तु संसारो निष्कामस्य परा गतिः ।
इति प्रदर्शनार्थस्तु नवमोऽयं प्रवर्तते ॥ ४ ॥
अन्धं मूढं तमो यान्ति ये मायां समुपासते ।
विरक्ता अपि संसारान्नैष्काम्यं ये विदुर्नराः ॥ ५ ॥
असंभूतिवचसात्र मायातत्त्वं प्रकथ्यते ।
मायातत्त्वात्तु संसारो जायते सर्वदेहिनाम् ॥ ६ ॥
भूयः पुनस्तमो यान्ति संभूत्यां ये रता नराः ।
संभवनं च संभूतिर्लिङ्गं सप्तदशात्मकम् ॥ ७ ॥
मायाबीजस्य कार्यं तत्सूत्रात्मानं प्रचक्षते ।
कार्यकारणनिर्मुक्तं ज्ञात्वात्मानं विमुच्यते ॥ ८ ॥
नवमोऽपि समाप्तोऽयं सङ्क्षेपार्थप्रदर्शकः ।
समुच्चयचिकीर्षार्थं दशमोऽपि प्रवर्तते ॥ ९ ॥

॥ इति नवमो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

सम्भवादन्यदेवाहुः फलं कार्यस्य चिन्तनात् ।
कारणाद्बीजरूपस्य चिन्तनादन्यदेव हि ॥ १ ॥

इत्याहुर्वेदविद्वांसः फलभेदं विचक्षणाः ।
श्रुतवन्तो वयं पूर्वमाचार्याणां महात्मनाम् ॥ २ ॥
व्याख्यातवन्तो येऽस्मभ्यं गुरवस्तत्त्वदर्शिनः
तेषामेव हि तद्वाक्यं फलभेदप्रदर्शकम् ॥ ३ ॥
मतिभेदात्तु भेदोऽयं दर्शितो न तु वस्तुतः ।
धीराणां परमं वाक्यं ब्रह्मतत्त्वप्रदर्शकम् ॥ ४ ॥
सत्यं ज्ञानमनन्तं च ब्रह्मैव परमं ध्रुवम् ।
इत्थं दशममन्त्रोऽपि समासेन समापितः ॥ ५ ॥

॥ इति दशमो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

संभूतिं कार्यरूपं च विनाशं कारणात्मकम् ।
एकादशोऽपि मन्त्रोऽयं तयोरेकत्वदर्शकः ॥ १ ॥
कार्यकारणयोरैक्यं यो वेद सततं नरः ।
विनाशेन मृत्युं तीर्त्वा संभूत्यामृतमश्नुते ॥ २ ॥
यस्मिन्विनश्यति कार्यं विनाशं कारणं परम् ।
मायाबीजं च तत्प्रोक्तं चैतन्यकवलीकृतम् ॥ ३ ॥
तयोपासनया मृत्युं तीर्त्वा स्वाभाविकं तमः ।
हिरण्यगर्भोपासनया संभूत्या मुच्यते बुधः ॥ ४ ॥
आत्मविद्यावधिः सोऽथ परं कारणमुच्यते ।
साक्षी चेता जगद्बीजमन्तर्यामीति च श्रुतौ ॥ ५ ॥
कार्यकारणरूपं च ब्रह्मैव केवलं शिवम् ।
कार्यकारणनिर्मुक्तं परं ज्ञात्वा विमुच्यते ॥ ६ ॥
इत्येकादशमन्त्रोऽपि समाप्तस्तत्त्वबोधकः ।
ब्रह्मैव परमं शुद्धं ब्रह्मैवाहं सदद्वयम् ॥ ७ ॥

॥ इत्येकादशो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

कर्मणा बद्ध्यते जन्तुर्विद्यया च विमुच्यते ।
इति प्रदर्शनार्थं तु द्वादशोऽयं प्रवर्तते ॥ १ ॥
अन्धं मूढं तमो यान्ति केवलं कर्मचिन्तकाः ।
देवतोपासका ये च तेऽपि यान्ति पुनस्तमः ॥ २ ॥
एकैकोपासनां भिन्नां निन्दयित्वा पुनः पुनः ।
एकेनैव द्वयं सेव्यं श्रुतिराह पुनः स्वयम् ॥ ३ ॥

---

१ (ख.) सदाद्व° ।

इति द्वादशमन्त्रोऽपि समासार्थप्रदर्शकः ।
समापितः स्वयं शुद्धं ब्रह्मैवाहं सदद्वयम् ॥ ४ ॥

॥ इति द्वादशो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

एकत्वं तु न चैवास्ति रविशार्वरयोरिव ।
पृथगेव दर्शयितुं कर्मविज्ञानजं फलम् ॥ १ ॥
त्रयोदशोऽपि मन्त्रोऽयं स्वयमेव प्रवर्तते ।
विद्याया अन्यदेवाहुः पृथगेव फलं बुधाः ॥ २ ॥
अविद्याया अन्यदाहुरग्निहोत्रादिकर्मणः ।
श्रुतवन्तो वयं वाक्यं धीराणां तत्त्वदर्शिनाम् ॥ ३ ॥
व्याख्यातवन्तो येऽस्मभ्यं गुरवो ब्रह्मतत्पराः ।
तेषां वाक्यं ब्रह्मतत्त्वबोधकं परमं ध्रुवम् ॥ ४ ॥
इति त्रयोदशो मन्त्रः पृथगर्थप्रदर्शकः ।
बोधको ब्रह्मतत्त्वस्य समासेन निरूपितः ॥ ५ ॥

॥ इति त्रयोदशो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

पृथक्फलं विद्यते चेदग्निहोत्रादिकर्मणाम् ।
उपासनफलं चैव कथं वा क्रियते तदा ॥ १ ॥
प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते ।
फलं सम्यक्प्रवक्तव्यं कैवल्यप्रतिपत्तये ॥ २ ॥
अग्निहोत्रं च विद्यां च देवतोपासनं परम् ।
एकीकृत्य चिन्तितं चेत्कैवल्यं लभते पदम् ॥ ३ ॥
पद्यते गम्यते चेति स्वस्वरूपं निरञ्जनम् ।
द्विविधं तत्परं ब्रह्म सगुणं निर्गुणात्मकम् ॥ ४ ॥
निर्गुणं वास्तवं ब्रह्म सगुणं परिकल्पितम् ।
कर्म विद्यां चैकीकृत्य यस्तद्वेदोभयं बुधः ॥ ५ ॥
मृत्युं तीर्त्वा कर्मणा तु विद्ययाऽमृतमश्नुते ।
हिरण्यगर्भमात्मानं ब्रह्मलोकनिवासिनम् ॥ ६ ॥
तं प्राप्य तेन सार्धं तु परं ब्रह्माधिगच्छति ।
इत्थं चतुर्दशो मन्त्रः सङ्क्षेपेण निरूपितः ॥ ७ ॥

॥ इति चतुर्दशो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

उपासंकफलं वक्तुं मन्त्रः पञ्चदशः स्वयम् ।
शाश्वतं कार्यरूपं च कृपया तत्परं पुनः ॥ १ ॥
तत्रैवोपासकः साक्षाद्वायुं प्रार्थयते स्वयम् ।
सूत्रात्मानं परं दिव्यममृतं शिवमव्ययम् ॥ २ ॥
प्राणो गच्छतु मे शीघ्रं लयं गच्छतु निश्चलम् ।
शाश्वतं शिवमव्यक्तं ब्रह्मैवाहं सनातनम् ॥ ३ ॥
अथेदानीं शरीरं मे भस्मीभवतु वै ध्रुवम् ।
अमृतात्मस्वरूपस्य ब्रह्मीभूतस्य केवलम् ॥ ४ ॥
क्रतो स्मर निर्बीजाय कृतं कर्म शुभाशुभम् ।
द्विरावृत्तिरादरार्था क्रतो संकल्प हे स्मर ॥ ५ ॥
कृतमुपासनं कर्म फलं दातुं च शाश्वतम् ।
सत्यं तत्परमं ब्रह्म नित्यमव्ययमेत्ययम् ।
इति पञ्चदशो मन्त्रः समाप्तः स्वार्थसाधकः ॥ ६ ॥

॥ इति पञ्चदशो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

उपासकेन गन्तव्यं केन मार्गेण सांप्रतम् ।
इति प्रदर्शनार्थं तु षोडशोऽयं प्रवर्तते ॥ १ ॥
मन्त्रो मार्गं दर्शयितुं ब्रह्मलोकगतिं प्रति ।
अग्ने प्रकाशरूपोऽसि शोभनेन पथा नय ॥ २ ॥
प्रापयास्मान्महाभाग ब्रह्मलोकमनामयम् ।
विश्वानि देव सर्वाणि ज्ञानानि वयुनानि च ॥ ३ ॥
विद्वाञ्ज्ञानासि सर्वज्ञ प्रसीद वरदो भव ।
वियोजय जुहूराणं कौटिल्यं पातकं मम ॥ ४ ॥
अन्तकाले चरीकर्तुमशक्तास्ते परेश्वर ।
नमउक्तिं विधेम त्वं प्रसीद परमेश्वर ॥ ५ ॥
षोडशोऽपि च मन्त्रोऽयं सङ्क्षेपेण समापितः ।
निष्कलं ब्रह्म परमं तदेवाहं सदोमिति ॥ ६ ॥

॥ इति षोडशो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

द्वारं विना कथं गन्तुं शक्यते ब्रह्म तत्परम् ।
सत्यलोकस्य चात्मानं सूत्रभूतं सनातनम् ॥ १ ॥

---

१ (ग.) °सनक° ।

तत्प्राप्तिसाधनद्वारं मन्त्रः सप्तदशः स्वयम् ।
प्रवर्तते प्रार्थयितुमादित्यं सर्वरूपकम् ॥ २ ॥
हिरण्मयेन पात्रेण सत्यस्य ब्रह्मणो मुखम् ।
तीक्ष्णेन ज्योतिषा व्याप्तं गन्तुं नैव तु शक्यते ॥ ३ ॥
रश्मिजालं निराकृत्य द्वारं मे देहि भास्कर ।
सत्यलोकस्य सत्याख्यं ब्रह्म गन्तुं च मे प्रभो ॥ ४ ॥
भृत्यवत्त्वां नैव याचे स्वरूपोऽहं तवाच्युत ।
अहं ब्रह्मैव परमं भवान्ब्रह्मैव केवलम् ॥ ५ ॥
आवयोरेकता नित्यं सत्यमेतद्ब्रवीम्यहम् ।
पूर्णत्वात्पुरुषश्चायं योऽसावादित्यमण्डले ॥ ६ ॥
देहेन्द्रियधियां साक्षी सोऽसावहमिति स्वयम् ।
ब्रह्म वै परमं शुद्धं ब्रह्मैवाहं सदद्वयम् ॥ ७ ॥
संपूर्णो निखिलस्यास्य कार्यकारणवस्तुनः ।
पुरुषोऽयं भवेदात्मा पूर्णत्वाद्योऽद्वयात्मकः ॥ ८ ॥
इति वाक्यं यतः शास्ति सत्यं ब्रह्मैव केवलम् ।
ब्रह्म सत्यं परं ज्ञात्वा मुच्यते जन्मबन्धनात् ॥ ९ ॥
इति सप्तदशो मन्त्रः समासेन निरूपितः ।
सत्यस्य परमं सत्यं ब्रह्म सत्यं च पातु माम् ॥ १० ॥
ईशावास्यरहस्यं तु ब्रह्मानन्दविनिर्मितम् ।
ब्रह्मानन्दमयं ज्ञात्वा मुच्यते सर्वबन्धनात् ॥ ११ ॥
ब्रह्मैव सत्यं परमं विशुद्धं सर्वान्तरस्थं सदसद्विहीनम् ।
निरञ्जनं निष्कलमद्वितीयं तदेव चाहं सततं विमुक्तः ॥ १२ ॥

॥ इति सप्तदशो मन्त्रो व्याख्यातः ॥

ईशावास्यरहस्यं च शुक्रतीर्थोत्तमे शुभे ।
रामानन्दसरस्वत्या लिखितं स्वात्मलब्धये ॥

इति श्रीब्रह्मानन्दसरस्वतीकृतमीशावास्यरहस्यं समाप्तम् ॥

॥ अथ शङ्करानन्दकृता ईशावास्यदीपिका ॥

ॐ ईशावास्यादयो मन्त्रा विनियुक्ता न कर्मणि ।
प्रमाणाभावतस्तेषां कुर्वे व्याख्यामकर्मगाम् ॥ १ ॥

ईशा ईष्ट इतीट् ईश्वर आनन्दात्मा तेन वास्यमाच्छादनीयं निवासयोग्यं वा इदं विविधप्रत्ययगम्यं सर्वं निखिलम् । सर्वशब्दार्थमाह यत्किञ्च यत्किञ्चिद्भूतभौतिकं जगत्यां ब्रह्माण्डकटाहभूमौ जगच्चेतनाचेतनात्मकमीश्वर एवेदमिति बुद्धिः करणीयेत्यर्थः । तद्बुद्ध्युत्पादे साधनमाह । तेन जगता त्यक्तेन तद्बुद्ध्या गृहीतेन भुञ्जीथा ईश्वरतत्त्वसाक्षात्कारलक्षणं भोजनं कुर्याः । जगद्बुद्धेरनुत्पादे सर्वसङ्गपरित्यागलक्षणमुपायमाह । मा गृधः माभिलाषं कार्षीः । अभिलाषो हि विषयघटितः विषयाश्चानेके तेषामन्यतमपरित्यागे उपायो माभूदित्येतदर्थमाह । कस्यस्विल्लोकद्वयस्यापि तत्र हेतुः धनमभिलाषस्य विषयो यः कश्चन धर्मोऽपि धनरूपः । धनं च हिरण्यादिकं सर्वक्लेशबीजं प्रसिद्धम् ॥ १ ॥

यस्त्वमुमुक्षुर्धनाभिलाषी नास्य त्यागेऽधिकार इति तं प्रति सकरुणा मातेव श्रुतिराह । कुर्वन्नेवेति । स्पष्टम् इहास्मिन्कर्माधिकारे लोके कर्माणि नित्यान्यग्निहोत्रादीन्यन्यानि च जिजीविषेज्जीवितुमिच्छेच्छतं समाः । धने वैराग्याभावे यावदायुः शतसंवत्सरं न्यूनमधिकं वा । कर्मणां करणे कारणमाह । एवं शतसंवत्सरं यथोक्तकर्मानुष्ठानवति त्वयि अधिकारिणि वर्तमाने धनविषयेऽपि वैराग्यं भविष्यतीति शेषः । ननु यथा मुमुक्षोः कर्मपरित्यागेनैव पुरुषार्थसिद्धिस्तथान्यस्यापि स्यादित्यत आह । नान्यथेतोऽस्ति । इतः स्ववर्णाश्रमोचितयथोक्तानुष्ठानादन्यप्रकारेण मुमुक्षोरिव पुरुषार्थो नास्ति । नानुतिष्ठामि विपरीतेनानुतिष्ठामीत्यध्यासेन प्रसभमुपचीयमानदुरितत्वात्तदनुष्ठाने च तन्न भवतीत्याह । न कर्म विपरीतानुष्ठानरूपं लिप्यते न संबध्यते । कस्मिन्नरे यथोक्तकर्मानुष्ठानवति त्रैवर्णिकेऽधिकारिणि त्वयि । सूत्रभूतावेतौ मन्त्रौ । शिष्टमेतयोरेव व्याख्यानम् ॥२॥

मा गृध इत्यादेर्व्याख्यानमनेन मन्त्रेण धनाभिलाषवतां कष्टसंसारप्राप्तिरुच्यते । असुर्या नाम असुरसंबन्धिनः प्रसिद्धास्ते धनाभिलाषवतामात्मज्ञानशून्यानां ये श्वसूकरादिदेहरूपास्ते लोकाः कर्मफलरूपा देहविशेषा अन्धेन

तमसा क्लेशचतुष्टयानुविद्धेन पञ्चमेनान्धतामिस्रेणाहंममाभिनिवेशरूपेणावृताः संवृताः। तानुक्ताँल्लोकांस्ते धनाभिलाषेणेश्वरज्ञानशून्याः प्रेत्येदमधिकारिशरीरं परित्यज्याभिगच्छन्ति सर्वतः प्राप्नुवन्ति। तच्छब्दार्थमाह। ये के चात्महनः आत्मानमीशं सर्वतः परिपूर्णं चिदानन्दं परेण धनरूपेण घ्नन्ति तिरस्कुर्वन्ति ये त आत्महन इदं सर्वमहमेवेति ज्ञानशून्या इत्यर्थः। जनाः संसारचक्रे पुनः पुनः प्रादुर्भाववन्तः॥ ३॥

ईट् शब्दार्थमाह। अनेजत्। कम्पनमकुर्वदनेन वायुप्राणौ निराकृतौ। एकं देहादिभेदेन भेदशून्यमिदमित्थं चेत्स्यान्मनसा प्राप्यमित्यत आह। मनसो जवीयः मनसोऽपि वेगवत्तरम्। मनसा साक्षादनाप्यानामपि रूपादीनां चक्षुरादिभिराप्यत्वदर्शनादिदमपि तथास्त्वित्यत आह। नैनदिति। नैनदीश्वरस्वरूपं देवाश्चक्षुरादयः आप्नुवन्नधिगतवन्तः मनसा इन्द्रियैश्चानाप्यत्वेन। परिच्छेदशङ्कां प्राप्तां वारयति। पूर्वं प्रथममर्शद्गतवत्सर्वतो गतमित्यर्थः सर्वतोगतत्वे हेतुः। तदीश्वरस्वरूपं धावतो गतिं कुर्वतः अन्यान्कालवाय्वादीनत्येत्यतीत्य गच्छति। तर्ह्येष्वेव किञ्चिदतिवेगवदित्यत आह तिष्ठद्गतिमकुर्वत्। इदानीमसाधारणलक्षणमाह तस्मिन्सर्वगत एकस्मिन्मनसेन्द्रियैश्चाप्राप्ये सर्वाधिके गतिशून्ये निश्चले अपः कर्माणि अध्यात्माद्याश्रयाणि शरीरारम्भादिकारणानि मातरिश्वा मातरि आकाशेऽव्याकृते श्वसिति सत्तां प्राप्नोति सूत्रात्मा स जीवसंङ्घो यः स मातरिश्वा प्रथमं कार्यं ज्ञानक्रियाशक्तिमित्यर्थः। दधाति विधारयति सूत्रात्मजनकत्वेन जगत्कारणं भवतीत्यर्थः॥ ४॥

एवं मूर्तामूर्तविलक्षणमीशशब्दार्थमुक्त्वा प्रथमपादार्थमाह। तदीशस्वरूपमेजति मूर्तरूपेण कम्पते तदीश्वरस्वरूपं नैजति नैजत्याकाशादिरूपेण तदीशस्वरूपं दूरे एकस्य मूर्तस्यापेक्षया मूर्तान्तरेण रूपेण तदु ईश्वरस्वरूपमेव अन्तिके सर्वस्यापि समीपे। तदीश्वरस्वरूपमन्तर्मध्येऽस्य जगतः सर्वस्य निखिलस्य तदु सर्वस्यास्य व्याख्यातं बाह्यतः बहिरपि॥ ५॥

तृतीयपादार्थमाह। यस्तु। तु शब्दो जगद्दृष्टिनिवारणार्थः। यो विरक्तो मुमुक्षुः सर्वाणि भूतानि स्पष्टम्। आत्मन्येव अस्मिन्नीशस्वरूपे आनन्दात्मनि स्वयंज्योतिष्येव। आत्मेश्वरयोर्भेदनिवारणार्थ एवकारः अनुपश्यति ईशा वास्यमित्यादिश्रवणानन्तरं मय्येवाध्यस्तानि सर्वाणि भूतानीमानीति साक्षात्करोति।

१ (क.) °सर्गोयः। २ (ग.) °क्तिरित्य°।

भूतान्यध्यस्तानि निरात्मकान्यात्मनोऽत्यन्तभिन्नानीति शङ्कां वारयति । सर्वभूतेषु चात्मानमात्मानमपि सर्वेषु भूतेषु वस्तुतस्त्वहमेवैतेषु भूतेष्ववस्थितो न मत्तोऽन्यान्येतानि भूतानीत्यर्थः । चकारोऽनुपश्यतीति क्रियासमुच्चयार्थः । तद्दर्शनफलमाह । तत आनन्दात्मा चिदेकरसोऽहमस्मि सर्वाभिन्न इति विज्ञानानन्तरं न विजुगुप्सते । किमपि न निन्दति स्तुतिनिन्दाशून्यो भवतीत्यर्थः ॥ ६ ॥

अत्रोपपत्तिमाह । यस्मिन्नीश्वरस्वरूपे आनन्दात्मनि सर्वाणि भूतानि । स्पष्टम् । आत्मैवाभूत्स्वं स्वं रूपं परित्यज्य कल्पितमकल्पितमानन्दात्मस्वरूपमेवाभूत् । भूतानामानन्दात्मभवने कारणमाह । विजानत ईडात्मकमिदमहमस्मीति विज्ञानवतः तत्र ईडात्मविज्ञातृस्वरूपे देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्ये । क आक्षेपे । द्वैतभावो मोह आत्मावरणरूपकः क आक्षेपे पूर्ववत् । शोको विक्षेपरूपो दुःखवृक्षस्य बीजस्वरूपः सोऽपि कः आवरणविक्षेपयोरभावे स्तुतिनिन्दादिकं दूरापास्तमित्यर्थः । विजानत इति शब्दार्थमाह । एकत्वमनुपश्यतः । स्पष्टम् । ईश्वरस्वरूपमिदं सर्वमहमस्मीति विजानतः ॥ ७ ॥

आवरणविक्षेपयोरभाव उक्तः सोऽयमनुपपन्न ईश्वरस्याप्यात्मत्वाज्जीववच्छरीरादिसंबन्धः स्यादित्याशङ्क्य दृष्टान्ते साध्यवैकल्यं साध्यसमत्वं चाह । स ईश्वरस्वरूपाभिन्न आत्मा पर्यगा परितः समन्तादधिगतवान् । शुक्रं दीप्तिमदीट्स्वरूपमहमस्मीति शुक्रविशेषणानि । अकायं कायः सूक्ष्मदेहो न विद्यते यस्य तदकायं तत्रहेतुरव्रणं व्रणश्छिद्रं भेद इत्यर्थः । न विद्यते व्रणो यस्य तदव्रणम् । स्थूले सति सूक्ष्मस्यापि सुसंपाद्यत्वमित्यत आह । अस्नाविरं स्नावानि शिरा न विद्यन्ते यस्य तदस्नाविरं स्थूलशरीररहितमित्यर्थः । स्थूलशरीरराहित्ये हेतुः शुद्धं पुण्यपापादिरहितं पुण्यपापादिराहित्ये हेतुः अपापविद्धं पापं दुःखहेतुरविद्या न तेन विद्धमपापविद्धं यस्मादेतादृशं शुक्रमहमस्मीति स जीवः पर्यगात्तस्मात्सोऽप्येवंविशेषणः न तद्दृष्टान्तेनेश्वरस्य संसारित्वमित्यर्थः । अनेजदादिरूपं यदुक्तमीट्स्वरूपं तदेवायं जीवोऽधिगन्ता पुल्लिङ्गत्वेनोक्तः अतस्तल्लिङ्गमुररीकृत्याह । कविः क्रान्तदर्श्यहं ब्रह्मात्मायेतसमस्तावियोऽस्मीति ज्ञानवानित्यर्थः । मनीषी सर्वस्य हृदि सत्वेन मनसो नियन्तृत्वात्तदीयाभिप्रायोऽस्यास्तीति मनीषी । परिभूः परितः समन्ताद्भवति विविधैरूपैरविद्यावशादिति परिभूरविद्यां वा परिभावयतीति परिभूः स्वयंभूः कारणान्तरनिरपेक्षः स्वयमेव भवतीति स्वयंभूरविद्यादशायां याथातथ्यतः साध्यसाधनादिप्रतिनियतस्वरूपेणार्थांश्चेतनाचेतनात्मकविविधपदार्थान्व्यदधाद्विविधं कल्पितवान् । ज्योतिष्टोमेनैव स्व

र्गो न कृष्यादिनेत्यादिना शाश्वतीभ्यः समाभ्यः संवत्सराभिधाभ्यः अस्मिन्नस्मिन्काल इदमिदं भविष्यतीत्यादिनेत्यर्थः ॥ ८ ॥

इदानीं यस्तूक्तमात्मतत्त्वं न जानाति न च संन्यासेऽधिकारी संसारे च नात्यन्तं प्रीतिमांस्तमुररीकृत्य द्वितीयं मन्त्रं चार्थाद्व्याकर्तुमाह । अन्धं तमः । अहं ममाभिमानरूपं प्रविशन्ति प्रकर्षेणाधिगच्छन्ति । के ये धनाभिलाषिणः प्रसिद्धाः द्वितीये मन्त्रेऽधिकारिणः अविद्यां कर्मविधिनिष्पाद्यं ज्योतिष्टोमादि उपासते तदेकनिष्ठाः सन्तो विद्यामनुतिष्ठन्ति । ननु तर्हि त्याज्यं कर्म उपास्याश्च देवता अथवाहंब्रह्मास्मीति वक्तव्यमित्यत आह । ततस्तस्मादुक्ताद्भूय इवाधिकमिव ते देवतोपासका मुखतो ब्रह्मवादिनो वानुत्पन्नसाक्षात्काराः कर्मत्यागिनस्तमः अहंममाभिमानरूपं प्रविशन्तीत्यनुषङ्गः । य उ ये तु विद्यायां देवताज्ञाने केवले आत्मज्ञाने वा रतास्तदेकनिष्ठाः ॥ ९ ॥

ननूभयोर्निन्दायामुभयमप्यफलमित्यत आह । अन्यदेव । कर्मणः फलात्पितृयानलक्षणात्पृथगेव देवयानलक्षणमात्मप्राप्तिलक्षणं वा । अन्यच्छब्देन सफलत्वमेवशब्देनाङ्गाङ्गिभावनिषेध आहुः कथयन्ति । विद्यया देवताज्ञानेनात्मज्ञानेन वा अन्यद्विद्याफलात्पृथग्भूतम् । अत्र एवकाराभावादात्मज्ञानोत्पादकत्वमपि कर्मणामवगम्यते । आहुः कथयन्ति अविद्यया द्वितीयमन्त्रोक्तेन कर्मणा इति अस्ति विद्याकर्मणोः फलम् । नचात्राङ्गाङ्गिभावोऽपि शङ्कनीयः । अन्यदन्यच्च तदित्यनेन प्रकारेण शुश्रुम श्रुतवन्तः । मन्त्रद्रष्टुरिदं वाक्यम् । धीराणां पूर्वोत्तरतन्त्रन्यायकुशलानां वेदविदाम् । तानाह । ये गुरवो नः अस्मभ्यमेव्रह्म कर्मसहितं विचचक्षिरे व्याख्यातवन्तः ॥ १० ॥

एवं पक्षद्वयं च वैधत्वादिना सफलं चाभिधायेदानीं देवताज्ञानस्य शाब्दस्य वा ब्रह्मज्ञानस्य कर्मणा सह समुच्चयमाह । विद्यां च देवताज्ञानं कोमलं ब्रह्मज्ञानं वा । अविद्यां च द्वितीयमन्त्रोक्तानि कर्माणि । चकारावुपायोपेयभावेन समुच्चयार्थौ । यः संजातवैराग्यः कर्म परित्यक्तुमशक्तोऽन्तरालावस्थस्तत्कर्म ज्ञानं च वेद जानाति । उभयमुक्तमुपायोपेयभावेन सह कर्मोपायो ब्रह्मज्ञानमुपेयमिति मिलितम् । एवमुपायोपेयज्ञानवतः फलमाह । अविद्यया द्वितीयमन्त्रोक्तेन कर्मज्ञानेन संयोगपृथक्त्वन्यायेन मृत्युमात्मज्ञानोत्पादप्रतिबन्धकं स्वाभाविकं कर्म ज्ञानं च दुःखकारणं तीर्त्वात्मज्ञानोत्पादेनातिक्रम्य विद्ययाहंब्रह्मास्मीति साक्षात्कारेणामृतं ब्रह्मात्मत्वमश्नुते व्याप्नोति स एव भवतीत्यर्थः । यदा

१ (क.) पक्षं द्वयं च द्विविधं विदित्वा स° ।

तु ज्ञानकर्मणोरेव समुच्चयो नतु तज्ज्ञानयोस्तदोपायोपेयशब्दौ विहायात्मज्ञानशब्दस्थले च देवताज्ञानमिति शब्दं पठित्वा । आभूतसंप्लवं स्थानममृतत्वं हि भाष्यत इति न्यायेनामृतं ब्रह्मलोकमिति व्याकुर्यात् ॥ ११ ॥

इदानीं व्याकृताव्याकृतयोरुपासनस्य समुच्चयार्थमाह । अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽसंभूतिमुपासते । ततो भूय इव ते तमो य उ संभूत्यां रताः । अन्यदेवाहुः० अश्नुते । संभूतिं । संभूतिः सम्यग्भवनमुत्पत्तिर्यस्य तत्कार्यं संभूतिः । तद्व्यतिरिक्तामव्याकृतरूपामसंभूतिं कारणं संभूत्यां कार्ये व्याकृते संभवाद्व्याकृतोपासनादसंभवादव्याकृतोपासनात्संभूतिमव्याकृतं विनाशेन विनाशवतः कार्यस्योपासनेन संभूत्या सम्यग्भवति यस्मात्कार्यं तत्कारणमव्याकृतं संभूतिस्तदुपासनेन शेषं कर्म देवताज्ञानसमुच्चयवन्मन्त्रत्रयेऽपि व्याख्येयम् ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

कार्यकारणात्मादित्यमण्डलस्थः पुरुषः समुच्चयद्वयेनापि संप्राप्योऽतस्तत्प्रार्थनामन्त्राः । हिरण्मयेन । सुवर्णविकारेणेव ज्योतिर्मण्डलेन पात्रेण शरावसदृशेन घटस्येव सत्यस्य बाधरहितस्यापिहितमाच्छादितं मुखं प्रतीकं प्रधानभूतं तद्धिरण्मयं पात्रं त्वं कार्यकारणात्मा । पूषन् हे पुष्टिकारिन्नपावृण्वपसारय । अपसारणे कारणमाह सत्यधर्माय अवितथभावाय भवते दृष्टये दर्शनार्थं तव दर्शनार्थमित्यर्थः ॥ १५ ॥

इदानीं तत्संबोधनानि कार्यान्तरार्थं पूषन् हे पूषन्नेकर्षे एकश्चासावृषिश्चैकर्षिस्तत्संबोधनमेकर्ष एकाकित्वेन गन्तः । यम हे नियन्तः । सूर्य हे सुष्ठुगमन प्राजापत्य हे प्रजापतेरपत्यभूत । इदानीं कार्यमाह व्यूह उपसंहर रश्मीन्किरणान्समूह सम्यक्स्वात्ममात्रं कुरु तेजश्चन्द्रमण्डलम् । तत्रापि प्रयोजनमाह । यत्प्रसिद्धं ते तव रूपं स्वयंज्योतिःस्वभावं कल्याणतममतिशयेन कल्याणमानन्दात्मरूपं तदुक्तं ते तव पुनस्ते शब्द उपचारनिवारणार्थः । पश्यामि साक्षात्करोमि द्रष्टृदृश्यप्रयुक्तं भेदं वारयति । यः प्रसिद्ध असावादित्यमण्डलस्थः परोक्षोऽसौ शास्त्रदृष्ट्या प्रत्यक्षः पुरुषः परिपूर्णः स उक्तो यः प्रसिद्धः स एवाहमस्मत्प्रत्ययालम्बनः अस्मि भवामि ॥ १६ ॥

एते मन्त्रा हिरण्मयेनेत्यारभ्य पठिताः समुच्चयानुष्ठायिनासकृन्नित्यं पठनीयाः। अन्तकाले तु सर्वार्थानुसन्धानपुरःसरमात्मानमादित्यरूपं ध्यात्वा वायुः प्राणरूपोऽनिलं बाह्यवायुं यात्वितिशेषः । अमृतमानन्दात्मरूपं सोऽहमस्मीति पूर्वेण संबन्धः । अथ वायुनिर्गमनानन्तरमिदं प्रत्यक्षं भस्मान्तम् । भस्म अन्ते

यस्मात्तद्भस्मान्तं शरीरं स्थूलं पार्थिवं पृथिवीं यात्विति शेषः । ॐ ॐकाराभिधेय ईशाभिन्न आत्मन्नादित्य क्रतो संकल्पात्मन् । स्मर मां त्वदुपासकं स्मर कृतं मयानुष्ठितं ज्ञानं कर्म च स्मर । स्पष्टम् । क्रतो आदित्याभिन्नसङ्कल्पात्मन् । हे जीव आत्मानं स्मर स्पष्टम् । आत्मना कृतं स्मर ॥ १७ ॥

उपास्यां देवतां संप्रार्थ्य कर्मसाधनभूतां देवतां प्रार्थयते । अग्ने हे अग्ने नय प्रापय सुपथा सम्यङ्मार्गेण राये सुवर्णार्थं कर्मफलभूतायेत्यर्थः । अस्मान्समुच्चयानुष्ठातॄन् विश्वानि सर्वाणि देव हे देव वयुनानि ज्ञानानि विद्वाञ्ज्ञानन्युयोधि वियोजयास्मदुपासकेभ्यः जुहुराणं कुटिलमेनः पापं भूयिष्ठामतिशयेनाधिकां ते तुभ्यं नमउक्तिं नमस्कारोक्तिं विधेम विधास्यामः सर्वदा कुर्म इत्यर्थः ॥ १८ ॥

इति श्रीशङ्करानन्दकृतेशावास्यदीपिका संपूर्णा ॥

अथ रामचन्द्रपण्डितकृता ईशावास्यरहस्यविवृतिः ।

ॐ सत्यं ज्ञानमनन्तमीशमखिलस्यान्तर्बहिश्च स्थितं
यद्दूरे निकटे च यच्च सकलं यत्स्वप्रभं तद्विदः ।
अक्षागोचरमक्षचालकमहो येनेदमाच्छादितं
स्वात्माभिन्नमुपासते विजयते रामाभिधं तन्महः ॥ १ ॥
संसारबीजान्धतमिस्रनाशसर्वात्मताबोधजितारिषट्कम् ।
आनन्ददं सर्वसुहृत्तमं तं सिद्धेश्वरं सद्गुरुवर्यमीडे ॥ २ ॥
श्रीमच्छङ्करभाष्यकृद्गुरुवरश्रीपादयुग्मं सदा
ध्यात्वा हृत्कमले यथास्वमति तत्सिद्धान्तसूक्तीस्तथा ।
टीका नैकविधा विचार्य कुरुते रामोऽथ माध्यन्दिन-
स्थेशाख्योपनिषद्रहस्यविवृतिं श्रीसिद्धसूनुः कृती ॥ ३ ॥

इह खलु सर्वेषां वेदानामद्वैते ब्रह्मणि पर्यवसानमिति राद्धान्तस्तच्च ब्रह्म यथोक्ताधिकारिणे कथनीयम् । क्रियावन्तः श्रोत्रिया ब्रह्मनिष्ठाः स्वयं जुह्वत एकर्षिं श्रद्धयन्तः। तेषामेवैतां ब्रह्मविद्यां वदेतेति मुण्डकोपनिषद्युक्तत्वात् । प्रशान्तचित्ताय जितेन्द्रियाय प्रहीणदोषाय यथोक्तकारिणे । गुणान्वितायानुगताय नित्यं प्रदेयमेतत्सततं मुमुक्षवे । इति वचनाच्च । स चाधिकारश्चित्तशुद्धिं विना नोत्पद्यते । चित्तशुद्धिश्च स्ववर्णाश्रमोचितकर्माचरणेनेतिप्रथमं कर्मकाण्डमेकोनचत्वारिंशदध्यायैः प्रतिपादितम् । अथेदानीं चित्तशुद्ध्यादियथोक्तगुणवन्तमधिकारिणमुपदेष्टुं ज्ञानकाण्डमेतेन चरमेणाध्यायेनारभ्यते । सेयमीशावास्योपनिषद्ब्रह्मविद्यापराणां सहेतोः संसारस्यात्यन्तोच्छेदाद्ब्रह्मविद्योपनिषच्छब्दवाच्या । उपनीयेममात्मानं ब्रह्मापास्तद्वयं पुनः । निहन्त्यविद्यां तज्जं च तस्मादुपनिषन्मतेतिवचनाच्च । अन्तर्भावितण्यर्थस्य विशरणार्थस्य सद्‌धातोः क्विपि रूपम् । उप नितरां सादयति संसारहेतुभूतामविद्यां नाशयति । गत्यर्थस्य वा ब्रह्म प्रापयतीति । तदर्थप्रतिपादकग्रन्थोऽप्युपचारादुपनिषत्केवलस्य वा सदेरुप आत्मनः समीपे निषीदति प्रतिपादकत्वेनेत्यात्मयाथात्म्यप्रतिपादक इति । एषां च मन्त्राणां कर्मसु न विनियोगः । आत्मयाथात्म्यप्रतिपादकत्वात् । तच्च कर्मणा विरुध्यते । न हि वक्ष्यमाणलक्षणविशिष्ट आत्मा संस्कार्यः कर्ता भोक्ता वा । यो हि यथोक्ताधिकारवानहं ममेदमिष्टसाधनं दृष्टं ब्रह्मवर्चसाद्यदृष्टं स्वर्गादि च फलमाप्नुयामिति

मन्यते स कर्मण्यधिक्रियते । न हि स्वभावशुद्ध एकोऽशरीरी आकाशवन्निर्लेपोऽहमिति शास्त्रत आपातज्ञानवानपि कर्मणि प्रवृत्तो दृश्यते । किमुतापरोक्षज्ञानवानत एषां मन्त्राणामैकात्म्यतात्पर्यकत्वम् । ईशावास्यमित्युपक्रम्य सोऽसावहमित्युपसंहारः । अनेजत्तदेजतीत्यभ्यासः । नैनद्देवा आप्नुवन्नित्यपूर्वता । तत्र को मोह इति फलम् । असुर्या नाम त इति भेददृष्टीनां कर्मकारिणां निन्दयैकात्म्यदर्शनस्तुतिरथवा स पर्यगादित्यादिना ऐकात्म्यदर्शिन ऐश्वर्यवर्णनं सदर्थवादः । तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधातीत्युपपत्तिश्चेति षण्णां तात्पर्यलिङ्गानां दर्शनात् । तस्मादेते मन्त्रा भेदं निवर्तयन्तः संसारोच्छित्तिसाधनमात्मैकत्वविज्ञानमुत्पादयन्ति । अत्र दुःखहेतुस्वाज्ञाननिवर्तनेच्छुरधिकारी । आत्मनो याथात्म्यमभिधेयं विषयः । याथात्म्यस्य तद्वाचकशब्दानां च प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः संबन्धः । स्वगताज्ञाननिवृत्त्या सत्स्वरूपानन्दाविर्भावः प्रयोजनमित्यनुबन्धचतुष्टयम् । अथ मन्त्रान्सङ्क्षेपतो व्याख्यास्यामः । ईशा वास्यमिति । ईष्ट इतीट् ईश ऐश्वर्ये क्विप् । तृतीयान्तमीशेति । ईश्वरेण इदं प्रत्यक्षं सर्वं भूतजातं वास्यं वासयोग्यमधिष्ठानेनाच्छादनीयं वा निवासार्थकाद्वसेर्बाहुलकादधिकरणे ण्यत् । आच्छादनार्थस्य वा वसे रूपं कृत्यानां कर्त्तरि वेति षष्ठी विकल्पात्पक्षे तृतीया यच्छब्दो भिन्नक्रमः चस्त्वर्थे यथोक्तानुभवसाधनमाह । किंतु यज्जगत्यामित्युपलक्षणं ब्रह्माण्डे जगत्स्थावरजङ्गमात्मकं तेन भूतजातेन त्यक्तेन न ममेति त्यक्तस्वीयत्वसंबन्धेन संन्यासेन यत आच्छादनीयमतो यत्किञ्च यावज्जगत्यां जगत्तेन त्यक्तेन नामरूपत्यागेन तद्बुद्ध्या गृहीतेनेति वा भुञ्जीथाः पूर्वोक्तमात्मानमनुभवेः । वा यदृच्छाप्राप्तभोगाननुभवेः । स्वात्मानं जननमरणादिदुःखात्पालयेथा वा । स्वसुखमनुभवेरिति वा । एतमेव प्रव्राजिनो लोकमीप्सन्तः प्रव्रजन्तीतिश्रुतेस्त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः परेण नाकं निहितं गुहायां विभ्राजदेतद्यतयो विशन्तीतिश्रुतेश्च संन्यस्य श्रवणं कुर्यादित्युक्तेश्च । यदा मनसि वैराग्यं जायते सर्ववस्तुषु । तदैव संन्यसेद्विद्वानन्यथा पतितो भवेत् । इत्युक्तत्वादधिकारं विना संन्यासे कृते प्रत्यवायापत्तिरित्यभिप्रायेणाह । मा गृधः माभिकाङ्क्षीः स्विदित्यनर्थकोऽप्यर्थको वा । कस्यापि स्वस्य परस्य वा धनं भोग्यविषयजातम् । ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्तीति त्यक्तैषणस्यैव संन्यासेऽधिकारात् । यद्वा स्विदिति वितर्के । लोके कस्येदं धनं न कस्यापि न हि लोके नियतस्वामिकं किञ्चिदपि विषयजातं

दृश्यते । प्रश्ने वा । अधिष्ठानेनाध्यस्तस्य स्वस्वामिभावायोगात्कस्येदं धनमित्यर्थः । अतो माभिकाङ्क्षीः । केवलेच्छयैव विषयाणामवश्यप्राप्त्यभावान्ममेदमिति रक्षितानां च स्थैर्याभावाद्विनाशे दुःखप्राप्तेश्च विषयेच्छात्यागपूर्वकसंन्यासिना ब्रह्मणः सर्वान्तरस्थत्वं ज्ञेयमिति भावः । अथवा स्वात्मना विभुना अधिष्ठानेन ज्ञातेन रज्ज्वादिना अध्यस्तसर्पादिभासवदध्यस्तजगद्भासे आच्छादिते दूरीकृते सति स्वातिरिक्तस्य विषयस्याभावादिच्छानुत्पत्तेः स्वात्मनैव स्वसुखमनुभवनीयमिति तात्पर्यम् । आत्मक्रीड आत्मरतिः क्रियावानेष ब्रह्मविदां वरिष्ठ इतिश्रुतेः । वासिष्ठे समाध्युत्थितस्य कचस्य । किं करोमि क्व गच्छामि किं गृह्णामि त्यजामि किम् । आत्मना पूरितं सर्वं महाकल्पाम्बुना यथेति वाक्याच्च ॥ १ ॥ अत्रार्थं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

छाद्यं मयेशेन समस्तमेतज्ज्ञात्वेति संन्यस्य सुखं हि भोग्यम् ।
धनस्य गृद्धिं न कुरु त्वमन्यत्स्वतोऽस्ति किं कस्य धनं त्रिलोक्याम् ॥१॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
संपूर्णः प्रथमो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

त्यक्तैषणस्य संन्यासेऽधिकार इति श्रुत्वा ईषणात्यागसाधनं प्रष्टुकामस्य श्रोतुः प्रश्नात्पूर्वमेव सर्वज्ञा श्रुतिश्चित्तशुद्धिरीषणात्यागोपाय इत्यभिप्रायेण चित्तशुद्ध्यर्थं त्वया तावत्कर्माणि कर्तव्यानीत्युपदिशति । अथवा आत्मतत्त्वमुपक्रम्य स्वानुभवप्रदर्शनेन श्रोतारमभिमुखीकृत्य प्रष्टुमिच्छन्तं तमुपदेष्टुकामा श्रुतिः शुद्धचित्तस्यैव श्रवणेऽधिकारादधिकारसिद्धये पूर्वं तत्साधनमुपदिशति । कुर्वन्निति । एव शब्दो भिन्नक्रमः इह नृलोके कर्माण्येव केवलानि नतु फलेच्छां कुर्वन् । कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचनेति भगवतोक्तत्वात् । फलेच्छैव बन्धनकर्त्रीति भावः । त्वं जिजीविषेज्जिजीविषेः पुरुषव्यत्ययश्छान्दसः भवाञ्जिजीविषेदिति वा शतं समा इत्युपलक्षणं सर्वस्य पुरुषायुषस्य यावदायुरित्यर्थः । अनेन मनुष्यस्यैव कर्माद्यधिकार इति सूचितम् । जीवनेच्छोक्त्या संन्यासाधिकाराभावः न जीविते मरणे वा गृधिं कुर्यादरण्यमियादिति श्रीभगवत्पादैरिच्छारहितस्यैव संन्यासेऽधिकारस्योक्तत्वादरण्यं स्त्रीजनासंकीर्णमाश्रमं संन्यासमित्यर्थः । ननु यदि फलेच्छाया अभावस्तदेष्टसाधनताज्ञानं विना प्रवृत्त्यनुपपत्त्या कर्मणि प्रवृत्तिरेव न स्यादिति चेत्सत्यं भगवदधीनोऽहं तस्मादसक्तः सततं कार्यं कर्म समाचरेति गीतायामुक्तत्वात्तदाज्ञोल्लङ्घने प्रत्यवायोत्पत्त्या ममानिष्टं स्यादतोऽवश्यं मया कर्माणि कर्त-

ण्यानीत्येवं निश्चयेन नित्यनैमित्तिकादिकाम्यकर्मसु प्रवृत्तेः सूपपन्नत्वात् । ननु कर्मणा बन्धः स्यादिति चेन्न । असक्तो ह्याचरन्कर्म परमाप्नोति पूरुष इति भगवतोक्तत्वान्निष्कामकर्मणा मुक्तिरेवेत्यभिप्रायेणाह । एवं निष्कामकर्माणि कुर्वतस्त्वयि तव विभक्तिव्यत्ययश्छान्दसः वृक्षे शाखेतिवदधिकरणत्वविवक्षया वा सप्तमी । नरे नृदेहधारिणि कर्म न लिप्यते । कर्मफललेपो न स्यात् । किंतु चित्तशुद्धिद्वारा अधिकारसंपत्त्या ज्ञानसिद्ध्या मुक्तिरेव स्यादितिभावः । अनेन मनुष्यस्यैव कर्मफलसंबन्ध इति बोधितम् । अधिकारसंपादकचित्तशुद्धेः कर्मातिरिक्तसाधनासिद्धत्वं दर्शयति । इतः निष्कामकर्माचरणादन्यथा प्रकारान्तरं तव मुमुक्षोर्नास्ति येन त्वं शुद्धचित्तः सन्नधिकारी भविष्यसीत्यर्थः । आदौ स्ववर्णाश्रमवर्णिताः क्रियाः कृत्वा समासादितशुद्धमानस इति श्रीरामगीतायामुक्तत्वात् । स्ववर्णाश्रमधर्मेण तपसा हरितोषणात् । साधनं प्रभवेत्पुंसां वैराग्यादिचतुष्टयमिति भगवत्पादोक्तेश्च । यावदिच्छा तावत्कर्मस्वधिकार इति तात्पर्यम् । तावत्कर्माणि कुर्वीत न निर्विद्येत यावतेति भागवतात् ॥ २ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

निष्कामकर्माणि तु यावदायुस्त्वमिच्छ कर्त्तुं खलु यन्मुमुक्षुः ।
एवं तव स्यान्नफले न लेपो न चित्तशुद्धावितरः प्रकारः ॥ १ ॥

ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
मन्त्रो द्वितीयः संपूर्णः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

साधकस्य निष्कामकर्मस्वधिकार इत्युक्तमर्थं काम्यकर्मपराणां बलवदनिष्टफलकथनव्याजेन काम्यकर्मनिन्दया प्रबलयति । असुर्या इति । असुर्या असुषु प्राणेषु रमन्त इत्यसुराः प्राणपोषका ज्ञानहीनाः केवलप्राणपोषिणो देवा अप्यसुरा एव । अन्येष्वपि दृश्यत इत्यत्रापिशब्दस्य सर्वोपाधिव्यभिचारार्थत्वात् । रमधातोरपि डः । तेषामिमे असुर्याः । तद्धिता इति बहुवचनस्यानुक्तसङ्ग्रहार्थत्वादिदमर्थे । यन्नाम प्रसिद्धाः । ते यच्छब्दस्थाने तच्छब्दः ये लोका लोक्यतेऽनुभूयते कर्मफलं येषु ते लोकाः जन्मानि स्थानानि वा तिर्यगादीनि नरकादीनि च अन्धेन तमसा विचारशून्यत्वात्स्वाभाविकेनाज्ञानेनान्धतामिस्रेण वा आवृताः आच्छादितज्ञाना निरिन्द्रियप्रचारा वा तान्पूर्वोक्तोभयविधेष्वन्यतरान्स्वकर्मानुसारेण तत्र उत्पद्य ते जना नराः प्रेत्यापि मरणं प्राप्य पुनरपि गच्छन्ति प्राप्नुवन्ति । तच्छब्दोक्तान्निर्दिशति । ये के च । अनेन जातिगुणादि निरपेक्षत्वं सूच्यते । आत्महनः यथा गुरूणामवज्ञाकारी गुरुघातीत्युच्यते । तथातिपूज्यस्य सर्वप्रकाशकस्याप्यात्मनः

देह एवाहं नात्मा कश्चनास्तीत्यवज्ञाकारिण आत्मघातिनस्ते । अनेन देहान्तरप्राप्तिरपि नरदेहकृतसञ्चितकर्मबीजनिबन्धनेति सूचयति । प्लवाह्येते अदृढा यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं येषु कर्म । एतच्छ्रेयो येऽभिनन्दन्ति मूढा जरामृत्युं ते पुनरेवापि यन्ति ॥ १ ॥ नाकस्य पृष्ठे सुकृतेऽनुभूत्वेमं लोकं हीनतरं वाविशन्तीति च मुण्डकोपनिषद्युक्तत्वात् । तानहं द्विषतः क्रूरान्संसारेषु नराधमान् । क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ॥ १ ॥ आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि । मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गतिम् ॥ २ ॥ इति भगवद्वाक्यच्च । प्राणपोषणार्थं नानाविधकाम्यकर्मपराणां पुनः पुनः संसरणेन मुक्तिर्नास्तीति तात्पर्यम् ॥ ३ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

स्वात्मानभिज्ञा निजघातिनस्ते प्रमीय मर्त्या असुपोषिभोग्यान् ।
विचारशून्यानतिदुःखयुक्तान्प्रयान्ति देहान्खरनारकादीन् ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
मन्त्रस्तृतीयः संपूर्णः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

कीदृशः स आत्मा यस्याज्ञानेन जनाः संसरन्तीत्याकाङ्क्षायामाह । अथवा येनेश्वरेण सकलमाच्छादितं तस्य स्वरूपमाह यद्वा । अनुभवसाधनं प्रदर्श्य उपक्रान्तमात्मस्वरूपमुपसंहरति । अथवा अन्वयव्यतिरेकाभ्यां निष्कामकर्मणः श्रवणाधिकारसाधनत्वं प्रदर्श्य श्रोतव्यमात्मतत्त्वमुपदिशति । अनेजदिति । न एजति चलति तदनेजत्स्वावस्थाप्रच्युतिश्चलनं तद्वर्जितम् । अनेन बाल्यादीनां जाग्रदादीनां चाभावः । बाल्यादिष्वपि जाग्रदादिषु तथा सर्वास्ववस्थास्वपि व्यावृत्तास्वनुवर्तमानमहमित्यन्तः स्फुरन्तं सदा स्वात्मानं प्रकटीकरोतीति भगवत्पादैरुक्तत्वात् । एकमद्वितीयम् एकमेवाद्वितीयं ब्रह्मेति श्रुतेः । अथवा एकं सर्वदा एकरूपं वृद्ध्यपक्षयविपरिणामशून्यं मनसः जवीयः सङ्कल्पलक्षणादतिचञ्चलान्मनसोऽपि जवीयः वेगवत्तरम् । अपाणिपादो जवनो ग्रहीतेतिश्रुतेः । देहस्थस्यापि मनसः क्षणाद्ब्रह्मलोकगमने व्यापकत्वात्तत्र पूर्वगतमिवास्ति । परंतु अचिन्त्यत्वान्मनसा प्राप्तुमशक्यं न तु चक्षुरादिविषयवन्मनसा साक्षादनाप्यं यतः एनदात्मस्वरूपं देवाः द्योतनात्मकानि चक्षुरादीन्द्रियाणि नाप्नुवन्न प्राप्तवन्तः अव्यपदेश्यत्वादिन्द्रियागोचरमित्यर्थः । अथवा मनोव्यापारपूर्वकत्वादिन्द्रियप्रवृत्तेः यन्मनस अगोचरं तदिन्द्रियाणां सुतरामगोचरम् । यद्वाचानभ्युदितं येन वागभ्युद्यते तदेव ब्रह्म त्वं विद्धीत्यादिना मनःप्राणेन्द्रियाप्राप्यत्वस्य केनोपनिषद्युक्तत्वात् । पूर्वमनादि जन्मरहितमर्शत् । रिशहिंसायामित्यस्य शत्रन्तस्य रूपं न रिशदविनाशि धातोरि-

कारलोपश्छान्दसः । तदादिमध्यान्तविहीनमेकमितिश्रुतेः । तद्ब्रह्म तिष्ठद्व्यापकत्वेन सर्वत्र स्थितिमत्सद्धावतः द्रुतं गच्छतोन्यान्कालवाय्वादीनत्येत्यतिक्रम्य गच्छतीव तेषां गत्या अप्राप्यमित्यर्थः । आसीनो दूरं व्रजति शयानो याति सर्वत इतिश्रुतेः । मातरिश्वा देहान्तर्गतो वायुः तस्मिन्देहान्तर्विद्यमाने सति अपः आप्यन्ते प्राणादिसंज्ञा याभिस्ता आपः आप्नोतेर्ह्रस्वश्चेति करणे क्विप् ताः क्रियाः प्राणनादिचेष्टाः दधाति धारयति । अथवा समिष्टयजुषि वातेधा इति सर्वकर्मणां वायुस्थत्वोक्तेः अपः श्रद्धा वा आप इति श्रुतेः श्रद्धाजन्यत्वादापः कर्माणि स्वस्थानि तानि वायुस्तत्र ब्रह्मणि दधाति स्थापयति कर्मणां परमं निधानमित्यर्थः । अथवा तत्रान्तर्यामिणि सति वायुः सूत्रात्मा तपनवारिदादीनां कर्माणि तपनवर्षणादीनि । वायुना हि गौतम सूत्रेणायं च लोकः परश्च लोकः सर्वाणि च भूतानि संदृब्धानि भवन्तीतिश्रुतेः । क्रियाशक्तिमत्वाद्दधाति विभज्य धारयति । अन्तर्यामितया तस्यैव सर्वेशत्वादन्तर्यामिब्राह्मणे सर्वान्तर्यामित्वेन यः पृथिव्यां तिष्ठन्नित्यादिना तस्यैव सर्वनियामकत्वोक्तेः भीषास्माद्वातः पवत इत्यादितैत्तिरीयश्रुतेश्च स वा अयमात्मा सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः सर्वस्याधिपतिः सर्वमिदं प्रशास्ति यदिदं किञ्चेति स सेतुर्विधरण एषां लोकानामसंभेदायेति शारीरब्राह्मणे उक्तत्वाच्च अचिन्त्यमव्यपदेश्यं षड्भावविकाररहितं सर्वदैकरूपं सर्वान्तर्यामि सर्वचालकं ब्रह्मेत्यर्थः ॥ ४ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

अकम्पमेकं मनसस्तरस्वि न देवता आपुरनाशि पूर्वम् ।
तिष्ठत्तदत्येत्यपि धावतोऽन्यान्वायुर्हि कर्माणि दधाति तत्र ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
मन्त्रश्चतुर्थः संपूर्णः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

उक्तमर्थमन्योऽपि मन्त्रो वदति । अथवा आत्मतत्त्वस्य अतीतमन्त्रोक्तदुष्प्रापत्वान्तर्यामित्वव्यापकत्वानुवादेन तस्यैव सर्वात्मकत्वं सुखप्राप्यत्वं च श्रुतिरुपपादयति नात्र पुनरुक्तिः न मन्त्राणां जामितादोष इति भगवत्पादैरुक्तत्वात् । जामिता आलस्यं रहस्यं सकृदुक्तं चित्ते नायातीत्यनलसा श्रुतिः सकरुणा मातेव पुनः पुनरुपदिशति । तदेजतीति । तत्प्रकृतमात्मतत्त्वमेजति चलति जङ्गमं तन्नैजति न चलति स्थावरम् । पुरुष एवेदं सर्वं यद्भूतं यच्च भव्यमितिश्रुतेः । तदात्मतत्त्वं दूरे विप्रकृष्टे तद्रु उ एवार्थे यद्दूरस्थं तदेवान्तिके समीपे समीपस्थमपि तदेव दूरस्थमन्तिकस्थं ब्रह्मैव सर्वगत्वात् । अथवा सर्वरूपत्वाद्दूरस्थमन्तिकस्थं च ब्रह्मैव । अथवा अज्ञानिनां वर्षकोटिभिरप्यप्राप्यत्वा-

दूर इव स्थितम् । आत्मज्ञानिनां तु समीप एव आत्मत्वेन हृत्स्थत्वात्सुप्रापं तद्ब्रह्म अस्य प्रत्यक्षस्य सर्वस्य भूतजातस्यान्तरभ्यन्तरेऽन्तर्यामित्वेनास्ति । तदु तदेव सर्वस्यास्य बाह्यतः बाह्यप्रदेशे उत्तमपुरुषत्वेन सार्वविभक्तिकस्तसिः । अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थित इतिश्रुतेः । बहिरन्तश्च भूतानामचरं चरमेव च । सूक्ष्मत्वात्तदविज्ञेयं दूरस्थं चान्तिके च तदिति । क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते । उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृत इति च गीतावाक्याच्च ॥ ५ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

ब्रह्मैव तत्स्थावरजङ्गमात्मस्वाज्ञानिनां दूर इवाप्रकाशम् ।
तज्ज्ञानिनां भाति सदा समीपे विश्वस्य चान्तश्च बहिस्थितं तत् ॥१॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
संपूर्णः पञ्चमो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

उक्तात्मज्ञानस्य फलमाह । यस्त्विति । यस्तु तुशब्दो वैलक्षण्यद्योतकः यः पुनर्लोकविलक्षणदृष्टिः सर्वाणि भूतान्यव्यक्तादिस्थावरान्तान्यात्मन्नात्मनि सुपां सुलुगिति ङेर्लुक् अधिष्ठानरूपे एव अनु गुरूपदेशानन्तरं पश्यति अवलोकयति च परं सर्वभूतेषु तेषु आत्मानमनु कारणात्मनानुगतं पश्यत्यनुभवति । तत ऐकात्म्यज्ञानात्स पुरुषः न विचिकित्सति संशयं न प्राप्नोति । संशयः उभयकोटिकं ज्ञानं द्वैतं पश्यतो भवति नत्वैकात्म्यज्ञस्येति भावः । यदैतमनुपश्यत्यात्मानं देवमञ्जसा । ईशानं भूतभव्यस्य न तदा विचिकित्सतीति बृहदारण्यकश्रुतेः । सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि । संपश्यन्ब्रह्म परमं याति नान्येन हेतुनेति कैवल्यश्रुतेश्च । अस्या एव श्रुतेरुत्तरार्धं गीतायाम् । ईक्षते योगयुक्तात्मा सर्वत्र समदर्शन इति । छिद्यन्ते सर्वसंशयाः तस्मिन्दृष्टे परावरे इति मुण्डकश्रुतेश्च ॥ ६ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

यः पश्यतीत्थं सकलानि भूतान्यात्मन्यथात्मानमपीह विद्वान् ।
सर्वेषु भूतेषु स तत्त्ववेत्ता निःसंशयः स्यात्सकलैरनिन्द्यः ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
मन्त्रः षष्ठोऽपि संपूर्णः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

अधुना आत्मज्ञस्य स्थितिमाह । यस्मिन्निति । यस्मिन्काले विजानत आत्मानं साक्षात्कुर्वतः सर्वाणि भूतानि ब्रह्मादिस्थावरान्तानि न मद्व्यतिरिक्तं किञ्चिदस्त्यहमेव सर्वरूप इत्यात्मैवाभूत्संवृत्तः । तत्र तस्मिन्काले एकत्वम् ऐकात्म्यं अनु अनुस्यूतं पश्यतः अनुभवतः मोहः

आवरणरूपः कः किन्निमित्तकः शोकश्च विक्षेपरूपः कः किन्निमित्तकः आत्मज्ञानेन अविद्याया निरस्तत्वात्स्वरूपं जानतः समूलाविद्योच्छेदादावरणविक्षेपयोरभावेन कामाद्यनुदयाज्जीवन्मुक्तिस्थित्या तूष्णींभूत आस्ते इत्यर्थः । यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येदित्यादिना तस्य निष्क्रियत्वाभिधानात् । आत्मन्येव च संतुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते इति भगवद्वाक्याच्च ॥७॥

अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

सर्वाणि भूतानि मदात्मकानीत्येवं विदोऽभूत्सकलं यदात्मा ।
तदैकतां पश्यत आत्मरूपे मोहश्च शोकश्च भवेत्कथंस्वित् ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
संपूर्णः सप्तमो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

आत्मज्ञस्थितिमुक्त्वा पुनः आत्मस्वरूपं लोकोत्तरैश्वर्यप्रदर्शनेनोपसंहर्तुं वर्णयति । स पर्यगादिति । अत्र स इत्युत्तरार्धे च कविरित्यादिशब्दैः पुल्लिङ्गत्वेन निर्देशात् शुक्रमित्यादीनि विशेषणानि पुल्लिङ्गत्वेन विपरिणम्यानि अथवा स इति शब्दो भिन्नक्रम उत्तरार्धेन संबद्ध्यते । यत्तदोर्नित्यसंबन्धात् यद्ब्रह्म पर्यगात्परिः सर्वतो भावे सर्वतो जगद्व्याप्य आसीत् । शुक्रं शुद्धं दीप्तिमत्स्वप्रकाशम् । तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभातीतिश्रुतेः । अकायं सूक्ष्मदेहरहितमव्रणं व्रणः क्षतं तद्रहितमस्नाविरं स्नाविराः शिराः न सन्ति यस्य तन्निरवयवत्वादव्रणमस्नाविरमिति विशेषणद्वयेन स्थूलशरीरनिरासः अशरीरं शरीरेष्वनवस्थेष्ववस्थितमितिश्रुतेः । शुद्धं मायासंबन्धरहितं विरजः पर आकाशादितिश्रुतेः तमसः परमुच्यत इति गीतावाक्याच्च । अपापविद्धं पुण्यमपि पुनरावृत्तिहेतुत्वात्पापमेव तेनोभयात्मकेनाविद्धमसंबद्धं स न साधुना कर्मणा भूयान्नो एवासाधुना कनीयानितिश्रुतेः। नादत्ते कस्यचित्पापं न चैव सुकृतं विभुरिति भगद्वाक्याच्च । स एतादृशं ब्रह्मैव स्वशक्तिमादायेश्वरो भूत्वा कविरतीतानागतज्ञः । वेदाहं समतीतानि वर्तमानानि चार्जुन । भविष्याणि च भूतानीति गीतायामुक्तत्वात् । मनीषी मनीषा जगत्सर्जनेच्छा तद्वान् । सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेयेतिश्रुतेः ।अथवा मनोनियन्ता मनसो ये मनो विदुरितिश्रुतेः । परिभूः परिः उपर्यर्थकः परि सर्वेषामुपरि श्रेष्ठत्वेन भवत्यस्तीति परिभूः । पुरुषान्न परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिरितिश्रुतेः । स्वयंभूः स्वयमेव भवति नतु कारणान्तरेणेत्यर्थः । अथवा येषामुपरि यश्चोपरि तत्सर्वं स्वयमेव भवतीति सर्वरूपः । याथातथ्यतः यथातथाभावः याथातथ्यं तेनेति याथातथ्यतः साध्यसाधनादिप्रतिनियतस्वरूपेण अर्थांश्चे-

तनाचेतनरूपपदार्थान्व्यदधाद्विभज्य दत्तवान् । शाश्वतीभ्यो नित्याभ्यः समाभ्यः संवत्सराख्येभ्यः प्रजापतिभ्यः यो वै स संवत्सरः प्रजापतिः षोडशकल इतिश्रुतेः अचिन्त्यशक्तिमद्ब्रह्मेति भावः । अत्रार्थे श्लोकयोजना । यद्व्यापकं शुद्धमपापविद्धं देहद्वयातीतमतिप्रकाशम् । कविः स धीमान्प्रवरः स्वयंभूः प्रजापतिभ्यो व्यदधाद्यथार्थान् ॥१॥ अथवा यथोक्तात्मज्ञस्य उक्तानुवादपूर्वकमैश्वर्यमाह । स शब्द उत्तरार्धेनैव संबध्यते यः शुक्रमित्यादि यथोक्तविशेषणविशिष्टं ब्रह्म पर्यगात्सर्वभावेन ज्ञातवान् । गत्यर्थानां बुद्ध्यर्थत्वात्स ब्रह्मज्ञः कविः क्रान्तदर्शी । मनीषी द्वैतासंबधेन प्रशस्तबुद्धिमान्परितः सर्वमपि स्वयमेव भवतीति परिभूः सकलात्मकः । स्वयंभूः ब्रह्मरूपः यथास्वरूपं तेन तेन रूपेणार्थान्पदार्थान्भोग्यविषयान् । शाश्वतीभ्यः समाभ्यस्तादर्थ्ये चतुर्थी अनन्तवर्षोपभोगाय व्यदधात्स्वयमेव कृतवान् । यस्यानुवित्तः प्रतिबुद्ध आत्मास्मिन्संदेहे गहने प्रविष्टः । स विश्वकृत्स हि सर्वस्य कर्तेतिश्रुतेः ब्रह्मविद्ब्रह्मैव भवतीति भावः ॥ ८ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः

यो ज्ञातवान् शुद्धमपापविद्धं देहद्वयातीतमतिप्रकाशम् ।
कविः स धीमान् सकलः स्वयंभूर्व्यधाद्यथास्वं बहुकालमर्थान् ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
संपूर्णश्चाष्टमो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

उपक्रान्तमात्मतत्त्वमुपसंहृत्य यस्तूक्ततत्त्वानभिज्ञः ईषणात्यागाभावेन संन्यासे च नाधिकारी संसारे च नात्यन्तं सक्तस्तं प्रति चित्तैकाग्र्यार्थमुपासनासमुच्चयं कथयिष्यन्प्रत्येकमुपासनां फलकथनव्याजेन निन्दति । अथ वा उक्तात्मज्ञानस्याखिलश्रेष्ठत्वं तद्व्यतिरिक्तानां संसरणहेतुत्वप्रदर्शनेन द्रढयति। अन्धं तम इति । ये नरा असंभूतिं सम्यग्भवनं भूतिः उत्पत्तिः यस्य कार्यस्य तद्भिन्नां कारणरूपामव्याकृताख्यां प्रकृतिमुपासते चिन्तयन्ति ते अन्धं तमः अदर्शनात्मिकां प्रकृतिं प्रविशन्ति प्रकर्षेण विशन्ति पैराणिकोक्तं प्रकृतिलयं प्राप्नुवन्ति । तं यथा यथोपासते तदेव भवतीति श्रुतेः । य उ । ये तु संभूत्यां प्रकृतिकार्ये हिरण्यगर्भाख्ये रता आसक्तास्तदुपासका इत्यर्थः । ते ततः प्रकृतिलयाद्भूय इवाधिकमिव स्वरूपाज्ञानेन संसरणहेतुत्वात्तमः अणिमादिसिद्धिसमुदायं प्रविशन्ति प्राप्नुवन्ति ॥ ९ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

अव्याकृतं हेतुमुपासते ये संप्राप्नुवन्ति प्रकृतौ लयं ते ।
प्रजापतिं कार्यमुपासते ये ते प्राप्नुवन्ति ह्यणिमादिसिद्धीः ॥ १ ॥

ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
संपूर्णो नवमो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

व्याकृताव्याकृतोपासनयोर्भिन्नफलत्वे श्रुतिरार्यवचः प्रमाणयति । अन्यदेवेति । संभवात्संभूतिरूपकार्यप्रजापत्युपासनादन्यदेव भिन्नमेवाणिमादिसिद्धिरूपं फलं तत्त्वज्ञाः आहुः वदन्ति तथा असंभवादसंभूतिरूपकारणाव्याकृताख्यप्रकृत्युपासनादन्यत्प्रकृतिलयाख्यं फलमाहुः कथयन्ति उपास्योपासनयोरभेदविवक्षया संभवादसंभवादित्युक्तं ये ज्ञानिनः नः अस्मभ्यं भाष्यमते अन्वर्थसंज्ञा विज्ञानाभावात्सम्प्रदानत्वम् अस्मान्वा । अकथितं चेति व्यापारद्वयार्थत्वाद्वा द्विकर्मकत्वं तदुपासनाद्वयतत्त्वं विचचक्षिरे व्याख्यातवन्तस्तेषां धीराणां वाक्यमितिशेषः । अथवा प्रसिद्धत्वाद्वाक्यमिति कर्मणः अप्रयोगः आख्यातोपयोग इत्यपादानत्वस्याविवक्षया शेषे षष्ठी धीरेभ्य इत्यर्थः । इति पूर्वार्द्धोक्तप्रकारेण वयं शुश्रुम । श्रुतवन्तः ॥ १० ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

अन्यत्फलं कार्यमुपासतां स्यादुपासतां कारणमन्यदेव ।
एतस्य तत्त्वं विबुधा य ऊचुस्तेषां पुरा वाक्यमिति श्रुतं नः ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
संपूर्णो दशमो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

यत एवमत उभयोः समुच्चयो युक्त इत्याह । संभूतिमिति । यः पुमान्संभूतिं च अवर्णलोपः पृषोदरादित्वात् । असंभूतिं प्रकृतिमथवा सम्यक् भवत्यस्याः कार्यमिति संभूतिः कारणं पूर्वापरसन्दर्भानुसारेण वक्तुरभिप्रायस्याभिधानियामकत्वात्प्रकृतिः तां च परं विनाशं च । च इत्यर्थे । विनाशोऽस्यास्तीति विनाशं कार्यम् अर्शआद्यच् । तदुभयं कार्यकारणोपासनाद्वयं सह समुच्चितं फलदमिति वेद जानाति सः विनाशेन हिरण्यगर्भाख्यकार्योपासनेन । मृत्युमनैश्वर्यादिदुःखजातं तीर्त्वातिक्रम्यासंभूत्या । अथवा पूर्वोक्तप्रकारेण संभूत्या अव्याकृताख्यकारणोपासनेन । यथास्मदपेक्षया अधिकजीवनेन देवा अमरास्तथा आपेक्षिकममृतं प्रकृतिलयमश्नुते प्राप्नोति ॥ ११ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

उपासने कार्यनिदानयोस्ते समाश्रिते वेद परस्परं यः ।
तत्राद्यया प्राप्यस ईश्वरत्वं द्वितीयया याति लयं प्रकृत्याम् ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
पूर्ण एकादशो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

अधुना कर्मणा उपासनां समुच्चिचीषन्प्रत्येकमुभयं फलं प्रदर्श्य निन्दति ।

अथवा व्याकृताव्याकृतोपासनयोः फलं प्रदर्श्य कर्मणां देवतान्तरोपासनानां च फलं दर्शयति । अन्धं तम इति । ये नरा अविद्यां विद्या ज्ञानं तद्भिन्ना अविद्या तां कर्म केवलमुपासते तत्पराः सन्तोऽनुतिष्ठन्ति ते अन्धं तमः जन्ममरणरूपं प्रविशन्ति प्राप्नुवन्ति य उ ये तु अशुद्धचित्ता अपि कर्म न कुर्वन्ति । किंतु केवलायां विद्यायां देवतोपासनायां रता आसक्तास्ते कर्माधिकारे सत्यपि कर्मत्यागेन प्रत्यवायरूपदोषयुक्ताः सन्तस्ततः कर्मानुष्ठातृभ्यः भूय इवाधिकमिव तमः संसरणलक्षणं प्रविशन्ति प्राप्नुवन्त्युपासनाफलं नाश्नुवते । किंतु संसरन्तीतिभावः ॥ १२ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

उपासते केवलकर्मजालं ये संसरन्तीह पुनः पुनस्ते ।
तेभ्योऽधिकं यान्ति गतागतं ते उपासते केवलदैवतानि ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
संपूर्णो द्वादशो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

उक्तार्थे श्रुतिर्विद्वद्वचः प्रमाणयति । अन्यदेवेति । विद्यायाः देवतोपासनायाः फलमन्यदेव । विद्यया देवलोक इतिश्रुतेः देवलोकप्राप्तिलक्षणं प्राज्ञा आहुः । तथा अविद्यायाः कर्मण अन्यत्कर्मणा पितृलोक इति वचनात्पितृलोकप्राप्तिलक्षणमाहुः दूरमेते विपरीते विषूची अविद्या या च विद्येति श्रुतेश्च । एवं प्रकारेण उभयतत्त्वव्याख्यातृभ्यः पूर्वमस्माभिः श्रुतमस्तीति तात्पर्यं पदव्याख्या तु व्याकृताव्याकृतोपासनावन्मन्त्रे कृता ॥ १३ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

बुधाः फलं कर्मण आहुरन्यत्स्याद्देवतोपास्तिफलं तथान्यत् ।
ये तस्य तत्त्वं गुरवो न ऊचुस्तेभ्यः पुरास्माभिरिति श्रुतं हि ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
पूर्णस्त्रयोदशो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

उभयोः समुच्चये फलमाह विद्यां चेति । विद्यां च देवतोपासनामविद्यां च कर्म तदुभयं सह समुच्चितं फलदातृ इति यः पुमान्वेद सोऽविद्यया कर्मणा मृत्युं स्वाभाविकमज्ञानं विस्मरणलक्षणं तीर्त्वा दूरीकृत्य विद्यया देवतोपासनेनामृतं देवतात्मभावमश्नुते प्राप्नोति तद्ध्यमृतमुच्यते यद्देवतात्मगमनमितिश्रुतेः । अत्रार्थे श्लोक योजना । यो देवतोपास्तिमथापि कर्म एकेन कार्यं पुरुषेण वेद । स्वकर्मणा मृत्युमतीत्य विद्वान्स विद्ययाप्नोति हि देवतात्वम् ॥१॥ अथवा कर्मणामुपासनानां च फलं प्रदर्श्य आत्मज्ञानेनैव कृतकृत्यतेति श्रुतिरुपपादयति । वक्तृतात्पर्यस्याभिधानियामकत्वात् । विद्यामात्मज्ञानं चपरमविद्यां च

कर्म इति उभयं पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानिति कर्म आत्मज्ञानं च पूर्वापराधिकारभेदेन सह एकपुरुषकर्तव्यत्वेन समुच्चितं यो वेद सोऽविद्यया कर्मणा उपासनापि मानसं कर्मैव मृत्युं स्वरूपविस्मरणहेतुं चित्तमलमनैकाग्र्यं तीर्त्वा अतिक्रम्य विद्यया आत्मज्ञानेन अमृतं मोक्षमश्नुते । तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनायेति श्रुतेः ॥ १४ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

कर्मात्मविज्ञानमपि क्रमेण संपाद्यमेकेन नरेण वेद ।
यः कर्मणा चित्तविशुद्धिमाप्य स विद्ययाप्नोत्यमृतं हि विद्वान् ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
पूर्णश्चतुर्दशो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

प्रथमव्याख्यायामुक्तोपासनावान्योगी देवतामन्ते प्रार्थयते । वायुरनिलमिति । द्वितीयव्याख्यायां तु आत्मज्ञस्य आप्तकामत्वेन देहान्ते अन्यत्र गमनं नास्ति आप्तकामो भवति । न तस्य प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवनीयन्ते ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येतीतिश्रुतेः । न च प्रार्थ्यं देवतान्तरं य एवं वेदाहं ब्रह्मास्मीति स इदं सर्वं भवतीति श्रुतेरतस्य सर्वात्मकत्वादसंकल्पत्वाच्च । तमक्रतुः पश्यति वीतशोक इत्युक्तत्वात् । अत आत्मज्ञवन्नान्यस्यात्रैव कृतकृत्यतेति निदर्शयितुं सिंहावलोकनन्यायेन पूर्वोक्तव्याकृताव्याकृतोपासनावान्देवतान्तरोपासनावांश्च लोकान्तरगमनयोग्यः योगी देवतामन्ते प्रार्थयेतेति श्रुतिरुपदिशति । वायुरिति । मम वायुः शरीरस्थः प्राणः प्राणोपलक्षितं लिङ्गशरीरम् उत्क्रान्तं सदमृतं मृत्युना अनाप्तं तानि मृत्युः श्रमो भूत्वोपयेमे इति प्रक्रम्य अथेममेव नाप्नोद्योऽयं मध्यमः प्राण इतिश्रुतेः । अनिलं सूत्रात्मानं प्राप्नोत्विति शेषः । यदा वै पुरुषोऽस्माल्लोकात्प्रैतीत्यादिना वायोरेव परलोकप्रापकत्वोक्तेः । अथेदं स्थूलं शरीरं भस्मान्तं भस्मैव अन्तः परिणामो यस्य तादृशं पृथिव्यंशत्वादत्रैव तिष्ठत्विति तात्पर्यम् । ओमिति ब्रह्मनाम । अवति प्राप्नोति सर्वान्पदार्थानथवा अवति रक्षति सर्वं भूतजातम् । अथवा अवति दीप्यत इति स्वयं प्रकाशं ब्रह्म । ॐ तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृत इति गीतावाक्यात् । तद्रूप क्रतो क्रतुर्यज्ञः । तद्धेतुत्वात्सङ्कल्पोऽपि क्रतुः । यथा क्रतुर्भवति तत्कर्म कुरुते इतिश्रुतेः । हे सङ्कल्प स्मर । यन्ममेष्टं तत्स्मर । यं यं वापि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् । तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावित इति भगवद्वाक्यात् क्लिबे कल्पते प्राप्तुं योग्यो भवतीति क्लिप् क्लिप् इमागमश्छान्दसः तस्मै क्लिबे जशादेशोऽयस्मयादित्वेन पदत्वात् । मया प्राप्तुं

योग्याय लोकाय क्रियार्थोपपदस्येति कर्मणि चतुर्थी तं दातुं स्मर स्मरणविषयं कुरु कृतं यन्मया बाल्यप्रभृति अनुष्ठितं तत्स्मर स्मरेत्यस्य त्रिरावृत्तिः संभ्रमेण प्रवृत्तत्वात् ॥ १५ ॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

सूत्रं मरुद्यातु वपुर्ममेदं भस्मान्तमुर्वीं प्रणवात्मकस्त्वम् ।
संकल्प यत्कर्म कृतं मयेष्टं प्राप्यं च लोकं मम संस्मराद्य ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
पूर्णः पञ्चदशो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

अथ कर्मकृत्सर्वाश्रमेषु परिचरितमग्निं प्रार्थयते । अग्नेनयेति । हे देव दीव्यति दीप्यत इति देवः द्योतनात्मक अग्ने अस्मांस्त्वदुपासकान्सुपथा गतागतरहितेन मार्गेण राये भोग्याय फलाय मुक्तिरूपाय तादर्थ्ये चतुर्थी तदर्थं नय प्रापय । यतः भवान्विश्वानि सर्वाणि वयुनानि ज्ञानानि कर्माणि वा विद्वाञ्जानन् । किंच जुहुराणं हुर्छेः सनो लुक् छलोपश्चेति सिद्धं कौटिल्यं वञ्चनात्मकं व्यवहारार्थमाचरितमेनः पापमस्मदस्मत्तः युयोधि अमिश्रितं कुरु नाशयेत्यर्थः । अमिश्रणार्थकाद्युधातोरादादिकादपि बहुलं छन्दसीतिश्लुः अङितश्चेति हेर्धिः वा छन्दसीत्यपित्त्वविकल्पान्ङित्त्वाभावेन गुणः । निष्पापत्वे मुक्तियोग्यत्वं स्यादिति भावः यतः अधुना वयं नमस्कारमपि कर्तुमशक्ताः शरीरापाटवात्किमुतान्यपरिचर्यामतस्ते तव भूयिष्ठां बहुतरां नमउक्तिं नमस्कारवचनं विधेम उत्तमपुरुषे आशीर्लिङो बहुवचनं छन्दस्युभयथेति सार्वधातुकत्वम् अङ् आलोपः क्रियाम । नमस्कारेण वै खल्वपीति वचनान्नमोऽस्तु नमोऽस्त्विति ब्रूमः एतावतैव त्वं प्रसन्नो भवेति तात्पर्यम् ॥१६॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः।

ज्ञानानि सर्वाणि विदंस्त्वमग्ने संप्रापयास्मान्सुपथा विमुक्तिम् ।
कौटिल्यमेनः कुरु नः पृथक्त्वां कुर्मो नमोऽन्ते बहुधा स्ववाचा ॥१॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
संपूर्णः षोडशो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

अथ पुनरादित्यान्तर्यामिपुरुषोपासनामभेदेन वर्णयन्नैकात्म्यमुपसंहरति । हिरण्मयेनेति । हिरण्मयेन हिरण्यस्य विकारः हिरण्मयं तदिव प्रकाशात्मकं तेन पात्रेण पिबन्ति रश्मयः रसान्यत्र स्थिताः तेन बिम्बेन सत्यस्य । सत्यस्य सत्यमिति श्रुतेः ब्रह्मणः मुखं मुखमिव मुखं प्रधानं रूपमपिहितमाच्छादितं सर्वजनैरज्ञातमास्ति । तथापि यः प्रसिद्ध असौ प्राकृतजनानां परोक्ष आदित्ये सूर्यमण्डले स्वयंप्रकाशः सकलशक्त्याधारभूतः पुरुषः स वा अयं पुरुषः सर्वासु पूर्षु पुरिशय इतिश्रुतेः । अन्तर्याम्यस्ति स पुनरसावित्यनेनावधारणं स एव ।

अथवा एतच्छब्दार्थे अदःशब्दः । एषः सर्वसमीपतरः अहमिति प्रत्यक्षतः स्वानुभवं श्रुतिरधिकारिणे प्रदर्शयति स यश्चायं पुरुषे यश्चासावादित्ये स एक इतिश्रुतेः ॐ ॐकारवाच्यं खं आकाशमिव व्यापकं ब्रह्म अहमस्मीति भावः । एवमेव त्वमपि ब्रह्मरूपोऽसीति तात्पर्यम् ॥१७॥ अत्रायं सङ्ग्राहकः श्लोकः ।

तेजोमयेनापिहितं स्वरूपं सत्यस्य बिम्बेन सदा परं तु ।
भानावसौ यः पुरुषोऽस्तिसोऽहं ज्ञेयं विभु ब्रह्म सदोंस्वरूपम् ॥ १ ॥
ईशावास्यस्य विवृतौ कृतायां रामशर्मणा ।
पूर्णः सप्तदशो मन्त्रः प्रीयतां तेन राघवः ॥ २ ॥

माध्यंदिनेशोपनिषद्रहस्यप्रकाशकं श्लोकसमूहमेतम् ।
कृत्वार्पितं श्रीगुरुपादपद्मे पठत्यजस्रं स विमुक्तिमीयात् ॥ १ ॥
ईशाख्योपनिषद्रहस्यविवृतिं श्रीरामशर्माकृत
श्रीकृष्णात्रिकुलोद्भवः कविवरः श्रीसिद्धाराजात्मजः ।
शाके खेटगुणाचलावनि १७३९ मिते यामीश्वरेऽब्दे मधौ
सेयं श्रीरघुवीरपादकमले भक्त्यार्पिता श्रीमति ॥ २ ॥

इति श्रीमद्विद्वन्मुकुटालङ्कारहीरश्रीराजयोगिवरिष्ठश्रीसिद्धेश्वरसूरिसूनुना श्रीरामचन्द्रपण्डितेन विरचिता श्रीमाध्यंदिनीयेशावास्योपनिषद्रहस्यविवृतिः समाप्तिमगमत् ॥

॥ ॐ तत्सत् ॥

ईशावास्यभाष्यम् आनन्दभट्टोपाध्यायकृतम् ।

ॐ दर्शपूर्णमासाद्यश्वमेधान्तं कर्मकाण्डं समाप्तमथेदानीं ज्ञानकाण्डं प्रस्तूयते । ईशावास्यमिति । ईशावास्यमित्यादीनां मन्त्राणामपि यथा कथञ्चन कर्मसु विनियोगः किं न स्यादिति केनचित्पृष्टे ऋचा पुरुषं ब्रह्माणं दक्षिणतः पौरुषेण नारायणेनाभिष्टौति । सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपादित्यनेन षोडशर्चेनेत्यादि । तत ईशावास्यमित्यादिमन्त्राणां कर्मसु प्रमाणतोऽविनियोगात् । यागकल्पनायां तु विशेषं परिहृत्यैव यागकल्पना सा भवति नेतरेति श्रीभगवाग्च्छङ्कराचार्यो विरोधादेवाविनियोगस्तेषां मन्त्राणां कर्मणीति प्रतिपादयति । ईशा वास्यमित्यादयो मन्त्राः कर्मस्वविनियुक्तास्तेषामकर्मशेषस्यात्मनो याथात्म्यप्रकाशकत्वादिति । तमेवं सविस्तरं प्रतिपादयति । याथात्म्यमात्मनः शुद्धत्वापापविद्धत्वाशरीरत्वादि वक्ष्यमाणं कर्मणा विरुद्धयत इत्यतो युक्तस्तेषां कर्मस्वविनियोगः । न चैवंलक्षणत्वं याथात्म्यमुत्पाद्यं संस्कार्यं कर्तृत्वं भोक्तृत्वं येन कर्मशेषता स्यात् । सर्वासामुपनिषदामात्मयाथात्म्यनिरूपणेनैवोपयोगाद्गीतानां मोक्षधर्माणां चैतत्परत्वात् । तस्मादात्मनोऽपृथक्त्वाकर्तृत्वादि शुक्लत्वादि नोपादाय तस्य लोकबुद्धिसिद्धानि कर्माणि विहितानि । यो हि दृष्टेन कर्मफलेन ब्रह्मवर्चसा वादृष्टेन स्वर्गादिना वाऽनुभीयते । तत्र च द्विजातिरहं लक्षणाद्यधिकारधर्मवानित्यात्मानंमन्यते । सोऽधिक्रियते कर्मस्वित्यधिकारविदो वदन्ति । तस्मादेते मन्त्रा ह्यात्मनो याथात्म्यप्रकाशनेनात्मविषयाः । स्वात्मविकाराज्ञानं निवर्तयन्तः शोकमोहादिसंसारविच्छित्तिसाधनमात्मैकत्वादिविज्ञानमुत्पादयन्ति । एवमुक्तविषयसंबन्धप्रयोजनान्मन्त्रान्सङ्क्षेपतो व्याख्यास्यामः । अस्य कृत्स्नस्याध्यायस्य दध्यङ्ङाथर्वण ऋषिः । आत्मा देवता प्रतिमन्त्रं च ईशावास्यं कुर्वन्नेव असुर्यानामेति तिस्रोऽनुष्टुभ आत्मदैवत्या दध्यङ्ङाथर्वण ऋषिः । अत्र च कश्चन पुत्रं शिष्यं वा गर्भाधानादिभिः संस्कारैः संस्कृतशरीरमधीतवेदमुत्पादितपुत्रमिह जन्मनि जन्मान्तरे वा यथाशक्त्यनुष्ठितयज्ञादिना क्षपितकल्मषः । नित्यानित्यवस्तुविवेकवन्तं दैववशात्कथञ्चिदिहामुत्रार्थफलभोगविरागयुक्तं शमदमादिसंपन्नं मुमुक्षुं शिक्षयति । स्वयमाचार्यस्वरूपा सती श्रुतिराह । ईशावास्यमिति । ईश ऐश्वर्येऽस्य क्विबन्तं तृतीयान्तं रूपमीशेति ईष्ट इतीट् तेनेशा ईशित्रा ईशा तेन परमेश्वरेण पर-

मात्मना सर्वजन्तूनामात्मभूतेन स्वेनात्मना ईशा वास्यं वसनिवासे वास्यं निवसनीयं किमितीदं प्रत्यक्षादिभिः प्रतीयमानं साक्षिदृश्यं चेदमात्मव्यतिरिक्तं सर्वमिदमीशा वास्यं सर्वेषु स्वकार्येषु स्वकारणभूते निवास्यम् । जगति पृथिव्यां जगत्यां जगत्युपलक्षिते जगति किञ्चेति चकारो भिन्नक्रमः । जगति व्यक्तं च लोकप्रसिद्धं वस्तुजातं तत्सर्वमीशा वास्यं निवास्यं स्वेनात्मना निवास्यम् । किञ्च वस आच्छादने अहमेवेदं सर्वमिति परमसत्यरूपेणेशा परमात्मना अनृतमिदं सर्वं वास्यं छादनीयमाच्छादनीयं कार्यस्य कारणसत्ताप्रकाशव्यतिरेकेणारोपितस्याधिष्ठानप्रकाशव्यतिरेकेण पृथक्सत्ताप्रकाशनाभावादेवेदं सर्वं जगदीशा वास्यम् । यतः प्रत्यगात्मनः सच्चिदानन्दलक्षणपुरुषार्थरूपं स्वत एव सिद्धम् । तेन स्वस्मिन्नारोपितस्याहमिदं ममेदमित्येवमनात्मकस्य सर्वस्यानर्थभूतस्य जगतस्त्यक्तेन त्यागेन सर्वाधिष्ठानभूतस्वस्वरूपयाथात्म्यानुभवसामर्थ्यसिद्धेन त्यक्तेन त्यागेनात्मानं भुञ्जीथाः । भुजोऽनवन इत्यस्य रूपम् । पालनेऽपि छन्दस्यात्मनेपदं भवत्यत आत्मानं भुञ्जीथाः पालयेथाः कृतं कृत्यं प्राप्तं प्रापणीयं । आत्मलाभान्न परं विद्यत इतिश्रुतेः । एवंत्यक्तेषणस्त्वं मा गृधः कस्यस्विद्धनं । गृधुअभिकाङ्क्षायाम् । कस्यस्वित्परस्य धनं मा गृधः । अभिकाङ्क्षां मा कार्षीर्धनविषयाभिकाङ्क्षां मा कार्षीरित्यर्थः । स्विदिति निपातो वितर्कवचनः । अस्य संपूर्णकामत्वादेवान्यार्थविषयाकाङ्क्षा किन्नु कर्त्तव्या न कर्त्तव्येत्यर्थः । विचार्यमाणे तथाविधस्यार्थस्याभावादेव अथवा मा गृधः कस्यचिद्धनमिति आक्षेपार्थः न कस्यचिद्धनमस्ति यद्गृध्येत । आत्मैव सर्वमितीश्वरभावनया सर्वं द्वैतमात्रं त्यक्तमत आत्मन एवेदमात्मन एव तु सर्वं परस्य कस्यचित्संबन्धित्वेन प्रतीयमानस्य स्वयं संबन्धित्वमापादयितुमभिकाङ्क्षां मा कार्षीः स्वव्यतिरेकेणातो मिथ्याविषयं ग्रहं मा कार्षीरित्यर्थः । एवमात्मविदः पुत्राद्येषणात्रयसंन्यासेनात्मज्ञाननिष्ठतयात्मा रक्षितव्य इत्येष वेदार्थः । अथैतस्यार्थस्य ग्रहणस्य तु साधनत्वेनेदमुपदिशति ॥ १ ॥

कुर्वन्नेवेहेति। इह कर्मभूमौ शतं समाः शतं वर्षाणि जिजीविषेद्यदि भवाञ्जीवितुमिच्छंस्तर्हि कर्माण्यग्निहोत्रादीनि कुर्वन्नेव भवाञ्जिजीविषेच्छतं समा इति जीवतः पुरुषस्य जीवितं परमायुरनूद्य कुर्वन्कर्माणीत्यवधीयते । एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे नराभिमानिनि त्वयि । एवं जीवति सति कर्म न लिप्यते कर्मणा न लिप्यत इत्यर्थः । नान्यथेतोऽस्ति। इत अस्माद्यथोक्तप्रकारादन्यथा प्रकारान्तरं नास्ति । एको ज्ञानमार्गः द्वितीयः कर्ममार्गः एवंप्र-

कारद्वयादन्यत्प्रकारान्तरं नास्तीत्यर्थः । देवताभक्तिरपि उभयात्मिका एव । अतो न विरोधः । एवं चेदशुभं कर्म न लिप्यते केचिदेवं योजयन्ति । इह लोके कर्माणि यज्ञेन दानेनेत्यादिना मुक्तिसाधनत्वेन विहितानि कर्माणि कुर्वन्नेव शतं समाः संवत्सराणि जिजीविषेदिति व्यत्ययः । एवमिह एवं त्वयि वर्तमाने सति तव मुक्तिरस्त्विति शेषः। नान्यथेतोऽस्ति । इतः प्रकारादन्यथा मुक्तिर्नास्तीत्येतदुक्तं भवति । यथा स्वर्गप्राप्तेर्नानाभूताः विशेषाः तथा मुक्तेर्न मार्गभेदोऽस्ति अपि तु एक एव मार्गः ज्ञानलक्षणः कर्म लिप्यते नास्ति येन प्रकारान्तरेण विद्यमानेन कर्म लिप्यते तथा प्रकारान्तरं नास्तीत्यर्थः। अतः शास्त्रविहितान्यग्निहोत्रादीनि कर्माणि कुर्वन्नेव जिजीविषेदिति । कथं पुनरिदमवगम्यते आद्येन मन्त्रेण ससंन्यासज्ञाननिष्ठोक्ता द्वितीयेन तदशक्तस्य कर्मनिष्ठेति ज्ञानकर्मणोर्विशेषोपरोधं पर्वतसर्षपवदेवोक्तं न स्मरसि किमित्याद्युक्तम् । यो जिजीविषेत्स कर्म कुर्वन्नेवेति । ईशा वास्यमिद ँ सर्वं यत्किञ्च जगत्यां जगत्। तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्य स्विद्धनमिति । तेन जीविते मरणे वा गृधिं मा कुर्वित्यरण्यमियादिति पदमतो न पुनरियादिति व्यासशासनादुभयोः फलभेदं च वक्ष्यति । इमौ द्वावेव पन्थानावनुनिष्क्रान्ततरौ भवतः । क्रियापथश्चैव पुरस्तात्संन्यासपथश्च तयोर्न्यास एवात्यरेचयदिति तैत्तिरीयके। द्वाविमावथ पन्थानौ यत्र वेदाः प्रतिष्ठिताः । प्रवृत्तिलक्षणो धर्मो निवृत्तिश्च सुभाषित इत्यादि पुत्राय विचार्य निश्चितमुक्तं श्रीवेदव्यासेन वेदाचार्येण । श्रीभगवता । लोकेऽस्मिन्द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयानघ । ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां कर्मयोगेन योगिनामिति । विभागं चानयोर्दर्शयिष्यामः । अथेदानीमविद्वन्निन्दाऽऽरभ्यते विद्वत्प्रशंसार्थम् ॥ २ ॥

असुर्या नाम त इति । परमात्मभावमद्वयमपेक्ष्य देवादयोऽप्यसुराः असुषु रमन्त इति । तेषां संभूताः लोकाः असुर्या नामशब्दः प्रसिद्धवचनस्ते लोकाः कर्मफलानि जन्मानि येषु लोक्यन्ते दृश्यन्ते भुज्यन्त इति । अन्धेनादर्शनात्मकेन तमसा अज्ञानलक्षणेनान्धकारेणावृता आच्छादितास्तान्स्थावरान्तान्लोकां ते प्रेत्य मृत्वेमं देहं परित्यज्याभिगच्छन्ति । यथाकर्म यथाश्रुतम् । तेतान्गच्छन्ति । ते क इति तानाह । ये के चात्महनो जना इति । आत्मानं घ्नन्तीत्यात्महननमात्मभेददर्शनं तत्कुर्वन्ति ते के अविद्वांसः स्वस्वरूपाविदः तद्विपर्ययेण विद्वांसो मुच्यन्ते न त्वात्महनः । तर्हि तत्कीदृशमात्मतत्त्वमिति तदाह ॥ ३ ॥

अनेजदेकमिति । आत्मदेवत्या त्रिष्टुप् । अतिवेगवान्वायुः प्रसिद्धस्ततो

हि वेगवत्तरं मनस्ततोऽप्यतिवेगवत्तरमात्मतत्त्वं कथं विरुद्धमिदमुच्यते निश्चलं जवीय इति । नैष दोषः निरुपाध्युपाधिमत्त्वोपपत्तेः । तत्र निरुपाधिस्वरूपेणोच्यते । अनेजदेकमिति । सोपाधिस्वरूपेणोच्यते । मनसो जवीय इति । मनसो जवेनान्तःकरणस्य सङ्कल्पादिलक्षणस्योपाधेरनुवर्त्तमानात्तत्र प्रवृत्तिश्च व्यर्थं पुरतः पुरतश्चात्मतत्त्वं प्रकाशत इति ज्योतिर्ब्राह्मणे प्रसिद्धम् । इहैव दुःस्थस्य मनसो ब्रह्मलोकादिदूरसङ्कल्पनं नानागमनं क्षणमात्रादित्यतो मनसो जविष्ठत्वं लोके प्रसिद्धम् । तस्मिन्मनसि ब्रह्मलोकाद्विदूरं गच्छति प्रथमं प्राप्त इवात्मचैतन्याभासो गृह्यते । अतो मनसो जवीय इत्याह। किञ्च नैनद्देवा आप्नुवन्निति । एतदात्मतत्त्वं देवाः द्योतनसाधनत्वात्सर्वथापि तदात्मतत्त्वं चक्षुरादीन्द्रियाणि देवाः नाप्नुवन्न प्राप्नुवन्न विषयीकुर्वन्निति । प्रकाशविषयीकर्त्तुं वा श्रम एव ततस्तेभ्यो मनो जवीयः । मनोऽव्यवहारः व्यवहितत्वात् । नाभासमात्रमप्यात्मनो नैव देवतानां विषयो भवति यत्स्यान्मनसोऽपि पूर्वमर्षत्पूर्वमेव गतं व्योमवद्व्यापित्वात् । सर्वथापि तदात्मतत्त्वं सर्वसंसारधर्मवार्जितं स्वेन नीरूपेणाविक्रियं सदुपाधिकृताः सर्वाः संसारविक्रिया अनुभवतीवाऽविवेकिनां मूढानामेकमनेकमिव प्रतिदेहं प्रत्याचक्षते स्वत इत्येतदाह । तद्धावत इति । तद्यत्प्रसिद्धमात्मतत्त्वं तद्धावतः दूरं गच्छतोऽन्यान्मनोवागिन्द्रियप्रभृतीनात्मविलक्षणानत्येत्यतीत्य गच्छतीव । इवार्थं स्वयमेव दर्शयति । तिष्ठदिति । तिष्ठत्स्वयं सदित्यर्थः । तस्मिन्नात्मतत्त्वे सति चैतन्यस्वभावे मातरिश्वा मातरि अन्तरिक्षे श्वयत इति मातरिश्वा सर्वप्राणभृत्क्रियात्मकः । यदा सर्वाणि कार्यकारणजातानि यस्मिन्नोतानि प्रोतानि यत्सूत्रसंज्ञकं सर्वस्य जगतो विधारयितृ स मातरिश्वा । अपः अप इति कर्मनाम अपः कर्माणि प्राणिनां चेष्टालक्षणान्यग्न्यादित्यपर्जन्यादीनां ज्वलनदहनप्रकाशवर्षादिलक्षणानि यज्ञदानहोमादीनि दधाति स्थापयति विभजतीत्यर्थः । समष्टिव्यष्टिरूपो ह्यसौ वायुः धास्यतीति वा । भीषास्माद्वातः पवत इत्यादिश्रुतिभ्यः । सर्वा हि कार्यकरणादिविक्रिया नित्यचैतन्यात्मस्वरूपे सर्वस्यादिभूते सत्येव भवन्तीत्यर्थः। न मन्त्राणां जामितास्तीति पूर्वोक्तोऽर्थः । कश्चिद्विशेषं दर्शयन्नाह ॥ ४ ॥

तदेजति । यस्तु सर्वाणि भूतानि यस्मिन्सर्वाणि भूतानीति आत्मदेवत्यास्तिस्रोऽनुष्टुभः । तदेजति । तद्यत्प्रकृतमात्मतत्त्वं तदेजति उपाधित एजति चलति । तन्नैजति । तदेवत्वात्मतत्त्वमतो नैजति नैव चलति । अचलमेव सच्चलतीव भवतीत्यर्थः । तद्दूरे । वर्षकोटिशतैरप्यविदुषामप्राप्यत्वा-

त्सदूर एव । तत् उ एव अन्तिके अतिसमीपे विदुषामात्मत्वात्तदन्तिक एव । अत्यन्तसमीप एव न केवलं दूरे अन्तिके तदन्तः अस्य सर्वस्य जगत अन्तरात्मैव । एष त आत्मा सर्वान्तर इति श्रुतेः । अस्य सर्वस्य जगतो नामरूपक्रियात्मकस्य तदेव सर्वस्य बाह्यतः व्यापित्वादाकाशवन्निरतिशयसूक्ष्मत्वादतो ज्ञानघन एवेति शासनान्निरन्तरम् ॥ ५ ॥

यस्तु शोधिततत्त्वंपदार्थो मुमुक्षुः सर्वाणि भूतान्यव्यक्तानि स्थावरान्तानि चेतनाचेतनान्यात्मानं त्वामनु अन्वेति सदा पश्यति आत्मव्यतिरिक्तानि न प्रपश्यति । अपि तु आत्मन्यात्मत्वेन पश्यतीत्यर्थः । सर्वभूतेषु चात्मानं तेषु सर्वेषु भूतेषु चात्मानमनुपश्यति तेषामपि भूतानामात्मानमात्मतत्त्वं न पश्यति यथास्य कार्यकरणसङ्घातरूपमात्मानं सर्वप्रत्ययसाक्षिभूतं सत्यं केवलं । निर्गुणोऽनेनैव स्वरूपेणाव्यक्तानां स्थावरान्तानामहमेवात्मेति सर्वभूतेषु चात्मानं यस्तु पश्यति । ततस्तस्माद्दर्शनान्न विजुगुप्सते जुगुप्सां घृणां न करोति गुप् रक्षणे देहादिकं गोप्तुं न गच्छतीति वा । ज्ञानप्राप्तस्यैवानुवादोऽयम् । सर्वा हि घृणात्मनोऽन्यद्द्रष्टव्यं पश्यतो भवति । आत्मानमेव त्वनन्तेषु विशुद्धं निरन्तरं पश्यतो न प्राणादिनिमित्तमस्तीति । प्राप्तमेव ततो न विजुगुप्सत इतीममेवार्थमन्योऽपि मन्त्र आह । सर्वासां श्रुतीनामत्रैव तात्पर्यमिति प्रदर्शयितुम् ॥ ६ ॥

यस्मिन्सर्वाणि भूतानीति । यस्मिन्यथोक्त आत्मनि सर्वाणि भूतानि तान्येव भूतानि परमार्थदर्शनादात्मैवाभूदात्मैव संवृत्तः । परमार्थतो विजानत एवमात्मतत्त्वं विजानत एतत्तस्मिन्काले तस्मिन्नवस्थाविशेषे तत्र चात्मनि को मोहः । मुह वैचित्ये को मोहः कः शोकः कः संसार एकत्वमनुपश्यतः शोकमोहौ कामबीजमजानतो भवति न त्वात्मैकत्वं विशुद्धं गगनोपमं पश्यतः को मोहः कः शोक इति । शोकमोहयोरविद्याकार्ययोः संसारमसंसारमित्यज्ञानयोराक्षेपेण संप्रदर्शनात्सकारणस्य संसारस्यात्यन्तमेवोच्छेदः प्रदर्शितो भवति । योऽयमतीतेन मन्त्रेणोक्त आत्मा किंलक्षण इत्यपेक्षायामयं मन्त्रः प्रवर्तते ॥ ७ ॥

स पर्यगादिति । आत्मदेवत्या जगती । स यथोक्त आत्मा पर्यगात्परितः समन्तादगात्परितो गच्छति सर्वमवगच्छति व्याप्नोति च । आकाशवद्व्यापी शुक्रं शुचदीप्तौ शुचिमद्दीप्तिमदित्यर्थः अकायमशरीरं लिङ्गशरीरवर्जितमव्रणमहतम् । अस्नाविरं स्नावाः शिरा न विद्यन्ते यस्य तदस्नाविरं कविः क्रान्तदर्शी नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टेत्यादिश्रुतेः । मनीषी मनस ईशिता सर्वज्ञ ईश्वर

इत्यर्थः । परिभूः सर्वेषामुपरि भवतीति परिभूः । स्वयमेव भवतीति स्वयंभूः । एषामुपरि भवति यश्चोपरि भवति स स्वयमेव सर्वो भवतीति स्वयंभूः स नित्यमुक्त ईश्वरः । याथातथ्यतः यथातथा भावो याथातथ्यं यथाश्रुतकर्मफलसाधनतोऽर्थान्कर्तव्यपदार्थान्व्यदधादकरोद्विहितवान्यथानुरूपं व्यभादित्यर्थः । शाश्वतीभ्यः समाभ्यः संवत्सरात्मभ्यः प्रजापतिभ्य इत्यर्थः । अत्राद्येन मन्त्रेण सर्वेषणापरित्यागाज्ज्ञाननिष्ठोक्ता । प्रथमो वेदार्थः । ईशा वास्यमित्यादिना मागृधः कस्यस्विद्धनमिति । अज्ञानिनां जिजीविषूणां ज्ञाननिष्ठासम्भवे सति कुर्वन्नेव कर्माणि जिजीविषेज्जिजीविषेरिति कर्मनिष्ठा । द्वितीयो वेदार्थः अनयोश्चिरन्तनयोर्मन्त्रः प्रदर्शितः । सोऽकामयत जाया मे स्यादिति तस्याज्ञानिनः कर्माणि मन एवस्यात्मा वाग्जायेत्यादिवचनात् । अज्ञत्वं कामित्वं च निश्चितमवगम्यते । तथाच आत्मस्वरूपावस्थानं जायाद्येषणासंन्यासेनात्मविदां कर्मनिष्ठाप्रातिकूल्येनात्मस्वरूपनिष्ठैव दर्शनात् । किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्मायं लोक इत्यादिना यज्ज्ञाननिष्ठा संन्यासिनस्ते असुर्या नाम त इत्यादिना । अविद्वन्निन्दाद्वारेणात्मनः स पर्यगादिति वदतः मन्त्रैरुपदिष्टः यत्र तत्राधिकृता न कामिनइति यथा च श्वेताश्वतराणां मन्त्रोपनिषदि । अत्याश्रमिभ्यः परमं पवित्रं प्रोवाच सम्यगृषिसङ्घजुष्टमित्यादि विभज्योक्तम् । ये तु कर्मनिष्ठाः कर्म कुर्वन्त एव जिजीविषवस्तेभ्य इदमुच्यते । अन्धन्तम इत्यादिना । कथं पुनरिदमवगम्यते साध्यसाधनभेदोपमर्शनं । यस्मिन्सर्वाणि भूतान्यात्मैवाभूद्विजानतः । तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः । यदात्मैकत्वविज्ञानं तत्र केनचिदपि कर्मणा ज्ञानान्तरेण वा स मूढः समुच्चिचीषति । भवतु समुच्चिचीषया अविद्वन्निन्दा । तत्र च यस्य येन समुच्चयः संभवति न्यायतः शास्त्रतो वा तदिहोच्यते । दैवं वित्तं देवताद्विज्ञानं कर्म संबन्धित्वेनोपन्यस्तेन परमात्मविज्ञानं विद्यया देवलोक इति पृथक्फलाश्रयणात्ततो ज्ञानकर्मणोरिहैकैकानुष्ठाननिन्दा समुच्चिचीषया निन्दापरैकैकस्य पृथक्फलाश्रयणाद्विद्यया तदारोहन्ति विद्यया देवलोकः । तत्र दक्षिणायन्ति कर्मणा पितृलोक इति । न हि शास्त्रविहितं किञ्चिदकर्तव्यतामियात् ॥ ८ ॥

अन्धं तमः प्रविशन्ति । षडनुष्टुभः आत्मदेवत्याः अन्धं तमोऽदर्शनात्मकं तमः प्रविशन्ति के ये अविद्यामविद्या कर्मेत्यर्थः । अविद्यामग्निहोत्रादिलक्षणामेव केवलामुपासते । तत्पराः सन्तोऽनुष्ठन्तीत्यभिप्रायः । ततो भूय इव ते तमः । ततस्तस्मादन्धात्मकाद्भूय एव बहुतरमेव तमः प्रविशन्ति ते

क इति । य उ विद्यायां रताः ये तु कर्म हित्वा य उ एव विद्यायामेव रताः ज्ञान एव रताः ततो बहुतरमेव तमः प्रविशन्ति । अनन्दा नाम ते लोका अन्धेन तमसावृताः । तांस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति अविद्वांसोऽबुधा जना इति श्रुतेः । अत्रावान्तरफलभेदं विद्याकर्मणोः समुच्चये कारणमाह । अन्यथा फलवदफलवतोः सन्निहितयोरङ्गाङ्गितैव स्यादिति ॥ ९ ॥

अन्यदेवाहुरिति । अन्यत्पृथगेव विद्यया क्रियते फलमित्याहुः । अन्यदेवाहुरविद्यया कर्मणा अन्यदेव फलं क्रियत इत्याहुर्वेदाः कर्मणा पितृलोको विद्यया देवलोक इत्यादयः । इत्येवं शुश्रुम श्रुतवन्तो वयं धीराणां धीमतां वचनं शुश्रुमः । य आचार्या नोऽस्मभ्यं तत्कर्म च ज्ञानं च विचचक्षिरे व्याख्यातवन्तस्तेषामयमागमः पारम्पर्यागत इत्यर्थः ॥ १० ॥

यत एवं विद्यां चाविद्यां चेति देवताज्ञानं कर्म चेत्यर्थः । यस्तद्वेद तदुभयं ज्ञानं कर्म च सह एकेन रूपेणानुष्ठेयं यो वेद तस्यैव समुच्चयकारिण एकपुरुषार्थसंबन्धक्रमेण किं स्यादित्युच्यते । अविद्यया मृत्युं तीर्त्वेति । अविद्यया कर्मणाग्निहोत्रादिना मृत्युं स्वाभाविकं रागतः क्रियमाणं कर्म ज्ञानं च मृत्युशब्दवाच्यं तदुभयं तीर्त्वातिक्रम्य विद्यया वेदान्तज्ञानेनामृतं देवतात्मभावमश्नुते व्याप्नोति । तद्वदत्रामृतमश्नुते यद्देवतात्मगमनम् । अधुना व्याकृताव्याकृतोपासनयोः समुच्चिचीषया प्रत्येकं निन्दोच्यते ॥ ११ ॥

अन्धं तमइति । अन्धं तमः प्रविशन्ति के ये असंभूतिं संभवनं संभूतिः सा यस्य कार्यस्य संभूतिः तस्या अन्या असंभूतिः । प्रकृतिः प्रक्रियते कार्यं यया प्रकृतिः कारणमव्याकृताख्यां तामसंभूतिमव्याकृताख्यां प्रकृतिकारणमविद्यां कामकर्मबीजभूतामदर्शनात्मिकामुपासते । ते तदनुरूपमेव फलं तमोऽदर्शनात्मकं प्रविशन्ति । ततस्तस्मादपि भूयः बहुतरमिव तमः प्रविशन्ति । के ये उ एव संभूत्यां रताः संभूत्यां कार्यब्रह्मणि हिरण्यगर्भाख्य एव रतास्ते ततो भूय इव तमः प्रविशन्ति । अथाधुनोपासनयोः समुच्चयकरणायावयवफलभेदमाह ॥ १२ ॥

अन्यदेवाहुरिति । अन्यदेव पृथगेवाहुः फलं संभवात्संभूतेः कार्यब्रह्मोपासनादणिमाद्यैश्वर्यलक्षणं फलमाहुर्वेदाः । तथा अन्यदाहुरसंभवादसंभूतेरव्याकृतादव्याकृतोपासनादन्यदेव फलमाहुः । अन्धं तमः प्रविशन्तीति शुश्रुम । श्रुतवन्तो वयं धीराः ये नस्तद्विचचक्षिरे । ये आचार्याः धीराणां वचनं विचचक्षिरे । व्याकृताव्याकृतोपासनाफलवचनं व्याख्यातवन्त इत्यर्थः । यत एवमतः समुच्चयः संभूत्योर्युक्त एवैकपुरुषार्थत्वादित्याह ॥ १३ ॥

संभूतिं च विनाशं च यस्तद्वेदोभयꣳसह । विनाशेन मृत्युर्नाशो-धर्मो यस्य स तेन विनाशधर्मणा हिरण्यगर्भोपासनेनैश्वर्यप्राप्तिद्वारा अनैश्वर्य-धर्मकामादिदोषजातं च मृत्युं तीर्त्वा संभूत्या । अत्राकारलोपश्छान्दसः । असंभूत्या असंभूत्युपासनया अव्याकृतोपासनेनामृतं प्रकृतिलयलक्षणं कार-णत्वप्राप्तिलक्षणममृतमश्नुत इति ततश्च पुनः संसारो भवतीति एवमपरं विद्या-कर्मसमुच्चये फलमभिहितं । तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यत इति स्वतन्त्रस्य सर्वकर्मसंन्यासपूर्वस्य सम्यक् ज्ञातस्य फलमभिहितमेवं द्विः-प्रकारः प्रवृत्तिनिवृत्तिलक्षणो वेदार्थोऽनेन प्रकाशितः । प्रवृत्तिलक्षणस्य वेदार्थ-स्य विधिप्रतिषेधलक्षणस्य कृत्स्नस्य प्रकाशने प्रवर्ग्यान्तं ब्राह्मणमुपयुक्तम् । निवृत्तिलक्षणस्य प्रकाशने विद्यामुपासत इति । तत ऊर्ध्वं बृहदारण्यकं तत्रापि प्राणादिविषयोपासनं न परं किञ्चिदन्यन्निर्गुणब्रह्मपरमिति विभज्य दर्शनीयम् । कार्यं सगुणब्रह्मोपासनावाक्यजातं चान्धं तमः प्रविशन्ति येऽ-विद्यामुपासत इत्यादिषण्मन्त्रप्रकाशितार्थस्य प्रकाशने उपयुक्तं इतरत्सर्वं निर्गुणतत्त्वैकनिष्ठमिति । विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयꣳसह । अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययामृतमश्नुत इति यदुक्तं तत्र केन मार्गेणामृतत्वमश्नुत इत्य-र्चिरादिमार्गेणेत्युच्यते । एवं यथोक्तोपासनं कुर्वन्नुपासकः स्वदेहस्यान्तकाले प्राप्ते आत्मनोऽमृतत्वप्राप्तिद्वारभूतमादित्यं याचते ॥ १४ ॥

हिरण्मयेन पात्रेणेति । आदित्यदेवत्या अनुष्टुप् हे पूषन् हे सूर्य अ-स्मत्पोषक हिरण्मयेन ज्योतिर्मयेन पात्रेण आधारभूतेन सत्यस्य आदि-त्यमण्डलस्थस्य ब्रह्मणोऽपिहितं मुखं द्वारमपिहितं । हिरण्मयेन पात्रेण द्वारस्यापिधानं कृतं । अतस्तत्त्वं पूषन्नपावृणु पूषन्तत्पिधानं त्वमपावृण्व-पगमय । सत्यधर्माय सत्यस्य तवोपासनादहमपि सत्यधर्मो जातः । सत्यं धर्मो यस्य स सत्यधर्मा तस्मै सत्यधर्माय मह्यं तदपावृणु । यद्वा व्यत्ययः । सत्यधर्माय सत्यधर्मस्य तद्दृष्टये ॥ १५ ॥

पूषन्नेकर्ष इति । सूर्यदेवत्या त्रिष्टुप् पोषणात्पूषा रविस्तत्संबोधनं हे एकर्षे त्वया सर्वस्य संयमनाद्यमः हेयम सूर्य सुष्ठु ईरणात्सूर्यः तत्संबोधनं प्रजा-पतेरपत्यम्प्राजापत्यः तत्संबोधनं हे प्राजापत्य एवं संस्तूय प्रार्थयते । व्यूह रश्मीनिति रश्मीन्व्यूह विगमय समूह तेजस्तेजस्तापकं यज्ज्योतिः तज्ज्यो-तिस्तत्समूहमेकीकुरु । यत्ते रूपं कल्याणतमं तत्ते पश्यामि । ते तव य-त्कल्याणतमं मङ्गलतमं रूपं । तत्ते तव प्रसादात्तद्रूपमहं पश्यामि । किञ्च योऽसावसौ पुरुषः सोऽहमस्मि । योऽसौ मण्डलस्थः व्याकृतावयवो यः पुरुषः

पुरुषा आहुः । पूर्णत्वाद्वा पुरुषः सोऽहमस्मीत्यादित्यमेकीकृत्य पश्यामीति । एवं ब्रह्मोपासकस्य योगिनः शरीरपातोत्तरकालं शरीरं यद्भवति तदाह ॥१६॥

वायुरनिलमिति । लिङ्गोक्तदेवत्यं यजुः वायुः प्राणोऽनिलं सूर्यात्ममममृतमधिदैवतं स्वप्रकृतिं हिरण्यगर्भाख्यं प्राणं प्रतिपद्यते । अथानन्तरमिदं प्रतीयमानं शरीरमग्नौ हुतं भस्मान्तं भवति । कृतप्रयोजनत्वात् । इदानीं योगिनो बलभूतं प्रभूतं सर्ववेदसारं सर्ववेदमयमक्षरं कथ्यते । ॐमिति अवतेराप्नोतेर्वा । ॐमिति परमाक्षरस्य योगिनो बलभूतस्य परस्य ब्रह्मणः प्रणवाख्यस्य स्थूलादिगुणयुक्तस्य ब्रह्मा ऋषिश्छन्दो गायत्रं परमात्मा देवता । शब्दब्रह्मारम्भे विनियोगः । अपि च यागहोमादिषु शान्तिपौष्टिककर्मसु चान्येष्वपि काम्यनैमित्तिकादिष्वपि सर्वेष्वस्योङ्कारस्य विनियोगः । ॐमिति परब्रह्मणो नामनिर्देशः । ॐतद्ब्रह्मेत्यादिश्रुतेः । ब्रह्मविष्णुशिवपरब्रह्मात्मकः अकारोकारमकारार्धमात्रात्मकोऽयमोङ्कारएवान्त्यकाले उत्तारक इति दर्शयति । आत्मरूपश्च ॐकारः ततस्तेन तत्तमिदानीं कृतं स्मारयति । कृतं स्मर इति । लिङ्गोक्तदेवत्यं यजुः । क्रतो क्रतुः सङ्कल्पः अनेन सङ्कल्पविषयो योगिभिर्लक्ष्यते । हेक्रतो हेश्रीभगवन्नग्ने स्मर कृतं ब्रह्मचर्ये मया कृतं तत्स्मर न विस्मर्तव्यं । हेक्रतो गार्हस्थ्ये मया यत्कृतं तच्च स्मर । पुनश्च यत्साधुकृतं तत्सर्वं कृतं स्मर कृतं स्मरेति । आदरार्थं पुनर्वचनम् । अथवा क्रतुशब्देन यज्ञः संबोध्यते हेक्रतो हेयज्ञ । यज्ञशब्दोपलक्षितो यज्ञाध्यक्षो यज्ञहविर्भागभुक् श्रीभगवान्विष्णुः संबोध्यते श्रीभगवन्विष्णो कृतं स्मर मया कृतं त्वया कारितं स्मर कृतं स्मर कृतं स्मर कृतं स्मरेति । मार्गं याचति ॥ १७ ॥

अग्ने नयेति । आग्नेयी त्रिष्टुप् । हेश्रीभगवन्नग्ने हेसर्वज्ञ नय सुपथा दक्षिणमार्गनिवृत्त्यर्थं सुशब्दः शोभनेन मार्गेण देवयानेनास्मान्नय प्रापय । राये धनाय कर्मज्ञानफलोपभोगाय वा । अस्मान्यथोक्तज्ञानकर्मकारिणः नयेति संबन्धः । हेदेव विश्वानि सर्वाणि कर्माणि वयुनानि कर्माणि प्रज्ञानानि तदनुष्ठितानि च विद्वान् ज्ञातवांस्त्वं सुपथा नयेति संबन्धः । किंच । युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनः । अस्मदस्मत्तः सकाशाज्जुहुराणं कुटिलं कुटिलवञ्चनात्मकमेनः तत्कृतं च एनः पापं युयोधि योधय पृथक्कुरु । तत्ते विशुद्धाःसन्त इष्टं फलं प्राप्नुयाम इत्यभिप्रायः । किन्तु वयमिदानीं किमपि कर्तुं न शक्नुमः । अपि तु भूयिष्ठां बहुतरां नम उक्तिं नमस्कारवचनं ते तुभ्यं विधेम कुर्मः । केवलनमस्कारवचनेन परिचरेमेत्यर्थः ॥ १८ ॥

वन्देऽहं मङ्गलात्मानं भास्वन्तं वेदविग्रहं ।
याज्ञवल्क्यं मुनिश्रेष्ठं कृष्णं हरिहरं प्रभुम् ॥ १ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्यश्रीवासुदेवपुरीपूज्यपादपरमकारुण्यासादितश्रीकृष्णभक्तिसाम्राज्यस्य श्रीमज्जातवेदभट्टोपाध्यायस्य सूनुना चतुर्वेदिश्रीमदानन्दभट्टोपाध्यायेन विरचिते काण्ववेदमन्त्रभाष्यसङ्ग्रहे चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४० ॥

॥ ॐ तत्सत् ॥

अथ अनन्ताचार्यकृतम् ईशावास्यभाष्यम् ॥

सर्ववेदैकसंवेद्यं हरिं देवशिखामणिम् ।
देशतः कालतश्चैव गुणतोऽनन्तमाश्रये ॥ १ ॥
चत्वारिंशे त्विहाध्याये परमात्मनिरूपणम् ।
क्रियते शोकमोहादिवर्जितैः परलक्षणैः ॥ २ ॥

ईशा वास्यमित्यस्याध्यायस्य कर्मसु विनियोगो नास्ति । किंतु शुद्धत्वैकत्वापापविद्धत्वाशरीरत्वसर्वगतत्वाद्यात्मयाथात्म्यप्रतिपादकत्वम् । तस्माद्विहितकर्मणा शुद्धान्तःकरणस्याधिकारिण आत्मस्वरूपप्रकाशनेन शोकमोहादि साधनमज्ञानं निवर्त्य स्वरूपं दर्शयतीत्यभिधेयसंबन्धप्रयोजनवानिति व्याख्यायते । ईशा वास्यमात्मदेवत्योऽनुष्टुप्छन्दस्कोऽध्यायो दध्यङ्ङाथर्वण ऋषिः । दृष्टः गर्भाधानादिसंस्कारसंस्कृतमधीतवेदं जनितसुतं यथाशक्तिकृतयज्ञं निष्पापं निस्पृहं यमनियमोपेतं मुमुक्षुमुपसन्नं शिष्यं पुत्रं वा ऋषिरुपदिशन्नाह । ईशेति । ईश ऐश्वर्ये क्विबन्तः ईष्ट इतीट् । सर्वस्येशिता परमेश्वरः । स हि सर्वजन्तूनामात्मत्वात्सर्वमीष्टे । तेनात्मना ईशा परमेश्वरेणेदं सर्वं प्रत्यक्षप्रमाणसिद्धं विश्वं वास्यं । वस आच्छादने ऋहलोर्ण्यदिति ण्यत्प्रत्ययः णित्वात्स्वरितः । आच्छादनीयं सर्वं तेन व्याप्तमित्यर्थः । स एवाधस्तात्स एवोपरिष्टात् । अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थित इत्यादिश्रुतेः । इयद्वा इदं सर्वं ईशा परब्रह्मणा वास्यं वसनिवासे वासितं उत्पादितं स्थापितं नियमितं च । यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति । यमयत्येष त आत्मान्तर्याम्यमृत इत्यादिश्रुतेः । न केवलं प्रत्यक्षगम्यमीशा वास्यं अपि तु सावरणं ब्रह्माण्डमित्याह । यदिति । यत्किञ्चिच्छ्रुतिप्रमाणसिद्धं जगत्यां जगत् । स्थावरजङ्गमात्मकं शेषं विश्वमीशेनोत्पादितं स्थापितं नियमितं चेत्यर्थः । अतः कारणात्तेनेशा त्यक्तेन विसृष्टेन दत्तेन स्वादृष्टानुसारिणा विषयेण भुञ्जीथाः भोगाननुभवेः । इतोऽधिकं मा गृधः गृधुअभिकाङ्क्षायां माकाङ्क्षीः । इतो ममाधिकं भवत्विति धियं त्यजेत्यर्थः । परमात्माधीनत्वेन त्वदिच्छाया व्याहतत्वादिति भावः । एवं सद्धनं कस्यस्वित्स्विदिति निपातो वितर्के न कस्यापीत्यर्थः । स एष सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः सर्वमिदं प्रशास्ति यदिदं किञ्चेत्यादिश्रुतेर्मुख्यदाता परमेश्वरो न स्वामिसंबन्धालिङ्गितमन्यत्प्राणिजातमिति वैराग्येण भवितव्यमिति तात्पर्यं ॥ १ ॥

इदानीं चित्तशुद्ध्यर्थं विहितमवश्यमनुष्ठेयमित्याह । कुर्वन्नेवेति । कर्माण्यग्निहोत्रादीनि निष्कामानि मुक्तिहेतुकानि कुर्वन्नेवेहलोके शतं समाः शतवर्षपर्यन्तं जिजीविषेत् । पुरुषव्यत्ययः प्रकरणात् । त्वं जिजीविषेः जीवितुमिच्छेः । भवाञ्जिजीविषेदितिवा । पुरुषायुषस्य शतवर्षमितत्वाच्छतग्रहणं कालाध्वनोरत्यन्तसंयोग इति द्वितीया । यावच्छक्ति कर्तव्यं न कदापि त्याज्यमिति । कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन । मा कर्मफलहेतुर्भूर्माते सङ्गोस्त्वकर्मणीति । ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा मनीषिणः । लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसेति भगवद्वचनात् । त्वयीति विभक्तिव्यत्ययः तव एवं कर्म कुर्वतो जिजीविषतो मुक्तिरस्तीति शेषः । इतः प्रकारादन्यथा प्रकारान्तरेण मुक्तिर्नास्तीत्ययमभिप्रायः । स्वर्गादिप्राप्तौ यथा नानोपायाः सन्ति न तथा मुक्तावित्यर्थः । ब्रह्मार्पणबुद्ध्या कृतकर्मणा शुद्धान्तःकरणस्यैव मुक्तिरिति भावः । ननु कर्मणोऽवश्यं फलेन भाव्यं कथं मुक्तिरित्याह । नकर्मेति । मुक्त्यर्थं क्रियमाणं कर्म नरे मनुष्ये त्वयि न लिप्यते न बध्यते । स्वोचितेनासङ्कल्पितफलेन कर्मणा भगवन्तमाराधयन्तं नरमपि त्वां न प्रागुत्तरकर्म बाधत इत्यर्थः । मुक्तिकारणान्तःकरणशुद्ध्यापादकत्वेनोपक्षीणशक्तित्वात् । उक्तं हि । द्वाविमावथ पन्थानौ यत्र वेदाः प्रतिष्ठिताः । प्रवृत्तिलक्षणो धर्मो निवृत्तौ च विभाषित इति ॥ २ ॥

अथ काम्यपरान्निन्दति । असुर्याइति । ये के च ये केचिज्जना आत्महनः आत्मानं घ्नन्ति संसारे संबन्धयन्तीत्यात्महनः अविद्वांसः काम्यकर्मपरा आत्महन्तारः ते प्रेत्य मृत्वा तान्लोकानभिगच्छन्ति । अभिराभिमुख्ये ते के ये लोका असुर्याः असुराणा मिमे असुर्याः असुषु प्राणेष्वेव रमन्त इत्यसुराः प्राणपोषणमात्रपरा अज्ञानिनः केवलविषयासक्तास्तैः प्राप्या असुर्याः कीदृशाः अन्धेन तमसा अज्ञानात्मकेन तमसा आवृताः आच्छादिताः अज्ञानाधिक्यकारिणः अनात्मज्ञाः पुनः पुनर्जायन्ते म्रियन्ते चेत्यर्थः । उक्तं हि भगवता श्रीगीतायां । कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं त्यक्त्वा मनीषिणः । जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः पदं गच्छन्त्यनामयमिति । अनेकचित्तविभ्रान्ता मोहजालसमावृताः । प्रसक्ताः कामभोगेषु पतन्ति नरकेऽशुचाविति । तस्माद्यथायोगं वर्णाश्रमविहितकर्मणा भगवन्तमाराधयंस्तत्प्रसादेन निवृत्तस्वान्तःकलुषो जातवैराग्य आत्मविन्मुक्तो भवतीति प्रघट्टकार्थः । ब्रह्मविदाप्नोति परं तमेवंविद्वानमृत इह भवति नान्यः पन्था अयनाय विद्यते । एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्तीत्यादिश्रुतिभिर्ब्रह्मज्ञानमेव मोक्षसाधनमित्युक्तं । तद्ब्रह्म किंविधमित्यत आह ॥ ३ ॥

अनेजदिति। त्रिष्टुप्छन्दस्केयमृक् तद्ब्रह्म। अनेजत् । एजृ कम्पने न एजतीत्यनेजत् । अकम्पमानोऽभयमचलदिति केचित्तथात्वेन मनसो जवीय इत्युत्तरविरोधः अजरोऽमृतोऽभयो ब्रह्मेतिश्रुतेश्च । एकं समाधिकरहितं । न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते इति श्वेताश्वतरोक्तेः। यद्वा सर्वभूतेषु विज्ञानघनरूपेणैकं एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मेतिश्रुतेः। मनसो जवीयः मनो हि वेगवत्प्रसिद्धं ततोऽपि जवीयः वेगवत्तरं जवोस्यास्तीति जववदत्यन्तं जववदिति जवीयः ईयसुनि कृते विन्मतोर्लुगिति मतुपो लुक् देहस्थस्य मनसो दूरस्थब्रह्मलोकादिसङ्कल्पनं क्षणमात्राद्भवतीति मनसो वेगवत्तरत्वं तस्याप्यगम्यत्वाद्ब्रह्म मनसो जवीय इत्युपपद्यते किंच देवा ब्रह्माद्या अपि एनद्ब्रह्म न आप्नुवन्कात्स्न्र्येनाजानन् । देवा द्योतमानाश्चक्षुरादयोप्येनन्नाप्नुवन्न गोचरीकुर्वन्तीति केचित् । तत्तु मनोगम्यत्वादेवापीहस्थितं । पूर्वं सर्वजगत्कारणं । यतोवा इमानि भूतानि जायन्त इति श्रुतेः । अर्षत् ऋषगतौ अर्षतीत्यर्षत् ज्ञानस्वरूपं सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेतिश्रुतेः । किंच लोकविलक्षणं लक्षणान्तरमाह । तिष्ठदिति । तिष्ठतीतितिष्ठत्स्वस्थाने स्थितमपि सर्वगतत्वाद्धावतः द्रुतं गच्छतोऽन्यान्मनआदीनत्येत्यतिक्रम्य तिष्ठति अचिन्त्यशक्तिकमित्यर्थः । किंच मातरिश्वा मातरिं अन्तरिक्षे श्वयति वर्धत इति मातरिश्वा वायुः टुओश्विगतिवृद्ध्योरितिधातुः । तस्मिन्ब्रह्मणि अपः कर्माणि दधाति धारयति। अप इति कर्मनाम कार्यकारणजातानि यस्मिन्नेतानि प्रोतानि यश्च सूत्रसंज्ञः सर्वस्य जगतो विधारयिता सर्वप्राणभृच्चेष्टकः सोऽपि वायुः प्राणिनां चेष्टालक्षणानि कर्माणि तस्मिन्ब्रह्मणि स्वाधिष्ठाने सति दधाति सर्वचेष्टको वायुः तस्यापि चेतयितृ ब्रह्मेत्यर्थः । भीषास्माद्वातः पवत इत्यादिश्रुतेः । यद्वा मातरिश्वा वायुः अपः कर्माणि आप्यन्ते प्राप्यन्ते सुखदुःखानि याभिस्ता अपः कर्माणि । आप्नोतेर्ह्रस्वश्चेति क्विप् धातोर्ह्रस्वश्च । तानि कर्माणि यज्ञहोमादीनि यस्मिन्दधाति स्थापयति । सर्वप्राणिकर्माणि समर्पयतीत्यर्थः । देवा गातुविदो गातुं वित्त्वा गातुमितमनसस्पत इमं नो देवदेवेषु यज्ञ ँ स्वाहा वाचि स्वाहा वातेधा इति समिष्टयजुर्मन्त्रे वायुस्थत्वोक्तेः सर्वकर्माणि तावद्वायौ स्थाप्यन्ते समष्टिव्यष्टिरूपोऽसौ वायुरपि तानि सर्वाणि तस्मिन्दधाति अतो यागहोमादीनां कर्मणां परमास्पदत्वं ब्रह्मलक्षणमित्यर्थः ॥ ४ ॥

रहस्यं सकृदुक्तं न चित्तमारोहतीति पूर्वं मन्त्रोक्तमपि पुनर्वदति। तदिति ।अनुष्टुप् तत्प्रकृतमात्मतत्त्वं एजति चलति तदेव न एजति च । स्वतो नैव बिभेति । अभयमेव सन्मूढदृष्ट्या बिभेति च यद्वा एजतिरन्तर्भावितण्यर्थः । तदेजयति ।

दुष्टान्तदेव नैजयति सदाचारानिति शेषः । परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् । धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युग इति स्मृतेः । किंच तद्दूरे दूरदेशेऽस्ति तदु तदेव अन्तिके समीपेऽप्यस्ति सर्वगतत्वात् । यद्वा तद्दूरे अविदुषामब्दकोट्याप्यप्राप्यत्वाद्दूर इवेत्यर्थः । तद्वन्तिके विदुषां हृद्यवभासमानत्वादन्तिक इव न केवलं दूरेऽन्तिकेऽस्ति । किंतु अस्य सर्वस्य नामरूपक्रियात्मकस्य जगतोऽन्तरभ्यन्तेरे तदेवास्ति ।अस्य सर्वस्य बाह्यतो बहिरपि तदु तदेवास्ति आकाशवद्व्यापकत्वात् । अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थित इति श्रुतेः । यद्वास्य मन्त्रस्यार्थान्तरं । पूर्वं कारणरूपमुक्तमिदानीं कार्यरूपमुद्दिशति । तदिति । तदात्मतत्वमेजति सर्वजन्तुरूपेण स्थितं सच्चलति तदेव नैजति । स्थावररूपावस्थं न चलति तद्दूरे आदित्यनक्षत्ररूपेणास्थितत्वात् । तदु अन्तिके धरादिरूपेण स्थितत्वात् । अस्य सर्वस्य प्राणिजातस्य अन्तर्मध्येन्तर्यामिरूपेण स्थितं तदेव यो विज्ञाने तिष्ठन्विज्ञानादन्तरो यं विज्ञानं न वेद यस्य विज्ञान ँ शरीरं यो विज्ञानमन्तरो यमयतीति श्रुतेः । अस्य सर्वस्य जगतो बाह्यतः तदु तदेव कालरूपेण विद्यमानत्वात् । अन्तर्बहिः पुरुषः कालरूप इति स्मृतेः । चेतनाचेतनरूपमनन्तं ब्रह्मैवेत्यर्थः एवमुपासितुरर्चिरादिमार्गेण गमनं नास्ति । इहैव ब्रह्मप्राप्तिः । न तस्य प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवलीयन्ते । ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येतीत्यादिश्रुतेः । तद्वन्तिक इत्यत्र उकारोऽपृक्तोऽस्पर्शादिति प्रातिशाख्येन सन्धिः ॥ ५ ॥

अथोपासनाप्रकारमाह । यस्त्विति । अनुष्टुप् यः पुनरधिकारी सर्वाणि भूतान्यव्यक्तादिस्थावरान्तानि चेतनाचेतनान्यात्मन् सप्तम्या लुक् आत्मन्येवानुपश्यति । ब्रह्मण्येव सर्वाणि भूतानि स्थितानीति जानाति । आत्मानं च सर्वभूतेषु अनुपश्यति । ततस्तस्माद्दर्शनान्न विजुगुप्सते । जुगुप्सां नाप्नोति मुक्तो भवतीत्यर्थः । उपक्रोशो जुगुप्सा च कुत्सा निन्दा च गर्हणे । गुप्धातोर्गुप्तिज्किद्भ्यः सन्निति स्वार्थे सन्प्रत्ययः। यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति । तस्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यतीति भगवद्वचनसमानार्थको मन्त्रोऽयम् ॥ ६ ॥

इममेवार्थं द्वितीयोमन्त्रो वदतीत्याह। यस्मिन्निति। अनुष्टुप् यस्मिन्नवस्थाविशेषे विजानतः सर्वाणि भूतानि आत्मनि सन्ति । आत्मा च सर्वभूतेष्वस्तीति विशेषेण ज्ञानवतः पुरुषस्य सर्वस्य खल्विदं ब्रह्मेत्यादिवाक्यार्थविचारेण सर्वाणि भूतान्यात्मैवाभूत् । भवन्ति सर्वभूतेष्ववस्थित आत्मैक एवेति ज्ञानं भवति । सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः । सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि

वर्तत इति भगवदुक्तेः । तत्रावस्थाविशेष एकत्वं आत्मैकत्वं अनुपश्यतस्तस्य को मोहः कः शोकश्च अविद्याकार्ययोः शोकमोहयोः सर्वथाऽसंभवात्सकारणकस्य संसारस्यात्यन्तमुच्छेद इति भावः । भिद्यते हृदयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः । क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावर इति श्रुतेः ॥ ७ ॥

एवंभूतात्मज्ञानिनः फलमाह । स इति । जगती योऽधिकारी पूर्वोक्तप्रकारेणात्मानं पश्यति स ईदृशमात्मानं पर्यगात्प्राप्नोति छन्दसि लुङ्लङ् लिट इतिसूत्राद्वर्तमाने लुङ् कीदृशं शुक्रं शुक्लं शुद्धं रलयोरभेदात् विज्ञानानन्दस्वभावं । अकायं न विद्यते भोगार्थं कायः शरीरं यस्य सः । तं अकायत्वादेव अव्रणं अच्छिद्रं पूर्णमित्यर्थः । अस्नाविरं न विद्यन्ते स्नावाः शिरा यस्य सोऽस्नाविरस्तं । अकायमित्यनेन लिङ्गशरीरनिषेधः । अस्नाविरमिति स्नावोपलक्षितधातुमयस्थूलशरीरनिषेधइत्यपुनरुक्तिः । अत्रैवहेतुगर्भविशेषणमाह शुद्धमनुपहतं सत्त्वरजस्तमोभिः एतदेवस्पष्टयति अपापविद्धं न पापैर्विद्धं क्लेशकर्मविपाकाशयैरस्पृष्टं ईदृशमात्मानं ज्ञानी पर्यगादित्यन्वयः । कायादिरहितोऽपि परमात्मा जगत्सर्जनादिकरोत्यचिन्त्यशक्तित्वादित्याह कविरिति । ज्ञानी यं पर्येति स आत्मा शाश्वतीभ्यः समाभ्यः शाश्वतीषु समासु विभक्तिव्यत्ययः । याथातथ्यतः यथातथाभावो याथातथ्यं याथार्थ्यं तेन यथार्थस्वरूपानर्थान्पदार्थान्व्यदधाद्विदधाति कीदृशः सः कविः क्रान्तदर्शी सर्वज्ञः मनीषी मेधावी ज्ञानस्वरूपः परिभूः परिभवति सर्वं वशीकरोतीति परिभूः । स्वयंभूः स्वयमेवान्यदनपेक्ष्य भवतीति स्वयंभूः । स्वतन्त्रः । कविरित्युत्तरार्धमुपासितुः फलकथनपरमिति केचिद्व्याचक्षते । तत्प्रक्रमभङ्गादुपेक्ष्यं इदानीं पूर्वोक्तप्रकारेणानात्मविदः कर्मनिष्ठाः सन्तः कर्मकुर्वन्त एव ये जिजीविषन्ति तान्प्रत्युच्यते ॥ ८ ॥

अन्धंन्तमइति । षडनुष्टुभः । विद्याविद्ययोः समुच्चिचीषया प्रत्येकं निन्दोच्यते । ये जनाः अविद्या विद्याया अन्या अविद्या कर्म तां केवलामुपासते कुर्वन्ति स्वर्गार्थानि कर्माणि केवलमनुतिष्ठन्तीत्यर्थः । अविद्येत्यत्र तदन्यार्थे नञ् अब्राह्मण इतिवत् । ते प्राणिनः अन्धमदर्शनात्मकं तमोऽज्ञानं प्रविशन्ति संसारपरम्परामनुभवन्तीत्यर्थः । ततस्तस्मादन्धात्मकात्तमसः संसाराद्भूय इव इव एवार्थः । बहुतरमेव तमस्ते प्रविशन्ति ते के ये उ ये पुनः विद्यायां आत्मज्ञाने देवताज्ञाने एव रताः कर्म हित्वा विहितकर्माननुष्ठानेन प्रत्यवाये सत्यन्तःकरणशुद्ध्यभावेन ज्ञानानुदयादिति भावः । अन्ये अमुं मन्त्रमन्यथा व्याकुर्वन्ति यथा । आत्मयाथार्थ्यज्ञानस्यैवान्यथाज्ञाननिन्दया आवश्यकत्वोपपादनायान्यथाज्ञानस्योक्तमसूर्यलोकसाधनत्वमनूद्यान्यथाज्ञानानिन्दनस्य ततोऽप्यधि-

कानर्थसाधनत्वमन्येन मन्त्रेणोच्यते । न तु केवलकर्मनिन्दनं तदभावेविद्याया अध्यवसायत्वाभावात् केवलकर्मणामप्रसक्तेः । कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेदित्येवकरणं कर्मात्यन्तायोगव्यवच्छेदार्थेन केवलकर्मकरणविधानाभावाच्च । अत्रैवं योजना । केऽविद्यामन्यथाज्ञानमुपासते ते अन्धं तमो नाम नरकं प्रविशन्ति । असन्नेव स भवति । असद्ब्रह्मेति वेद चेदिति श्रुतेः । अथ ये जनाः विद्यायामु आत्मयाथार्थ्यज्ञाने एव रताः न त्वन्धंतमःसाधनान्यथाज्ञाननिन्दने ते ततः अन्यथाज्ञानं प्राप्य तमसः सकाशाद्भूयइव बहुतरमेवान्धं तमः प्रविशन्तीति ॥ ९ ॥

ज्ञानकेवलकर्मणोः फलभेदमाह । अन्यदेवेति । विद्यया आत्मज्ञानेनान्यदेव फलममृतरूपमाहुः ब्रह्मवादिनः । अविद्यया केवलकर्मणा साध्यमन्यदेव फलं पितृलोकादिरूपमाहुर्विद्वांसः । कर्मणा पितृलोको विद्यया देवलोको देवलोको वै लोकाना ँ श्रेष्ठस्तस्माद्विद्यां प्रश ँ सन्तीत्यादिश्रुतेः । कथमेतदवगतमित्यत आह । इतीति । इत्येवं शुश्रुम श्रुतवन्तो वयं धीराणां धीमतां वचनं । ये आचार्याः नोऽस्मभ्यं तत्कर्म च ज्ञानं च स्वरूपफलतो विचचक्षिरे व्याख्यातवन्तस्तेषामयमागमः पारम्पर्यागत इति भावः । द्वितीयपक्षे तु विद्ययाऽऽत्मयाथार्थ्यज्ञानेनान्यदेव मोक्षैकदेशलक्षणं फलं प्राप्यमाहुर्वृद्धाः अविद्यया अन्यथाज्ञाननिन्दया अन्यदेव मोक्षैकदेशफलरूपं फलमाहुरिति धीराणां वचनं शुश्रुम ये धीराः नोऽस्मान्प्रति तन्मोक्षसाधनं विचचक्षिरे । व्याचचक्षिरे तस्मादुपपन्नः समुच्चयइति ॥ १० ॥

समुच्चयमाह । विद्यामिति । विद्यात्मज्ञानं अविद्या कर्म अन्यथाज्ञाननिन्दनं वा चद्वयं परस्परसमुच्चयार्थं तदुभयं सह ये पुरुषार्थहेतुत्वेन यो वेद एकेनैव पुरुषेणानुष्ठेयमिति जानाति । सः अविद्यया ईश्वरार्पणबुद्ध्याकृताग्निहोत्रकर्मणां मृत्युं मारकं अन्तःकरणमलं तीर्त्वा अन्तःशुद्ध्या कृतकृत्यो भूत्वा विद्ययात्मज्ञानेनामृतं भावप्रधानो निर्देशः । अमृतत्वं मोक्षमश्नुते प्राप्नोति उक्तं हि श्री गीतायां भगवता । यत्साङ्ख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते । एकं साङ्ख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यतीति । साङ्ख्ययोगशब्दौ ज्ञानकर्मपरौ ॥११॥

उक्तमेवमुत्तरमन्त्रत्रयेण समर्थ्यते । अन्धं तम इति । ये अविद्यामुपासते तेन्धं तमः प्रविशन्तीत्युक्तं । तत्राविद्यास्वरूपमुच्यतेऽसंभूतिमिति ये प्राणिनः असंभूतिं नास्ति संभूतिर्जगत उत्पत्त्यादिर्यस्मात्सोऽसंभूतिस्तं संभूतेरुपलक्षणत्वात् । परमेश्वरो न जगदुत्पत्त्यादिकर्ता अपि तु स्वभावत एवोत्पद्यतेऽवतिष्ठते नश्यतीत्यात्मानमुपासते । तेन्धं तमः प्रविशन्तीत्यर्थः । यतो वा इमानि

भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्तीत्यादिश्रुतेः। यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्तीत्यादिश्रुतिविरुद्धत्वात् । असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरं । अपरस्परसंभूतं किमन्यत्कामहेतुकं । एतां दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मानोल्पबुद्धयः । प्रभवन्त्युग्रकर्माणः क्षयाय जगतोऽहिताः । आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि । मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गतिमिति भगवदुक्तेश्च । अन्यत्पूर्ववत् । यद्वा यमनियमादिसंबन्धवान्विज्ञानात्मा कश्चिन्नास्ति । जलबुद्बुदवज्जीवाः । मदशक्तिवद्विज्ञानमित्यादिदुर्वादिनो बौद्धा अनेन निन्द्यते । ये नरा असंभूतिं न संभूतिरसंभूतिस्तां मृतस्य पुनः संभवो नास्ति । अतः शरीरान्ते अस्माकं मुक्तिरेवेति ये उपासते सिद्धान्तयन्ति तेऽन्धं तमः प्रविशन्ति तथा । ये उ ये च संभूत्यामेव रताः संभवत्यस्या इति संभूतिः परदेवता तत्रैवासक्ताः कर्मपराङ्मुखाः स्वबुद्धिमालिन्यमजानाना आत्मज्ञानमात्रएव रताः आत्मैवास्ति नान्यत्कर्मान्यदिति। कर्मकाण्डज्ञानकाण्डयोः संबन्धो नास्तीत्यभिप्रायवन्त इत्यर्थः । ते नरास्ततोन्धात्तमसो भूय इव इवशब्दो निपातो बह्वर्थः बहुतरं तमो विशन्ति । यद्वा व्याकृताव्याकृतोपासनयोः समुच्चिचीषया प्रत्येकं निन्दोच्यते तेन यथासंभवनं संभूतिः कार्यस्योत्पत्तिः तस्या अन्या असंभूतिः प्रकृतिः कारणमव्याकृताख्यं तां असंभूतिं अव्याकृताख्यं प्रकृतिकारणम् । अविद्याकामकर्मबीजभूतामदर्शनात्मिकां ये उपासते । ते तदनुरूपमेवान्धं तमः प्रविशन्ति संसारमेव प्राप्नुवति । ये तु संभूत्यां कार्यब्रह्मणि हिरण्यगर्भादावेव रतास्ते ततस्तस्मादपि भूयो बहुतरमेव तमः प्रविशन्ति ॥ १२ ॥

अथोभयोरुपासनयोः समुच्चयकारणमवयवतः फलभेदमाह अन्यदेवेति । संभवात्संभूतेः कार्यब्रह्मोपासनादन्यदेव पृथगेवाणिमाद्यैश्वर्यलक्षणं फलमाहुः कथयन्ति धीराः । तथा असंभवादसंभूतेरव्याकृतोपासनादन्यदेव फलमुक्तमन्धं तमः प्रविशन्तीत्याहुः । क्लेशोधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसामिति भगवदुक्तेः इत्येवंविधं धीराणां धीमतां वचः शुश्रुम । वयं श्रुतवन्तः ये धीराः नोऽस्माकं तत्पूर्वं संभूत्यसंभूत्युपासनफलं विचचक्षिरे व्याख्यातवन्तः ॥ १३ ॥

उक्तं सर्वमुपसंहरति । संभूतिं चेति । संभूतिं सकलजगत्संभवैकहेतुं परब्रह्मविनाशं विनाशोस्यास्तीति विनाशं । अर्शआदिभ्योजित्यच्प्रत्ययः । विनाशधर्मकं शरीरादिसंसारतदुभयं शरीरिशरीररूपं द्वयं यो योगी सह एकीभूतं वेद जानाति । नित्यानित्यं वस्तु विवेचयतीत्यर्थः । देहभिन्नोऽहं देहीवासं कर्मनिमित्तमिति ज्ञात्वा शरीरेण ज्ञानोत्पत्तिकराणि निष्कामकर्माणि कृत्वेश्वरेऽर्पयतीतिभावः । स ज्ञानी विनाशेन विनाशवता शरीरेण सात्त्विककर्मानुष्ठान-

द्वारा मृत्युं तीर्त्वान्तःकरणशुद्धिं संपाद्य संभूत्या आत्मज्ञानेनामृतत्वमश्नुते । मुक्तिं प्राप्नोति । यद्वा अस्या अर्थान्तरम् । यथा संभूत्यसंभूत्युपासनयोरेकपुरुषार्थत्वात्समुच्चय एव युक्त इत्याह । संभूतिं चेति । अत्र विनाशं विनाशेनेतिशब्दद्वयेऽवर्णलोपो द्रष्टव्यः पृषोदरादित्वात्साधुः अन्यदाहुरसंभवादिति प्रकरणात् । संभूतिं विनाशं च व्याकृताव्याकृतोपासनद्वयं यः सह वेद उभयमुपास्तेत्यर्थः । स योगी अविनाशेनाव्याकृतोपासनेन मृत्युमनैश्वर्यमधर्मकामादिदोषजातं च तीर्त्वातिक्रम्य संभूत्या हिरण्यगर्भोपासनेनामृतं प्रकृतिलक्षणमश्नुते प्राप्नोति । यद्वा संभूत्या संभवतीति संभूतिर्हिरण्यगर्भादिदेवता तया संभूत्या संभूत्युपासनया मृत्युमन्तःकरणमलादिरूपं तीर्त्वातिक्रम्याविनाशेन विनाश उपलक्षणं उत्पत्तिविनाशादिदोषरहितेन परात्मना तज्ज्ञानेनामृतं मोक्षमश्नुते । इति भिन्नक्रमेण पदयोर्व्याख्यानम् ॥ १४ ॥

एवं प्राप्ताधिकारं शिष्यं प्रति परमात्मस्वरूपं निरूप्य तत्साक्षात्कारो मोक्षसाधनमित्यतीतग्रन्थेनोक्तं । स चेश्वरसाक्षात्कारो न श्रवणादिमात्रेण भवति । नापि मोक्षः साक्षात्कारमात्रेण किंतु भगवदनुग्रहादेव । नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेनायमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वामितिश्रुतेः । अतोऽनुष्ठितश्रवणमननादिकेनापि साक्षात्कारार्थं प्राप्तसाक्षात्कारेणापि च मोक्षार्थं । यथा भगवत्प्रार्थनं कार्यं तत्प्रकारप्रदर्शनार्था हिरण्मयेन पात्रेणेत्याद्युत्तरमन्त्राः । तत्रादित्यरूपोपासनमाह । हिरण्मयेन पात्रेणेति । अनुष्टुप् हिरण्मयमिव हिरण्मयं ज्योतिर्मयं यत्पात्रं पिबन्ति यत्र स्थिता रश्मयो यत्र स्थितानिति पात्रं सूर्यमण्डलं तेन तेजोमयेन मण्डलेन सत्यस्य अदित्यमण्डलस्थस्य अविनाशिनः पुरुषोत्तमस्य श्रीभगवतः मुखं मुखमिति सर्वविग्रहोपलक्षणं । लीलाविग्रहस्वरूपं अपिहितमाच्छदितं वर्तते यत्तन्मुखं हेपूषन् पुष्णातीति पूषा तत्संबोधनं हेभक्तपोषक परमात्मन् त्वं अपाण्वपावृतमनाच्छादितं कुरु किमर्थं सत्यधर्माय दृष्टये । सत्यं सत्यज्ञानानन्दात्मकं त्वद्रूपं धारयति हृदये चिन्तयतीति सत्यधर्मा तस्मै चतुर्थी षष्ठ्यर्थे सत्यधर्मस्य मदादिभक्तजनस्य दृष्टये दर्शनाय साक्षात्काराय दृशिर् प्रेक्षणेऽस्माद्भावे क्तिन्प्रत्ययः। व्रश्चभ्रस्जसृजमृजयजराजभ्राजजच्छशांषः इति शस्य षत्वं ष्टुनाष्टुरिति ष्टुत्वं इत्यृषिप्रार्थनम् ॥ १५ ॥

एतदेव स्पष्टीकृत्य ऋषिर्याचते । पूषन्निति । उष्णिक् यजुरन्ता उष्णिक् त्रिपदाऽन्त्योद्वादशक इति वचनात् । हेपूषन् हेएकर्षे । एकश्चासावृषिश्चैकर्षिः । ऋष ज्ञाने हेमुख्यज्ञान हेयम यमयति सर्वमिति यमः योन्तरोयमयतीति श्रु-

तेः। हेसूर्य। सूरिभिर्ज्ञेयत्वात्स सूर्यः सूरिशब्दात्तद्धितो यत्। यस्येति चेति इकारलोपः। हेप्राजापत्य। प्रजानां पतिः प्रजापतिः हिरण्यगर्भस्तस्य वेदोपदेष्टृत्वेन प्रिय यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं तस्मै वेदांश्च प्रहिणोति सर्वानिति श्वेताश्वश्रुतेः। मदीयान् रश्मीन्प्रकाशयन्व्यूह तेजःसमूहं च स्वरूपं बाह्यं च मदीयं ज्ञानं विस्तारयेत्यर्थः। तथा यत्ते रूपं कल्याणतमं परममङ्गलं मङ्गलानां च मङ्गलमितिस्मृतेः अस्ति। तत्ते तव प्रसादादहं पश्यामि। यद्वा हेपूषन्नेकर्षे यम सूर्य प्राजापत्य प्रजापतेर्धर्मस्य अपत्य नरनारायणात्मन् रश्मीन्मच्चक्षुष उपघातकान्स्वान्रश्मीन्व्यूह विगमय। तेज आत्मीयं ज्योतिःसमूहमुपसंहर मद्दर्शनयोग्यं कुरु अन्यत्समानं। केन प्रकारेण पश्यसीत्यत आह य इति यः असौ पुरुषः पूर्षु शेतेऽसौ पुरुषः असौ मण्डलान्तस्थो यः पुरुषः असौ तदितरप्रतीकस्थितश्च पुरुषः सोऽहमस्मि भवामि सूर्यमण्डलादिप्रतीकस्थो मद्धृदयन्तस्थो ज्योतीरूपश्च एकएवेति प्रकारेण ते रूपं पश्यामीत्यर्थः। एतादृशैक्यज्ञानस्यैव मोक्षसाधनत्त्वादितिभावः। अत्रासौ च शाकटायन इति प्रातिशाख्ये न यवयोः पदान्तयोः स्वरमध्ये लोप इति प्राप्तलोपप्रतिषेधादसावसाविति द्रष्टव्यं ॥ १६ ॥

इदानीं मरिष्यतो मम वायुः अध्यात्मपरिच्छेदं हित्वाधिदैवतात्मानमनिलं प्रविशत्विति प्रार्थयते वायुरनिलमिति। वायुरनिलं यजुषी ॐमितिपरमाक्षरस्य योगिनामालम्बनभूतस्य परस्य ब्रह्मणः प्रणवाख्यस्यास्थूलादिगुणयुक्तस्य ब्रह्मा ऋषिः छन्दो गायत्रं परमात्मा देवता शब्दब्रह्मारम्भविरामे च यागहोमादिषु शान्तिपौष्टिककर्मसु चान्येषु विनियोगोऽस्य क्रतो त्रिभिर्यज्ञान्योगी स्मारयतीत्यनुक्रमणी हेपरमात्मन्मरिष्यतो मम वायुः प्राणः वायुग्रहणं सप्तदशलिङ्गोपलक्षणार्थं। तथा च सप्तदशात्मकलिङ्गरूपः प्राणोऽध्यात्मपरिच्छेदं हित्वाऽधिदैवतरूपं सर्वात्ममममृतं सूत्रात्मानं अनिलं मुख्यप्राणं प्रतिपद्यतामिति वाक्यशेषः। वायुर्वै गौतम तत्सूत्रेण वायुना हि गौतम तत्सूत्रेणायं च लोकः परश्च लोकः सर्वाणि च भूतानि संदृब्धानि भवन्तीतिश्रुतेः। ज्ञानकर्मसंस्कृतं लिङ्गमुत्क्रमयत्वित्यर्थः। अथ अन्तरमिदं स्थूलशरीरमग्नौ हुतं सद्भस्मान्तं भस्मैवान्तो यस्य तद्भस्मान्तं भस्मावसानं भूयात् कृतप्रयोजनत्वात्। ॐ प्रतीकात्मकत्वात्सत्यात्मकमग्न्याख्यं ब्रह्माभेदेनोच्यते ॐ हेक्रतो सङ्कल्पात्मक स्मर यन्मम स्मर्तव्यं तस्यायं कालः समुपस्थितोऽतः स्मर यस्त्वं ब्रह्मचर्ये गार्हस्थ्ये च मया परिचरितः तत्स्मर। तथा कृतं यन्मया बाल्यप्रभृत्यद्य यावदनुष्ठितं कर्म तच्च स्मर क्रतो स्मर। कृतं

स्मरेति पुनर्वचनमादरार्थं । यद्वा प्रत्यक्षत एव देहस्य भस्मान्तत्वदर्शनाद्देहनाशे च तदन्तर्गतस्य ब्रह्मणो जीवन्मरणाद्यवश्यम्भावादित्याशङ्कायामिदमुच्यते । अत्रायमर्थः यद्यपीदं शरीरं भस्मान्तं दृश्यते । तथापि तदन्तर्वर्तिनः परमेश्वरस्य न मरणादिदोषप्रसङ्गः । कुतः व्यत्ययात् अनिलं अनिलः वायुर्यदाऽमृतममृतः अथ तदा ब्रह्म अमृतमिति किं वक्तव्यं तदमृतत्वस्य कैमुत्यसिद्धत्वादिति । ननु संसारिणो वायोः कथममृतत्वं संभवति यदुपचारेण तर्हीश्वरस्यापि तथाविधममृतत्वं स्यादित्यादिशङ्क्य वायोर्देहनाशेपि तत्कार्यविज्ञानतिरोभावाभावोस्त्येव । वायुना वै गौतम सूत्रेणायं च लोकः परश्च लोकः सर्वाणि च भूतानि संदृब्धानि भवन्ति । म्लेच्छन्ति ह्यन्यादेवा रताः न वायुः । सैषानस्तमिता देवता यद्वायुरिति बृहदारण्यकश्रुतेः । अथ प्रणवप्रतीकं प्रार्थयते । ॐ मिति । ॐ ओतत्वादिगुणयुक्त हे क्रतो ज्ञानरूप मां स्मर । मया कृतं ध्यानादिकं च स्मर । अभ्यासस्तात्पर्यार्थः । अभ्यासेनार्थविशेषं मन्यत इति यास्कोक्तेः परमात्मकर्तृकं स्मरणं भक्तानुग्रहोन्मुखं त्वमेव । अवतीत्योम् अव रक्षणे इत्यस्माद्धातोरन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति मनिन् । ततोऽवतेष्टिलोपश्चेति पञ्चमीनिर्देशादवतेः परस्य मनष्टिलोपे कृते ज्वरत्वरस्रिव्यविमवामुपधायाश्चेति धातोरकारवकारयोः ऊठौ तयोः सवर्णदीर्घे सति सार्वधातुकेतिगुणे रूपसिद्धिः धातोरन्तत्वादुदात्तत्वं त्रिमात्रत्वं प्रातिशाख्यात् ॥ १७ ॥

साक्षात्कारप्रार्थनानन्तरं अग्निप्रीतकं भगवन्तं मोक्षं प्रार्थयते । अग्नेनयेति । अगस्त्यदृष्टाग्नेयदेवत्या अन्ते यज्ञान्योगी स्मारयतीति कात्यायनस्मरणात् । हेदेव क्रीडादिगुणविशिष्ट हेअग्ने अग्निप्रतीक भगवन् अस्मान्सुपथा शोभनेन मार्गेण देवयानलक्षणेन नय गमय सुपथेति विशेषणं दक्षिणायनमार्गनिवृत्त्यर्थं । यतो गतागतलक्षणेन दक्षिणायनमार्गेण निर्विण्णा वयं यतोऽग्ने त्वां याचामहे । पुनर्गमनागमनवर्जितेन शोभनमार्गेणास्मान्कर्मफलविशिष्टान्नय सुपथेत्यत्र ऋक्पूरब्धूः पथा मानक्ष इति टचूप्रत्ययेन अनित्यत्वात्समासान्तविधेः । वृद्धिरादैच् इतिवत् । किमर्थं राये धनाय मुक्तिलक्षणाय कीदृशस्त्वं । विश्वानि सर्वाणि वयुनानि कर्माणि प्रज्ञानानि वा विद्वाञ्जानन् किंच जुहुराणं हुर्छाकौटिल्ये । शानच् जुहोत्यादित्वेन द्वित्वादौ सति रूपं । कुटिलं प्रतिबन्धकं वञ्चनात्मकं एनः पापं अस्मत्तो अस्मत्तः सकाशाद्युयोधि । पृथक्कुरु वियोजय नाशयेर्थः । युमिश्रणामिश्रणयोः अदादित्वात् छब्लोपद्वित्वे छान्दसं हेर्धित्वं । ततो विशुद्धाय ते तुभ्यं । अनुदात्तत्वाद्युष्मदादेशः । भूयिष्ठां बहुतरां नमउक्तिं नमस्कारवचनं विधेम कुर्याम । ईदृशाभीष्टसाधकस्य तव प्रतिकरणं नमस्कार

परम्परैव नत्वन्यत्प्रत्युपकरणमस्तीति भावः । यद्वा हेदेवाग्ने अस्मान्सुपथा पुनरावृत्तिवर्जितेनार्चिरादिमार्गेण राये मोक्षाख्यवित्ताय नय मुक्तिदो भव । कुतः हेदेव आसंसारं । अस्मदनुष्ठितानि विश्वानि पूर्णानि मोक्षाय पूर्वाप्तानि वयुनानि सत्कर्माणि । वयुनमितिकर्मनामेति निघण्टूक्तेः । यद्वा वयुनानि श्रवणमनननिदिध्यासनरूपाणि । ज्ञानानि भवान्वेद नत्वद्दत्तया वयुनयेति भागवते वयुनशब्दस्य ज्ञानार्थकत्वात् । ननु प्रारब्धकर्मभिर्बद्धस्य तव कथं मोक्ष इत्यत आह अस्मान् जुहुराणं अल्पान्कुर्वत् । संसारे परिवर्तयदित्यर्थः । ह्वरचलनइतिधातुः । छान्दसत्वेन ह्वादिः ईदृशं एनः पापं अनिष्टं कर्मेत्यर्थः तदस्मदस्मत्तः युयोधि वियोजय वयं च मे तुभ्यं भूयिष्ठां नमउक्तिं विधेम । नच प्रकारान्तरेण प्रतिकर्तुं शक्नुम इत्यर्थः ॥ १८ ॥ इतिचत्वारिंशे एक एवानुवाकः ॥

इति श्रीमन्नागदेवभट्टात्मजेन प्रथमशाखिना श्रीमदनन्ताचार्येण विद्वज्जनकृपापात्रभूतेन विरचितायां वेदार्थदीपिकायां काण्वशाखीयसंहिताभाष्ये चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ ॐ तत्सत् ॥